

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 526 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

“ΒΙΟΛΑΝΤΑ”: Έγκλημα ενάντια στην εργατική τάξη

Το κέρδος ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ!

Συμφωνία Mercosur

Ο θάνατος του αγρότη

σελ. 4

Φοιτητές

Διήμερο ΣΣΠ, 14-15/3 Γεωπονικό Αθήνας

σελ. 7

Απαγωγή Μαδούρο

Απειλή για τους λαούς της Λ. Αμερικής

σελ. 8-9

Διεθνή

Οι ΗΠΑ σημαδεύουν το Ιράν

σελ. 10

Η αστικοποιημένη γραφειοκρατία

Πριν από αρκετές δεκαετίες, η *Αντεπίθεση των Εργαζομένων*, συνδικαλιστική παράταξη που πρόσκειται στην ΟΚΔΕ, είχε υιοθετήσει τον όρο *αστικοποιημένη γραφειοκρατία* για να χαρακτηρίσει τους υψηλόβαθμους συνδικαλιστές της ΓΣΕΕ και άλλων μεγάλων συνδικαλιστικών οργανώσεων. Βέβαια, ο όρος αυτός είχε και έχει, πρώτα και κύρια, *πολιτική σημασία* και μόνο δευτερευόντως *κοινωνική*, αλλά με όσα έρχονται στο φως σε βάρος του προέδρου της ΓΣΕΕ Πάνη Παναγόπουλου φαίνεται ότι ο πολιτικός και κοινωνικός εκφυλισμός της αστικοποιημένης γραφειοκρατίας ταυτίζονται όλο και περισσότερο.

Χωρίς να υιοθετούμε τίποτα από τις κατηγορίες που του αποδίδονται (ισχύει και γι' αυτόν το τεκμήριο της αθωότητας), πάντως λόγω της ιδιότητάς του και επειδή αυτά τα τεράστια ποσά αφορούν χρήματα των εργαζομένων, οφείλει να δώσει δημόσια εξηγήσεις: α) Πράγματι στο χρονικό διάστημα

2020-2025 διαχειρίστηκε ποσά ύψους 73 εκ. ευρώ. β) Πράγματι ποσά ύψους 2,09 εκ. ευρώ διακινήθηκαν μέσω συγκεκριμένων ύποπτων εταιρειών μέσω απευθείας αναθέσεων και σε αρκετές περιπτώσεις χωρίς να αναρτηθούν στη «Διαύγεια». γ) Πράγματι έγιναν μεταφορές μεγάλων ποσών σε ατομικούς λογαριασμούς και ποιοι είναι αυτοί. δ) Πράγματι έγινα αναλήψεις μετρητών περίπου 1,5 εκ. ευρώ από άτομα και ποια είναι αυτά.

Αυτός ο ισόβιος πρόεδρος (έχει πάνω από είκοσι χρόνια), αυτός ο εντελώς απομονωμένος από τους εργαζόμενους (δεν εμφανίζεται σε καμία εργατική συγκέντρωση) ζει μια πλουσιοπάροχη ζωή. Μένει στην Εκάλη, κατέχει υψηλόβαθμη διευθυντική θέση στην Εθνική Τράπεζα, η οποία του εξασφαλίζει αυτοκίνητο και του δίνει υψηλότατο μισθό. Έχει εξοχικό με πισίνα στην Αρκαδία, όπως όλοι οι αστοί και οι ελίτ. Επιπλέον, κατέχει τη θέση του προέδρου στο Ινστιτούτο Εργασίας της

ΓΣΕΕ (που διαχειρίζεται εκατομμύρια εργατικών εισφορών) και τη θέση του προέδρου στον Εθνικό Λογαριασμό Επαγγελματικής Κατάρτισης (ΕΛΕΚ), που διαχειρίζεται αρκετές δεκάδες εκατομμύρια ευρώ. Τέλος όχι τελευταίο σε σημασία, πάντοτε με δική του απόφαση τα συνέδρια της ΓΣΕΕ γίνονται σε πεντάστερα ξενοδοχεία – σε μια εποχή όπου ο μισθός των εργαζομένων δε φτάνει ούτε για 20 ημέρες.

Επομένως, αυτός ο «πρόεδρος» πώς να μην υπογράψει τη 13ωρη εργασία/δουλειά και να μη τη θεωρήσει σαν μεγάλη κατάκτηση και να μην κάνει τόσα άλλα εγκλήματα σε βάρος των εργαζομένων, που υποτίθεται ότι εκπροσωπεί.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων

- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο

στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή

- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγοντας ολοκληρώνοντας την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημομαρξιστικού/τροτσκιστικού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνειδήσής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Η ιστορία της ΟΚΔΕ και του Τροτσκιστικού κινήματος στην Ελλάδα****(Περίοδος 1920-1934)**

Συγγραφέας: Αλέξης Μπρέντας

Χρονολογία έκδοσης: Νοέμβριος 2025

Σελίδες: 454

Τιμή: 15 ευρώ

Οι Εκδόσεις Εργατική Πάλη κυκλοφορούν το βιβλίο του συντρόφου Αλέξη Μπρέντα, **Η Ιστορία της ΟΚΔΕ και του Τροτσκιστικού κινήματος στην Ελλάδα (Περίοδος 1920-1934)**. Είναι μια εργασία που παρουσιάζει τα γεγονότα, τους λόγους για τους οποίους γεννήθηκε το κίνημα της αριστερής αντιπολίτευσης όπως και τους ανθρώπους που πρωταγωνίστησαν και συνετέλεσαν στην γέννηση και στα πρώτα βήματα της ΟΚΔΕ (Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας) και γενικότερα του τροτσκιστικού κινήματος στη χώρα μας.

Το βιβλίο του σ. Αλέξη Μπρέντα είναι - κατά την γνώμη της έκδοσης - η πιο πλήρης και τεκμηριωμένη μελέτη για την εξεταζόμενη περίοδο (1920-1934) της ιστορίας της ΟΚΔΕ και του τροτσκιστικού κινήμα-

τος στην Ελλάδα, γιατί: α) Χρησιμοποιεί και στηρίζεται σχεδόν στο σύνολο της βιβλιογραφίας και του αρχειακού υλικού που υπάρχει. β) Δεν αποφεύγει να ασχοληθεί και με τα πιο δύσκολα θέματα αυτής της περιόδου. γ) Δεν αποφεύγει να αναφερθεί στις απόψεις άλλων που είναι εχθρικοί προς τον τροτσκισμό και την ΟΚΔΕ, όπως του ΚΚΕ, του Ελεφάντη κ.ά. δ) Δεν διστάζει να αναφερθεί και σε άλλες απόψεις που ανήκουν στο ρεύμα του τροτσκισμού ή είναι φιλικές, αλλά είναι λανθασμένες. ε) Δεν αποφεύγει να κάνει κριτική ακόμη και στον Π. Πουλιόπουλο (ορισμένες απόψεις για τους Αρχαιομαρξιστές, στάση του απέναντι στις μηχανορραφίες των σταλινικών, μετά την αντιδημοκρατική του καθαίρεση από Γενικό Γραμματέα του κόμματος.

Από τον Πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Ροετα" Αριστοτέλους 34

Πάναρνα

Βιβλιοπωλείο "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Ροετα" Αριστοτέλους 34

Πάναρνα

Ψιλικατζίδικο "Ψιλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΓράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

■ αφνικά ο Μητσοτάκης «θυμήθηκε»
 ■ ότι το Σύνταγμα θέλει αλλαγές και
 ■ προχώρησε στις 2/2/26 μέσω διαγγέλματος στην έναρξη της διαδικασίας για την αναθεώρησή του. Προφανώς, με αυτή τη κίνησή του θέλει να αλλάξει την πολιτική ατζέντα από τα πραγματικά προβλήματα διαβίωσης που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και οι νέοι (ακρίβεια, μισθοί πείνας, ανεργία κ.ά.), όπως και από τη σωρεία σκανδάλων της διακυβέρνησής του (Βιολάντα, Τέμπη, ΟΠΕΚΕΠΕ, υποκλοπές, εγκλήματα όπως η Πύλος και τώρα η Χίος). Ωστόσο, η αναθεώρηση που προτείνει ο Μητσοτάκης είναι εξαιρετικά επικίνδυνη, γιατί έρχεται σε πλήρη ρήξη με ό,τι θετικό έχει απομείνει στο Σύνταγμα του 1975, και επιπλέον επιχειρεί να επιβάλλει τον άκρατο νεοφιλελευθερισμό ικανοποιώντας τις επιδιώξεις, και συνταγματικά, του μεγάλου κεφαλαίου και των ελίτ που κυβερνούν και να ενισχύσει ακόμη περισσότερο τον ακροατηρίου. Γι' αυτό άλλωστε ο Μητσοτάκης και οι γνωστοί προπαγανδιστές του, συνόδευσαν την υπεραντιδραστική μεταρρύθμισή τους με τα γνωστά νεοφιλελεύθερα «επιχειρήματά» τους: «Οποίος αρνείται τις μεταρρυθμίσεις είναι οπισθοδρομικός και δεν επιθυμεί την πρόοδο», «Τεμπέληδες δημόσιοι υπάλληλοι», «μπαχαλάκηδες φοιτητές», κ.ά.

Τα 5 άρθρα που πρότεινε για αναθεώρηση

Στην ανακοίνωσή του ο Μητσοτάκης μίλησε για 5 άρθρα του Συντάγματος που προτείνει για αναθεώρηση. Όμως, ακούγεται ότι τελικά σκοπεύει να προτείνει την αλλαγή 70 από τα 120, δηλαδή ότι σκοπεύει να προχωρήσει σ' ένα πολιτικό πραξικόπημα, σε μια δομική αλλαγή του Συντάγματος σε ένα διεθνές περιβάλλον όπου οι κάθε είδους αντιδραστικές δυνάμεις κερδίζουν έδαφος.

Τα άρθρα που ανακοίνωσε ότι προτίθεται να προτείνει προς αναθεώρηση ο Μη-

Ο Μητσοτάκης και η συνταγματική αναθεώρηση

τσοτάκης είναι τα εξής:

1) Κατάργηση του άρθρου 16 του Συντάγματος που ορίζει σαφώς το δημόσιο χαρακτήρα της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης. Πρόκειται για μια βαθιά αντιμεταρρύθμιση με στόχο την επιστροφή των ευκαιριών εκπαίδευσης στα πανεπιστημιακά ιδρύματα, όπως ήταν παλαιότερα μόνο για τα παιδιά των ανώτερων τάξεων και των «κλειστών προνομίων» που έσπασαν οι νεολαιίστικοι και λαϊκοί αγώνες των προηγούμενων δεκαετιών. Ταυτόχρονα η κατάργηση του άρθρου 16 που προτείνει είναι και μια ομολογία ότι ο νόμος που επιτρέπει την λειτουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων είναι αντισυνταγματικός.

2) Κατάργηση της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων (άρθρο 103) και η κατοχύρωση συνταγματικά της διαβόητης διαρκούς «αξιολόγησης» των δημοσίων υπηρεσιών και υπαλλήλων, που στοχεύει στη συγκρότηση ενός πραγματικά «βαθιού κράτους», μιας ελεγχόμενης από την κυρίαρχη τάξη ανώτερης και προστατευμένης κρατικής γραφειοκρατίας, σε μεγάλη απόσταση από τη μεγάλη πλειοψηφία των δημοσίων υπαλλήλων που δεν θα έχει δικαιώματα και ελευθερίες και κυρίως δεν θα μπορεί να αντιστέκεται και να υπερασπίζεται τα συμφέροντα των πολιτών. Το γεγονός ότι σήμερα λείπει το 40 έως 50% του προσωπικού σε όλα τα υπουργεία, στον ΕΦΚΑ, στα Νοσοκομεία, στην Εκπαίδευση, παντού δεν τους απασχολεί καθόλου. Αν περάσει αυτή η αλλαγή, θα παύσουν ή θα περιοριστούν οι αποκαλύψεις σκανδάλων όπως στον ΟΠΕΚΕΠ ή οι στοιχειώδεις έλεγχοι της εργοδοτικής απληστίας και εγκληματικότητας όπως έδειξε η υπόθε-

ση της Βιολάντα κ.λπ. Το συνδικαλιστικό κίνημα γενικά, και ιδιαίτερα στο δημόσιο τομέα, είναι μπροστά στη «μητέρα όλων των μαχών», γιατί το διακύβευμα είναι όλες οι κατακτήσεις πάνω από 100 χρόνια αγώνα (καθιερώθηκε από τη αναθεώρηση του 1911), όσο περίπου έχει θεσπιστεί και η εν λόγω μονιμότητα. Να συμπληρώσουμε ακόμη ότι η νομιμότητα, αντίθετα από τα ψέματα της κυβέρνησης και των αργυρώνητων παπαγάλων της, ισχύει σχεδόν σ' όλες τις χώρες της ΕΕ.

3) Συνταγματική κατοχύρωση της «δημοσιονομικής σταθερότητας», δηλαδή η επιβολή των μνημονίων και των αντεργατικών και αντιλαϊκών νεοφιλελεύθερων πολιτικών των τελευταίων 15 χρόνων σε μόνιμη, σταθερή και απαρέγκλιτη πολιτική του ελληνικού κράτους και των κυβερνήσεων. Μ' αυτή την αναθεώρηση η ΝΔ, και όχι μόνο, θέλει να επιβάλει «δικλείδες» που θα «εγγυώνται τη μόνιμη δημοσιονομική ισορροπία» (δηλαδή τη διαρκή άγρια λιτότητα), θα επιβάλουν «τη συνετή κυβερνητική δράση», θα ελέγχουν ακόμα και την «ορθότητα των (προεκλογικών) κομματικών υποσχέσεων»! Πρόκειται ίσως για την πιο αντιδραστική «μεταρρύθμιση», αν γίνει, και μια κυνική ομολογία ότι οι μνημονιακές πολιτικές δεν τελείωσαν όπως ισχυρίζονται όλα τα αστικά πολιτικά κόμματα. Εάν αυτά γίνονταν αποδεκτά, το μόνο που θα απέμενε ως ανοιχτό ζήτημα, θα ήταν μια επόμενη «τροποποίηση» που θα όριζε ως συνταγματική αρχή «το τέλος των αγώνων για διεκδικήσεις»!

4) Αναθεώρηση του άρθρου 86 που αφορά την ευθύνη των υπουργών, που όλοι γνωρίζουμε πώς διαχειρίστηκε τις

υποθέσεις των υποκλοπών, της Πύλου, των Τεμπών, του ΟΠΕΚΕΠΕ κ.λπ. Ωστόσο, για το συγκεκριμένο άρθρο δεν είναι αναγκαία η αλλαγή του Συντάγματος. Η ποινική ευθύνη των υπουργών μπορεί να μεταρρυθμιστεί και με νόμο, χωρίς να χρειαστεί να αλλάξει το άρθρο 86. Αρκεί να γίνει υποχρεωτική η γνωμοδότηση δικαστικού συμβουλίου μετά την υποβολή πρότασης δίωξης, την οποία είχε θεσπίσει ως δυνητική ο νόμος Καστανίδη το 2011, αλλά που ποτέ δεν εφαρμόστηκε.

5) Αναθεώρηση του άρθρου 24, που προστατεύει το περιβάλλον και δεσμεύει τις κυβερνήσεις. Προφανώς για να παραχωρήσει ανεξέλεγκτα τη γη, τα δάση και τα νησιά στους επιχειρηματίες, όπως ήδη έχει κάνει μέχρι τώρα πολλές φορές καταπατώντας το Σύνταγμα του 1975 και πάρα πολλούς νόμους που προστατεύουν το περιβάλλον.

Να μην τους αφήσουμε

Ο Μητσοτάκης και η άθλια αντεργατική και αντιλαϊκή κυβέρνησή του έχοντας μπει σ' ένα πλήρες αδιέξοδο, «ανοίγει» τη συζήτηση για την αναθεώρηση του Συντάγματος οργανώνοντας μια ιδεολογική «φυγή προς τα μπρος» με στόχο να αξιοποιήσει πολιτικά την ανυπαρξία αντιπολίτευσης και κυρίως να εξαπατήσει τον ελληνικό λαό, περνώντας, ενδεχόμενα, τον άκρατο νεοφιλελευθερισμό και στο Σύνταγμα. Με την υπάρχουσα διαδικασία – στη Βουλή θα αρχίσει τον ερχόμενο Μάρτιο όπου θα κατατεθούν και οι ολοκληρωμένες προτάσεις της κυβέρνησης – που προβλέπεται για την αναθεώρηση του Συντάγματος, αυτός ο κίνδυνος είναι υπαρκτός. Το **πραγματικό** πρόβλημα που έχουμε αυτή τη στιγμή είναι βέβαια ένα Σύνταγμα που να εξασφαλίζει τα δικαιώματα των εργαζομένων και της νεολαίας ή, έστω, να περιοσθεί ότι έχει απομείνει από το Σύνταγμα του 1975 το οποίο έχει γίνει σουρωτήρι από τις πολλαπλές παραβιάσεις του. Με όλα τα μέσα πρέπει να μην επιτρέψουμε στον Μητσοτάκη να πραγματοποιήσει την σχεδιαζόμενη συνταγματική μεταρρύθμισή του.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με τη γλώσσα των αριθμών

Ευρώπη

ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΡΕΥΝΑ του YouGov οι ηλικίες συνταξιοδότησης έχουν αυξηθεί περίπου 2,1 χρόνια κατά μέσο όρο στις ευρωπαϊκές χώρες και ο μέσος όρος σύνταξης παραμένει πολύ χαμηλά περίπου στα 1.440 ευρώ μεικτά με διαφορές ανάλογα με την χώρα και το φύλο. Πάνω από το 70% των εργαζομένων σε Ιταλία και Πολωνία, το 66% των Γάλλων και το 64% των Ισπανών δεν αισθάνονται σίγουροι ότι θα έχουν χρήματα για να ζήσουν άνετα όταν συνταξιοδοτηθούν. Η ΕΕ μεταθέτει το βάρος στις πλάτες των εργαζομένων, καθώς προτρέπει τα κράτη-μέλη να ενισχύσουν τα ιδιωτικά συνταξιοδοτικά συστήματα. Στην Ελλάδα το 2025 σημειώθηκε ιστορικό ρεκόρ αιτήσεων συνταξιοδότησης στον ΕΦΚΑ, οι οποίες ξεπέρασαν τις 225.800. Το ελληνικό συνταξιοδοτικό σύστημα χαρακτηρίζεται από πολύ υψηλές εισφορές και με τις υψηλότερες συνταξιοδοτικές δαπάνες – πάνω από 16% του ΑΕΠ. Ωστόσο, οι έλληνες συνταξιούχοι είναι οι φτωχότεροι στην ευρωζώνη, καθώς 1,3 εκατ. λαμβάνουν 845 ευρώ μεικτά ως κύρια σύνταξη.

Ελλάδα

Η ΕΤΗΣΙΑ ΕΚΘΕΣΗ της Επιθεώρησης Εργασίας για το 2024 δείχνει ότι ο εργασιακός εκφοβισμός αποτελεί την κυρίαρχη μορφή παρενόχλησης στον εργασιακό χώρο (78% του συνόλου των καταγγελιών, οι οποίες υπερδιπλασιάστηκαν μέσα σε μόλις 2 χρόνια: από 22% το 2022 σε 45% το 2024). Το 70% των καταγγελλόμενων είναι άνδρες και το 30% γυναίκες. Αυξήθηκαν επίσης οι καταγγελίες για σεξουαλική παρενόχληση στους χώρους εργασίας κατά 11,9%. Από τις υποθέσεις που έφτασαν στις υπηρεσίες της Επιθεώρησης Εργασίας: το 31% επιλύθηκαν μέσω διαμεσολάβησης, το 39% κατέληξαν στα δικαστήρια, μόνο το 10% κατέληξαν σε διοικητικές κυρώσεις και το 7% ματαιώθηκαν. Με βάση τα στοιχεία της έκθεσης, παρενοχλητικά ή βίαια περιστατικά αναφέρθηκαν περισσότερο στο εμπόριο (28%), στα ξενοδοχεία και την εστίαση (26%), που αθροιστικά ξεπερνούν τους υπόλοιπους κλάδους εργασίας (46%). Το 67% των καταγγελιών έγιναν από εργαζόμενους μικρομεσαίων επιχειρήσεων.

Κίνα

ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας (NBS) ο συνολικός πληθυσμός μειώθηκε κατά 3,39 εκατ. και διαμορφώθηκε στα 1,405 δισ. άτομα, ενώ οι θάνατοι αυξήθηκαν σε 11,31 εκατ. από 10,93 εκατ. το 2024. Το 2026 η κυβέρνηση διέθεσε 90 δισ. γουάν για το πρώτο πανεθνικό πρόγραμμα επιδότησης παιδικής φροντίδας για παιδιά κάτω των 3 ετών. Υπάρχουν σχέδια για επέκταση της εθνικής ασφάλισης υγείας, ώστε να καλύπτουν όλα τα έξοδα που σχετίζονται με τον τοκετό και τις θεραπείες εξωσωματικής γονιμοποίησης. Το μέσο κόστος ανατροφής ενός παιδιού στην Κίνα έως την ηλικία των 18 ετών ανέρχεται σε 538.000 γουάν – πάνω από 6,3 φορές το κατά κεφαλήν ΑΕΠ της χώρας, σε σύγκριση με 4,11 φορές στις ΗΠΑ ή 4,26 φορές στην Ιαπωνία. Τα άτομα άνω των 60 ετών αντιπροσωπεύουν περίπου το 23% του συνολικού πληθυσμού. Έως το 2035 ο αριθμός των ατόμων άνω των 60 αναμένεται να φτάσει τα 400 εκατ., περίπου όσο ο πληθυσμός των ΗΠΑ και της Ιταλίας μαζί. Τα όρια συνταξιοδότησης είναι στα 63 έτη για τους άνδρες (από 60) και στα 58 για τις γυναίκες (από 55).

Η εμπορική συμφωνία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ) με τη Mercosur («Κοινή Αγορά του Νότου» της Λατινικής Αμερικής - Βραζιλία, Αργεντινή, Παραγουάη, Ουρουγουάη), ψηφίστηκε από την ελληνική κυβέρνηση στις Βρυξέλλες στα μουλωχτά εν μέσω των μεγαλύτερων αγροτικών κινητοποιήσεων στην ιστορία της χώρας. Κι αυτό, χωρίς να δώσει την παραμικρή εξήγηση, παρά το γεγονός πως όλα τα στοιχεία δείχνουν ότι φέρνει μια δραματική υποβάθμιση γεωργίας και κτηνοτροφίας, αφήνοντας εκτεθειμένους στον διεθνή ανταγωνισμό μικρούς και μεσαίους αγρότες, μελισσοκόμους και κτηνοτρόφους που ήδη παλεύουν για την επιβίωσή τους.

Η Ελλάδα συμμετέχει ελάχιστα στο διμερές εμπόριο ΕΕ-Mercosur (μόλις 0,007% του συνολικού όγκου), ενώ οι εισαγωγές προς αυτή υπερτερούν κατά πολύ των εξαγωγών. Τα στοιχεία είναι αποκαλυπτικά: Από τα 770 εκατ. ευρώ συνολικού εμπορίου με τις δύο μεγαλύτερες χώρες της Mercosur (Βραζιλία, Αργεντινή), η Ελλάδα εξάγει μόλις 124 εκατ. ευρώ, ενώ εισάγει 639 εκατ. ευρώ. Μάλιστα, μόλις 34 εκατ. ευρώ από τις εξαγωγές αφορούν αγροτικά προϊόντα. Αυτό μεταφράζεται σε εμπορικό έλλειμμα που τροφοδοτείται κατά βάση από προϊόντα όπως καφές, ζωοτροφές, καλαμπόκι, ζάχαρη και άλλα βασικά είδη, τα οποία πλέον θα εισέρχονται στην ευρωπαϊκή αγορά με πλήρη κατάργηση δασμών ανοίγοντας την πόρτα σε προϊόντα που η Ελλάδα παράγει επαρκώς όπως: α) πουλερικά - η Ελλάδα έχει σχεδόν πλήρη αυτάρκεια με 250.000 τόνους ετήσια παραγωγή, αλλά θα εκτεθεί σε 180.000 τόνους αδασιολόγητων εισαγωγών από την Mercosur, β) καλαμπόκι -1,3 εκατ. τόνοι εγχώριας παραγωγής έναντι 1 εκατ. τόνων αδασιολόγητων εισαγωγών, γ) μέλι - η Ελλάδα παράγει 25.000 τόνους που αντιστοιχούν σε 10% της ΕΕ· όμως πλέον θα αντιμετωπίσει 45.000 τόνους εισαγόμενου μελιού χωρίς δασμούς, δ) ρύζι - με 160.000 τόνους ετήσιας παραγωγής, εκ των οποίων μπορεί να εξάγει 100.000· αντικαθίσταται σταδιακά από 60.000 τόνους από την Mercosur σε βάθος 5ετίας.

Πίσω από την μαύρη προπαγάνδα της κυβέρνησης Μητσοτάκη περί νέων «ευκαιριών» για τα ελληνικά προϊόντα, κρύβεται η ουσία της νέας Κοινής Αγροτικής Πολιτικής (ΚΑΠ) μέσω της οποίας καταστρέφεται η αγροτική παραγωγή προς όφελος των μεγάλων ευρωπαϊκών βιομηχανικών ομίλων οι οποίοι προσπαθούν να επιβιώσουν στον διεθνή ανταγωνισμό και ήδη εξάγουν πάνω από 55 δισ. ευρώ αγαθών ετησίως προς τη Mercosur: Μηχανήματα και βιομηχανικός εξοπλισμός (28% των ευρωπαϊκών εξαγωγών). Χημικά και φαρμακευτικά προϊόντα (25% των ευρωπαϊκών εξαγωγών). Μεταφορικός εξοπλισμός όπως αυτοκίνητα και ανταλλακτικά (12% των ευρωπαϊκών εξαγωγών). Οι τομείς αυτοί και χώρες όπως η Γερμανία είναι οι μεγάλοι κερδισμένοι με εξοικονόμηση περίπου 4 δισ. ευρώ ετησίως σε δασμούς που θα αρθούν, συμπεριλαμβανομένων δασμών έως 35% για αυτοκίνητα μηχανήματα και φάρμακα. Επιπλέον, με το άνοιγμα των δημοσίων συμβάσεων στα κράτη της Mercosur, μεγάλοι ευρωπαϊκοί όμιλοι ετοιμάζονται να διεκδικήσουν έργα και συμβάσεις αξίας πολλών δισεκατομμυρίων.

Υπό το καθεστώς της συμφωνίας, τα ελληνικά προϊόντα θα χάσουν ανταγωνιστικό έδαφος όχι μόνο στην ελληνική αγορά αλλά και στην ευρύτερη ευρωπαϊκή αγορά, όπου πλέον η παραγωγική αξία τους συγκρίνεται άμεσα με όγκους και τιμές που συμβατικά κυριαρχούν

στις χώρες της Mercosur. Τα λεγόμενα ΠΟΠ προϊόντα αποτελούν μεν εμπορική προστασία ονομασίας αλλά όχι μηχανισμό διασφάλισης εισοδήματος για τον παραγωγό. Η υπεραξία υπερσυγκεντρώνεται σε μεταποιητές και εμπορικά δίκτυα και όχι στην πρωτογενή παραγωγή, οι απαιτήσεις πιστοποίησης, ελέγχων και τυποποίησης ευνοούν τις μεγάλες επιχειρήσεις που έχουν προνομιακή πρόσβαση στην πίστωση και τις αγορές, ενώ οι μικροί παραγωγοί βρίσκονται εκτεθειμένοι στην αγριότητα της αγοράς χωρίς την παραμικρή προστασία.

Η ελληνική αγροτική παραγωγή βασίζεται σε μεγάλο βαθμό σε μικρές και μεσαίες οικογενειακές εκμεταλλεύσεις (περίπου 700.000 γεωργικές εκμεταλλεύσεις, 61% της χρησιμοποιούμενης γεωργικής γης και 78% του αγροτικού εργατικού δυναμικού). Με μέγεθος μόλις 7 στρέμματα, πολύ μικρό σε σχέση με άλλες χώρες της ΕΕ και δείγμα της μικρής κλίμακας παραγωγής και, με το δεδομένο πως υποφέρει από συνεχή μείωση της παραγωγικότητας της εργασίας (στοιχεία της Eurostat δείχνουν ότι η Ελλάδα κατέγραψε μείωση της παραγωγικότητας της γεωργικής εργασίας κατά 8,8% το 2025, σε αντίθεση με αύξηση 9,2% στην ΕΕ), είναι σίγουρο πως αγρότες και κτηνοτρόφοι δεν μπορούν να απορροφήσουν τα διαδοχικά «σοκ» τιμών που ήδη έχουν αρχίσει με συμφωνίες της ΕΕ με την Ουκρανία και χώρες της Ασίας. Η συμφωνία ΕΕ-Ινδία προβλέπει μηδενισμό δασμών στο 96,6% των εξαγωγών της ΕΕ, ταυτόχρονη απελευθέρωση του 99,5% των δασμολογικών γραμμών για ινδικά προϊόντα, συμπεριλαμβανομένου αγροτικών προϊόντων. Παρόμοιες συμφωνίες με το Βιετνάμ και τη Νότια Κορέα οδηγούν σε εκτεταμένη κατάργηση δασμών στα περισσότερα αγροτικά προϊόντα.

Παρά το γεγονός πως η ύπαιθρος συνεχώς ερημοποιείται και ο αγροτικός τομέας συρρικνώνεται (γεωργία, κτηνοτροφία, αλιεία συνεισφέρουν περίπου 3,2-3,3% του ΑΕΠ το 2024 από 6,87% το 1995), παραμένει περίπου τριπλάσιος από τον μέσο όρο της ΕΕ, όπου η γεωργία αντιστοιχεί περίπου σε 1,2%. Στην ΕΕ η γεωργία/κτηνοτροφία αντιστοιχούν στο 3,9% του εργατικού δυναμικού ενώ η βιομηχανία στο 24,25%. Στην Ελλάδα παρά το γεγονός πως οι υπηρεσίες σχεδόν μονοπωλούν το ΑΕΠ με περίπου 68% το 2024, η απασχόληση στη γεωργία παραμένει σημαντική με 9% του συνολικού εργατικού δυναμικού να απασχολείται στον πρωτογενή τομέα (ποσοστό που παραμένει υψηλότερο από τον παγκόσμιο μέσο όρο και δείχνει πόσες θέσεις εργασίας εξαρτώνται από τον αγροτοδιατροφικό τομέα). Είναι χαρακτηριστικό επίσης πως σημαντικό μέρος της ελληνικής βιομηχανίας (15,36% του ΑΕΠ το 2024, κάτω από τον παγκόσμιο μέσο 26%) είναι έντονα συνδεδεμένη με τα τρόφιμα. Σύμφωνα με έρευνα του IOBE για το 2024 το 37,3% των εργαζομένων στην ελληνική βιομηχανία απασχολείται σε αυτή των τροφίμων και ποτών.

Οι μαχητικές αγροτικές κινητοποιήσεις, παρά τη λαιμοδείξη, τη λάσπη και τον εμπαιγμό της κυβέρνησης Μητσοτάκη, έτυχαν μιας τεράστιας και παλλαϊκής στήριξης. Μέσα από έναν μακρόχρονο και υποδειγματικό αγώνα ανέδειξαν με αδιάσειστα οικονομικά στοιχεία και την δική τους πικρή πείρα το χυδαίο φαγοπότι των α(χ)ρίστων της ΝΔ μέσω του ΟΠΕΚΕΠΕ, την τρομακτική καταστροφή που έχει συντελεστεί στην αγροτική παραγωγή αλλά και στο σύνολο της οικονομίας από τα Μνημόνια και τους νεοφιλελεύθερους κανίβαλους.

επίκαιρα...

Νεκροί μετανάστες μετά από συμπλοκή με το Λιμενικό στη Χίο

Ακόμη ένα έγκλημα της κυβέρνησης Μητσοτάκη: το βράδυ της 2/2, ταχύπλοο που μετέφερε πρόσφυγες φαίνεται να συγκρούστηκε με περιπολικό του Λιμενικού. Αποτέλεσμα ο θάνατος 15 ανθρώπων, ο τραυματισμός ακόμη 26, μεταξύ τους 7 παιδιά και 2 εγκυμονούσες, των οποίων τα βρέφη διαπιστώθηκαν νεκρά.

Και αυτή η δολοφονία είναι αποτέλεσμα της εγκληματικής πολιτικής των «επαναπροωθήσεων» και της «προστασίας των συνόρων με κάθε τρόπο», μάλιστα ανακηρύσσοντας τους λιμενικούς σε «ήρωες». Σύμφωνα με μαρτυρίες, το περιπολικό του Λιμενικού επιδόθηκε σε κυνηγητό του πλοιαρίου. Το Λιμενικό ισχυρίζεται ότι το πλοιαίο «προσέκρουσε» (μυστηριωδώς και ανεξήγητα) στο περιπολικό. Ωστόσο, εγείρονται πολλά ερωτήματα. Η κάμερα του περιπολικού του Λιμενικού δεν έχει καταγράψει τίποτα, καθώς «έτυχε» να είναι απενεργοποιημένη. Το Λιμενικό ισχυρίζεται πως το πλοιαίο ήταν αυτό που «εμβόλισε» το περιπολικό (το ίδιο ισχυρίζονταν και στη μαζική δολοφονία 600 προσφύγων στην Πύλο), κάτι πρακτικά αδύνατο. Από τους 15 νεκρούς, οι περισσότεροι φέρουν βαριά κατάγματα, κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις και σπασμένους αυχένες, που δεν είναι δυνατόν να προκλήθηκαν από μια σύγκρουση ή από την πτώση τους στη θάλασσα. Το περιστατικό θυμίζει την επιχείρηση στην Ρόδο τον Δεκέμβριο του 2024, όπου το περιπολικό του Λιμενικού κυριολεκτικά κομμάτιασε 8 μετανάστες.

Για να αποκρύψουν τις ευθύνες τους, κυβέρνηση και επικοινωνιακά επιτελεία έσπευσαν: «φταίνε οι διακινητές παράνομων μεταναστών, είναι εχθροί της χώρας». Τι γίνεται όμως με τους πολέμους που έχουν εξαπολύσει ή όπου συμμετέχουν/στηρίζουν όλοι αυτοί; Με την απρόσκοπτη χρηματοδότηση του ΝΑΤΟ, του φασιστικών ταγμάτων του Ζελένσκι στην Ουκρανία, των βομβών λευκού φωσφορού που δολοφονούν τον ηρωικό Παλαιστινιακό λαό; Η πολεμοκαπηλεία, η άνευ όρων στήριξη των σχεδίων του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, η διαρκής ενίσχυση της καταστολής και των εξοπλισμών, η λεηλασία και καταστροφή χωρών της Αφρικής και της Ασίας από τους ιμπεριαλιστές γεννά καρβάνια προσφύγων και μεταναστών, τους ξεπιτώνει και τους ρίχνει να πνιγούν στο Αιγαίο.

Τα λόγια του υπουργού Μετανάστευσης, θαυμαστή των ναζί, Θάνου Πλεύρη, είναι αποκαλυπτικά: «φύλαξη των συνόρων δεν μπορεί να υφίσταται αν δεν υπάρχουν νεκροί... Η ζωή τους, η κόλαση στο Ιράκ και το Αφγανιστάν, να φαντάζει παράδεισος σ' αυτά που θα ζουν εδώ πέρα: δε θα τρώνε, δε θα πίνουν, δε θα πηγαίνουν νοσοκομείο». Κυβέρνηση και αστικές ελίτ επιβάλλουν ένα κολαστήριο στους πρόσφυγες: όσοι επιζούν από τα κύματα του Αιγαίου και τις επιχειρήσεις του Λιμενικού, που λειτουργεί σαν άλλος τραμπικός ICE, στοιβάζονται στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, υποσιτίζονται, πεθαίνουν από ιάσιμες αρρώστιες, επαναπροωθούνται σε χώρες-εμπόλεμες ζώνες, βασανίζονται και δολοφονούνται σε αστυνομικά τμήματα.

Από κοντά η «προοδευτική» αντιπολίτευση: ωρύνονται ποιος θα εμφανιστεί πιο «ευαίσθητος», ενώ έχουν τα χέρια τους βαμμένα με αίμα. ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ, ακροδεξιά δεκανίκια έχουν στρώσει το χαλί σε αυτές τις δολοφονίες, με τις ρατσιστικές συμφωνίες με την ΕΕ, την ενίσχυση της Frontex, τον φράχτη στον Έβρο κ.λπ. κάνοντας τη χώρα μας τοποτηρητή της Ευρώπης Φρούριο, κρατητήριο προσφύγων και μεταναστών.

Ντόπιοι, μετανάστες, πρόσφυγες δεν έχουμε τίποτα να χωρίσουμε. Πρέπει να αποκρούσουμε τη διαίρεση, το δηλητήριο του ρατσισμού. «Παράνομοι» δεν είναι οι πρόσφυγες και μετανάστες, αλλά οι «δολοφόνοι με τη βούλα», που δεν έκατσαν ποτέ στο ειδώλιο του κατηγορουμένου: η κυβέρνηση διαφθοράς και πολέμου του Μητσοτάκη, οι ιμπεριαλιστές που σπέρνουν τον θάνατο. Ενωμένοι, με αγώνες να τους σταματήσουμε. Με μαζικό, αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα - Για μια κοινωνία Σοσιαλιστική.

«ΒΙΟΛΑΝΤΑ»: Έγκλημα ενάντια στην εργατική τάξη

Καθημερινά έρχονται στο φως νέα στοιχεία που επιβεβαιώνουν ότι η φονική έκρηξη στο εργοστάσιο «Βιολάντα» στα Τρίκαλα, που κόστισε τη ζωή σε 5 εργαζόμενες μητέρες μικρών παιδιών, ήταν ένα προδιαγεγραμμένο έγκλημα. Όπως φάνηκε η έκρηξη, που ακούστηκε σε ακτίνα 10 χιλιομέτρων, προκλήθηκε από εκτεταμένη και πολύμηνη διαρροή προπανίου από ρωγμές στις σωληνώσεις στο υπόγειο του εργοστασίου.

Οι ευθύνες της εργοδοσίας είναι εγκληματικές: Πλήρης απουσία προληπτικού ελέγχου και συντήρησης των εγκαταστάσεων επέτρεψε την πολύμηνη διαρροή και συσσώρευση του προπανίου στο υπόγειο, μια βόμβα κάτω από τον χώρο εργασίας των εργαζομένων. Κανένας έλεγχος των υπόγειων σωληνώσεων που επέτρεψε την πλήρη διάβρωσή τους. Απουσία συστημάτων ασφαλείας για την ανίχνευση διαρροών, παρά τη δεδομένη και υψηλή επικινδυνότητα του υγραερίου. Δολοφονική αδιαφορία στις επανειλημμένες διαμαρτυρίες των εργαζομένων που παραπονούνταν για οσμή αερίου μέσα στον χώρο εργασίας.

Εξίσου εγκληματικές και οι ευθύνες της κυβέρνησης Μητσοτάκη, που έσπευσε από την πρώτη στιγμή να συγκαλύψει και αυτό

το έγκλημα. Γιατί κι αυτή (όπως και οι προηγούμενες κυβερνήσεις) ξηλώνει συστηματικά όλες τις εργατικές κατακτήσεις και τα δικαιώματα και θεσμοθετεί ένα αντεργατικό σπλοστάσιο που μετατρέπει τους χώρους δουλειάς σε κάτεργα για τους εργαζόμενους υπό το δόγμα «απαγορεύεται το απαγορεύεται για το κεφάλαιο». Είναι οι «μεταρρυθμίσεις» τους για τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας, το 13ωρο, τις ελαστικές εργασιακές σχέσεις, την αύξηση ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης κ.λπ. που οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια σε χιλιάδες θανάτους και εργατικά «ατυχήματα», δηλ. εργοδοτικά εγκλήματα. Είναι οι κυβερνήσεις τους που εκδιώκουν με λύσσα τα σωματεία και όποιον αγωνίζεται για τα αυτονόητα εργατικά, κοινωνικά δικαιώματα και ελευθερίες. Που στο όνομα της «αντιμετώπισης της γραφειοκρατίας» νομοθετούν ώστε οι επιχειρηματίες να αδειοδοτούνται –και κατόπιν να επιδοτούνται– με απλές υπεύθυνες δηλώσεις τους για τα ζητήματα συντήρησης, ασφαλείας και υγιεινής, χωρίς κανένα έλεγχο.

Σκούζουν τώρα υποκριτικά στα ΜΜΕ-ξαπάτησης για την απουσία ελέγχων από την Επιθεώρηση Εργασίας, αποκρύπτοντας ότι ήταν οι ίδιες οι νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις που συστηματικά απαξίωσαν τους ελεγκτικούς μηχανισμούς και την Επιθεώρηση Εργασίας, με αποτέλεσμα σή-

μερα στους Νομούς Τρικάλων και Καρδίτσας να υπάρχουν μόνο 4 επιθεωρητές για πάνω από 12.000 επιχειρήσεις. Ούτε 1 στους 100 εργασιακούς χώρους, δεν ελέγχεται έστω μία φορά κάθε χρόνο, κι ως κομπάζει ο απεχθής κυβερνητικός εκπρόσωπος για την αύξηση των ελέγχων. Αλλά και όταν γίνονται αυτοί οι έλεγχοι, έχουν φροντίσει με το θεσμικό πλαίσιο αυτοί να είναι πάντα προσχηματικοί και όχι ουσιαστικοί (δειγματοληπτικά, μετά την έναρξη λειτουργίας της επιχείρησης κ.ά.). Ακόμη και μετά από θανατηφόρα ή σοβαρά περιστατικά, δεν αναζητείται η ευθύνη του εργοδότη αλλά «η ατομική ευθύνη» του εργαζόμενου ή του Τεχνικού Ασφάλειας κ.ά.

Η φονική έκρηξη στη «Βιολάντα» ήταν ένα ακόμα προδιαγεγραμμένο έγκλημα, που ήρθε να προστεθεί στον μακρύ κατάλογο των θυμάτων της εργατικής τάξης στον βωμό του κέρδους του κεφαλαίου. Τολμούν να υπερηφανεύονται τα κυβερνητικά παπαγάκια για τη «χαμηλή» τάχα θέση της χώρας μας σε σύγκριση με τις υπόλοιπες της ΕΕ ως προς τον αριθμό των εργατικών ατυχημάτων. Είναι ξεδιάντροποι ψεύτες και υποκριτές. Με τις επίσημες στατιστικές, το 2025 πάνω από 200 εργαζόμενοι σκοτώθηκαν εν ώρα εργασίας, ενώ οι τραυματίες

ξεπερνούν τις 14.000 ετησίως. Οι πραγματικοί αριθμοί όμως είναι πολλαπλάσιοι, αφού οι εργοδότες δε δηλώνουν τα περισσότερα εργατικά «ατυχήματα» και πιέζουν τους εργαζόμενους να μη δηλώνουν το «ατύχημα» ούτε στον ΕΦΚΑ. Κι αν το θύμα είναι ανασφάλιστος, εργαζόμενος με «μπλοκάκι», τότε αυτός δεν καταγράφεται σε καμία στατιστική.

Τα εκατοντάδες εργατικά «ατυχήματα»-εγκλήματα, τα θύματα των Τεμπών, οι νεκροί από πλημμύρες, πυρκαγιές και σεισμούς αποδεικνύουν ότι το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα και η πολιτική του κέρδους ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ! Η εγκληματική κυβέρνηση Μητσοτάκη πρέπει να φύγει το συντομότερο! Με την ενότητα, την οργάνωση και τον αποφασιστικό αγώνα των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, να ανοίξουμε τον δρόμο για μια ζωή αξιοβίωτη. Για μια οικονομία και κοινωνία με μέτρο τον άνθρωπο και τις ανάγκες του, όχι το καπιταλιστικό κέρδος.

52 μέρες μπλόκων: Το αποτύπωμα του αγροτικού κινήματος

Η μάχη επιβίωσης των αγροτών αποτελεί ένα αξιοθαύμαστο παράδειγμα μαχητικού και διαρκούς αγώνα και αφήνει ελπιδοφόρες παρακαταθήκες για το μέλλον. Οι παραγωγοί, για 52 ολόκληρες ημέρες, κράτησαν τα μπλόκα τους όρθια, σε συνθήκες πρωτοφανούς πίεσης και κρατικής καταστολής. Παρέμειναν ενωμένοι και όρθωσαν το ανάστημά τους απέναντι στις επιθέσεις των ΜΑΤ, στον οικονομικό στραγγαλισμό από το φιάσκο του ΕΛΓΑ, στην προπαγάνδα και τις «δολοφονικές χαρακτήρες» από τα ΜΜΕξαπάτησης, τις δικογραφίες και τα πρόστιμα της σάπιας δικαστικής εξουσίας.

Παράλληλα, κατόρθωσαν να επιβάλουν ένα κρίσιμο χτύπημα στην κυβέρνηση Μητσοτάκη, καθώς πήραν με το μέρος τους τη συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας. Ο κοινωνικός αυτοματισμός που επιστράτευσε οι νεοφιλελεύθεροι κανίβαλοι απέτυχε παταγωδώς. Η εικόνα του «ταλαιπωρημένου πολίτη» που εναντιώνεται στους αγρότες δεν πέρασε. Η κοινωνία αναγνώρισε στο πρόσωπό τους έναν δίκαιο αγώνα, έναν αγώνα επιβίωσης απέναντι στις ίδιες νεοφιλελεύθερες πολιτικές της ακρίβειας, του 13ωρου, της αφάμαξης του βιοτικού επιπέδου.

Το αγροτικό κίνημα δεν ξεχώρισε μόνο για τη διάρκεια, τη μαζικότητα και τη μαχητικότητά του, αλλά κυρίως για τα ποιοτικά του χαρακτηριστικά. Πρώτον, τα αιτήματα ήταν ξεκάθαρα και δομικά. Δεν αφορούσαν συντηχιακές βελτιώσεις, αλλά έθεταν ευθέως υπό αμφισβήτηση τον πυρήνα της νεοφιλελεύθερης πολιτικής της ΕΕ, της ΚΑΠ και της «ελεύθερης αγοράς», που καταδικάζει τους παραγωγούς στην εξαθλίωση και τον αφανισμό.

Δεύτερον, η αυτοοργάνωση υπήρξε υποδειγματική. Στα μπλόκα πραγματοποιούνταν τακτικές συνελεύσεις, όπου οι ίδιοι οι αγρότες συζητούσαν, αποφάσιζαν και καθόριζαν τα επόμενα βήματα. Οι αποφάσεις αυτές μεταφέρονταν μέσω εκλεγμένων εκπροσώπων στα πανελλαδικά συντονιστικά και οι αποφάσεις των συντονιστικών επέστρεφαν στις τοπικές συνελεύσεις των μπλόκων. Έτσι διαμορφώθη-

κε μια αμεσοδημοκρατική δομή, μακριά από τον παραδοσιακό, ελεγχόμενο αγροτοσυνδικαλισμό.

Τρίτον, αναδύθηκε μια νέα γενιά αγωνιστών. Αγρότες που δεν έχουν τις αυταπάτες του παρελθόντος, που έβγαλαν συμπεράσματα μέσα από τον αγώνα, που αντιλήφθηκαν στην πράξη πώς οργανώνεται μια σύγκρουση με την κυβέρνηση και το νεοφιλελεύθερο καθεστώς. Αυτή η εμπειρία δεν χάνεται. Αποτελεί πολύτιμη παρακαταθήκη για τους επόμενους αγώνες που αναπόφευκτα θα έρθουν.

Οι «ανοιχτές πληγές» της κυβέρνησης

Οι υποτιθέμενες παραχωρήσεις της κυβέρνησης αποτελούν «ψίχουλα», ανίκανα να επιβραδύνουν έστω προσωρινά την πορεία προς τα βράχια του αγροτικού κόσμου. Ωστόσο, η μερική επιστροφή του ΕΦΚ (Ειδικός Φόρος Κατανάλωσης) στο αγροτικό πετρέλαιο, οι πρόσκαιρες μειώσεις στο ηλεκτρικό ρεύμα, οι υποσχέσεις για ταχύτερες αποζημιώσεις αποτελούν μέτρα που μέχρι χθες χαρακτηριζόνταν αδύνατα. Ο Μητσοτάκης προσπαθούσε μετά μανίας να παρουσιάσει ένα νεοφιλελεύθερο προσωπείο Βοναπάρτη που χαρίζει τα πάντα στη σάπια ελίτ και το ΝΑΤΟ και στην πλειοψηφία της κοινωνίας επικαλείται τα «στενά» δημοσιονομικά περιθώρια.

Η σκληρή συμμορία του Μητσοτάκη, χτισμένη στο νεοφιλελεύθερο δόγμα του «το τσάμπα πέθανε», έφτασε στο σημείο να παρακαλά τους αγρότες για διάλογο «για να τα βρουν», όταν είδαν τα τελωνεία, τους δρόμους, τα λιμάνια να αποκλείονται. Η βαθιά πολιτική και ιδεολογική ήττα είναι πλέον οφθαλμοφανής. Η εικόνα μιας κυβέρνησης σε πανικό, με εσωτερικούς καβγάδες, αντιφατικές δηλώσεις υπουργών, δημοσκοπική φθορά και πλήρη αδυναμία ελέγχου της κατάστασης, αποτελεί μια τεράστια νίκη αυτού του αγώνα. Το «επιτελικό κράτος» εμφανίστηκε ανίκανο να επιβληθεί και η κυβέρνηση, υπό τον φόβο της κλιμάκωσης, πέρασε μέτρα που σε προη-

γούμενο διάστημα ούτε που θα συζητούσε.

Το χρονικό της αποκλιμάκωσης των αγροτικών κινητοποιήσεων

Το ερώτημα για το αν υπήρχε νόημα να κάτσουν οι αγρότες στο τραπέζι του διαλόγου με την κυβέρνηση απαντήθηκε ξεκάθαρα με το φιάσκο της πρώτης συνάντησης των «πρόθυμων αγροτών» με τον Μητσοτάκη. Με πρόσημα τη σύνθεση των εκπροσώπων από τα μπλόκα που θα συζητούσαν με τον πρωθυπουργό, η κυβέρνηση «τίναξε στον αέρα» τη συνάντηση και προγραμματίισε δεύτερη, αποκλειστικά με παραγωγούς (;) «φιλικά προσκείμενους» στο Μαξίμου. Μόλις 7 από τα 62 μπλόκα, εκπροσωπούμενα από πρόσωπα με βεβαρημένο παρελθόν, παρόν και... μέλλον με το σάπιο καθεστώς. Ένα σκάνδαλο που ξεσκέπασε το πραγματικό πρόσωπο της κυβέρνησης και αποκάλυψε τι σημαίνει «διάλογος» για αυτούς που κυβερνούν: προσχηματικός και στημένος. Για τη μεγάλη μάζα των αγροτών έγινε πλέον απολύτως σαφές ότι δεν υπάρχει κανένα περιθώριο συνεννόησης με μια χούντα που «συζητά» με μαφιόζικους όρους, αποκλειστικά με τους όμοιούς της.

Προφανώς είναι αντιφατικό το γεγονός ότι, από τη μία, οι αγρότες, εξοργισμένοι, αρνήθηκαν τον διάλογο και, από την άλλη, μετά από μόλις 6 ημέρες, όδευσαν προς το Μαξίμου με τα μπλόκα κλειστά και χωρίς κάλεσμα για συλλαλητήριο. Οποιοσδήποτε προσπαθήσει να λύσει αυτή την αντίφαση θα «σκοντάψει» πάνω στον εγκληματικό ρόλο του ΚΚΕ. Εκεί που η κυβέρνηση δεν μπορούσε να επιβάλει την αποκλιμάκωση, ανέλαβαν οι γραφειοκράτες αγροτοσυνδικαλιστές. Σε ρόλο «προσβέστη», εξοπλισμένοι με την ίδια κατάπτυστη ρητορεία που χρησιμοποιούσαν στο φοιτητικό κίνημα του 2023-24 («πάμε για ουσιαστικό διάλογο», «τα μπλόκα δεν τραβάνε άλλο», «συνεχίζουμε τον αγώνα με άλλες μορφές πάλης»), αποπροσανατόλισαν τον αγωνιζόμενο αγροτικό κόσμο και επέβαλαν το κλείσιμο των μπλόκων.

Παράλληλα, δεν μπορεί κανείς να υποτιμήσει την προδοτική στάση των γραφειοκρα-

τών της ΓΣΣΕ. Η σιωπή τους κατά τη διάρκεια των αγροτικών κινητοποιήσεων και η άρνησή τους να κηρύξουν γενική απεργία, ώστε να ενωθεί το εργατικό κίνημα με τους αγρότες, επιβεβαιώνει την άρνησή τους για σύγκρουση με το καθεστώς Μητσοτάκη.

Συμπεράσματα και προοπτικές

Η αποκλιμάκωση των κινητοποιήσεων δεν αναιρεί τα κεκτημένα των αγροτών. Αναδύθηκε μια νέα γενιά αγωνιστών που έχει βγάλει συμπεράσματα, οργάνωσε έναν αγώνα και αντιλήφθηκε (μερικώς) τους κινδύνους της περιόδου. Αυτό που ήταν αδύνατο όμως, μέσα σε μόλις 52 ημέρες, ήταν να διαμορφωθεί από την αρχή μια ηγεσία του αγροτικού κινήματος, ικανή να χαράξει ένα διαφορετικό σχέδιο και να ξεπεράσει τον ρεφορμισμό και τη γραφειοκρατία. Ιδίως αν υπολογίσει κανείς ότι αυτή η ηγεσία καλείται να αναδυθεί πάνω στα συντρίμια των κατεστραμμένων συνεταιρισμών και του παλιού συστημικού αγροτοσυνδικαλισμού, που δεν έχει ξεριζωθεί.

Αποδείχθηκε για ακόμη μία φορά ότι οι ηγεσίες στα πολιτικά κινήματα δεν γεννιούνται αυθόρμητα, αλλά έρχονται απ' έξω. Βασικό συμπέρασμα, λοιπόν, αποτελεί το γεγονός ότι δεν υπάρχει μια ισχυρή επαναστατική δύναμη που θα χάραζε ένα διαφορετικό σχέδιο κλιμάκωσης, θα ακύρωνε τις φανφάρες περί «ουσιαστικού διαλόγου», προτάσσοντας το αίτημα της πτώσης της κυβέρνησης, θα άνοιγε το ζήτημα στους χώρους δουλειάς και θα εξάπλωνε το κίνημα στα αστικά κέντρα για να ανοίξει την προοπτική μιας γενικής απεργίας. Αυτόν τον σκοπό προσπάθησε και προσπαθεί να υπηρετήσει η οργάνωσή μας, η ΟΚΔΕ. Σε κάθε περίπτωση οι αγρότες απέδειξαν πως υπάρχουν τεράστιες δυνατότητες και το μόνο βέβαιο είναι ότι οι αγώνες τους θα ξανά έρθουν στο προσκήνιο, καθώς οι επιθέσεις είναι μονόδρομος για την κυβέρνηση. Ζητούμενο όμως και για τους επόμενους αγώνες είναι το πώς θα εφαρμοστεί αυτό το σχέδιο για να τελειώσουμε επιτέλους με αυτό το μαύρο καθεστώς.

Ο ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΑΣ

Το πρόσφατο αγροτικό κίνημα, ένα από τα δύο-τρία σημαντικότερα των τελευταίων 30 χρόνων, ανέδειξε με καθαρότητα και σαφήνεια τον προγραμματισμένο θάνατο του πρωτογενή τομέα αλλά και την αγωνιώδη προσπάθεια των αγροτών/κτηνοτρόφων να τον αντιμετωπίσουν. Ο αγώνας αυτός ήταν υποδειγματικός ωστόσο έρχονταν αντιμετώπιζοντας με μια σειρά προβλημάτων που χρειάζονται άλλη ηγεσία και άλλο σχέδιο αγώνων για να αντιμετωπιστούν, γι' αυτό και έκλεισε αδέξια και απότομα. Αλλά είναι σίγουρο ότι οι αγρότες και οι κτηνοτρόφοι, όπως αντίστοιχα και πανευρωπαϊκά, θα ξαναβγούν στους δρόμους γιατί αυτό που αντιμετωπίζουν είναι μια βαθιά κρίση του αγροτικού τομέα με πολυπαραγοντικές αιτίες — κοντολογίς τον προγραμματισμένο θάνατο του πρωτογενή τομέα.

Οι αιτίες της βαθιάς κρίσης του πρωτογενή τομέα

Προτού σκιαγραφήσουμε τις αιτίες της βαθιάς κρίσης χρειάζεται να σημειώσουμε ότι μία αγροτική οικονομία είναι ανταγωνιστική όταν είναι καθετοποιημένη και εκμηχανισμένη (πέρα από την αποδοτικότητα της γης), με άλλα λόγια όταν υπάρχουν μεγάλες εκμεταλλεύσεις, εκμηχανισμένες όχι μόνο στο χωράφι αλλά πριν από αυτό (λιπάσματα, φυτοφάρμακα, ενέργεια, γεωπονική υποστήριξη, δημόσια επένδυση/σχεδιασμός, κ.α.) και μετά από αυτό (συσκευασία, επεξεργασία, εμπορία του αγροτικού προϊόντος).

Επιπρόσθετα πρέπει να διαλύσουμε και τον μύθο των επιδοτήσεων: υποτίθεται ότι οι επιδοτήσεις είναι χαρακτηριστικό μόνο της ελληνικής γεωργίας και των «τεμπέληδων» ελλήνων αγροτών. Δεν υπάρχει καμία χώρα στον πλανήτη που να μην επιδοτεί την γεωργία και την κτηνοτροφία της, ειδικά όταν υπάρχουν πολλές μικρομεσαίες εκμεταλλεύσεις. Αυτό ισχύει πρωτίστως για την αμερικανική γεωργία, που είναι η πιο συγκεντροποιημένη και εκμηχανισμένη.

Το βασικό μειονέκτημα της χαμηλής

ανταγωνιστικότητας της ελληνικής γεωργίας και κτηνοτροφίας ήταν και είναι ο μικρός κλήρος, δηλαδή οι μικρές και μεσαίες εκμεταλλεύσεις. Αυτό το πρόβλημα μεταπολεμικά είχε αντιμετωπιστεί όχι μόνο με τις αναγκαίες εθνικές επιδοτήσεις (που μετά την είσοδο στην ΕΕ αντικαταστάθηκαν από τις ευρωπαϊκές επιδοτήσεις της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής) αλλά με εκτεταμένες δημόσιες επενδύσεις στη γεωργία (αποξήρανση ελών, αρδευτικά κανάλια, φράγματα, κ.ο.κ.), στη βιομηχανία για την παραγωγή λιπασμάτων ή για τη συσκευασία/επεξεργασία των αγροτικών προϊόντων, στις μεταφορές (δρόμοι, κ.α.), στην γεωπονική υποστήριξη των αγροτών και κυρίως στην πίστωση του πρωτογενή τομέα (η Αγροτική Τράπεζα) είτε για την αντιμετώπιση καιρικών καταστροφών είτε για την αγορά μηχανημάτων, κ.α. Ταυτόχρονα, ειδικά στην Μεταπολίτευση άρχισαν να δημιουργούνται μεγάλοι και ισχυροί γεωργικοί και κτηνοτροφικοί συνεταιρισμοί ώστε να αντιμετωπίζουν αποτελεσματικά είτε τους καπιταλιστές προμηθευτές της γεωργικής παραγωγής (φυτοφάρμακα, κ.α.) είτε κυρίως τους μεγαλεμπόρους που απομιζούσαν κυριολεκτικά τον μόχθο των αγροτών προσφέροντας εξευτελιστικές τιμές.

Από την δεκαετία του 1990 και μετά οι συνεταιρισμοί αφέθηκαν να χρεοκοπήσουν στην μεγάλη τους πλειοψηφία, οι δημόσιες επενδύσεις καταβαραθρώθηκαν, πολλές κρατικές βιομηχανίες έκλεισαν (εργοστάσια λιπασμάτων, εργοστάσια ζάχαρης, βιοτεχνίες γεωργικών μηχανημάτων, κ.α.), η Αγροτική Τράπεζα έκλεισε περνώντας στην Τράπεζα Πειραιώς, και ακόμη χειρότερα αποψιλώθηκαν ή έκλεισαν οι διάφοροι οργανισμοί κρατικού σχεδιασμού και υποστήριξης της αγροτικής και κτηνοτροφικής παραγωγής.

Αυτό δεν οφείλονταν μόνο στην κρίση και στην χρεοκοπία της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας αλλά και στην νεοφιλελεύθερη πολιτική που αναβαθμίστηκε ποιοτικά με τις μνημονιακές πολιτικές μετά το 2010. Ειδικά στην εξαετία της κυβέρνησης Μητσοτάκη,

όπου επικρατεί μια νεοφιλελεύθερη μέθεξη, δεν υπάρχει μόνο μια δολοφονική αδιαφορία αλλά ένα συνειδητό σχέδιο εξαφάνισης του πρωτογενή τομέα. Το αποτέλεσμα είναι αφενός να αυξηθεί κατακόρυφα το κόστος παραγωγής (με το Χρηματιστήριο ενέργειας αυξηθηκαν κατακόρυφα οι τιμές του ηλεκτρικού ρεύματος και του πετρελαίου αλλά και των λιπασμάτων) και αφετέρου να ανοίξει η λεγόμενη ψαλίδα των τιμών (η τιμή πώλησης του αγροτικού/κτηνοτροφικού προϊόντος στον καταναλωτή είναι ακόμη και δεκαπλάσια της τιμής που πουλά ο αγρότης) δηλαδή να αλλάξει ο συσχετισμός δύναμης μεταξύ αγροτών/κτηνοτρόφων και εμπόρων (ειδικά τα σούπερ μάρκετ) σε βάρος των πρώτων.

Η Κοινή Αγροτική Πολιτική (ΚΑΠ) της Ευρωπαϊκής Ένωσης έπαιξε επίσης έναν σημαντικό ρόλο στην κρίση του ελληνικού πρωτογενή τομέα για δύο λόγους: α) αναπροσανατόλισε τον ελληνικό πρωτογενή τομέα από την κτηνοτροφία προς τη γεωργία, προς όφελος των μεγάλων ευρωπαϊκών κτηνοτροφικών εταιριών — δηλαδή αναπροσανατόλισε από έναν τμήμα υψηλής παραγωγικότητας σε ένα τμήμα χαμηλής παραγωγικότητας, και β) εισήγαγε ολοένα και περισσότερο τη λογική της αγοράς, δηλαδή την διευκόλυνση των βιομηχάνων που είτε προμηθεύουν τον πρωτογενή τομέα είτε αγοράζουν το προϊόν του. Το αποκορύφωμα είναι βέβαια η Συμφωνία με την MERCOSUR (αλλά και με την Ινδία) για να εισαχθούν φθηνά γεωργικά/κτηνοτροφικά προϊόντα από τις χώρες της Λατινικής Αμερικής και να εξαχθούν σε αυτές ευρωπαϊκές εργαλειομηχανές και αυτοκίνητα. Γι' αυτόν τον λόγο, όπως και λόγω της ανακατεύθυνσης του ευρωπαϊκού προϋπολογισμού προς τον πολεμικό εξοπλισμό της Ευρώπης, τα κονδύλια για επιδοτήσεις της ΚΑΠ, στην επταετία 2028-34, θα μειωθούν κατά 28%!

Η κλιματική αλλαγή ήρθε να προστεθεί στην κρίση του πρωτογενή τομέα την τελευταία κυρίως πενταετία. Η σταδιακή ερημοποίηση της χώρας είτε λόγω ξηρασίας είτε λόγω περιορισμού των υδάτινων πόρων,

τα ακραία καιρικά φαινόμενα (η καταίγδα «Ντάνιελ» κ.α.) έχουν αρχίσει να προκαλούν γιγαντιαίες άμεσες (πλημμύρες κ.α.) και έμμεσες (περισσότερες ασθένειες των φυτών, κ.α.) καταστροφές. Η κλιματική αλλαγή απαιτεί περισσότερες κρατικές επενδύσεις για καλύτερη διαχείριση των υδάτινων πόρων, για αντιπλημμυρικά έργα, για πλήρεις αποζημιώσεις των αγροτών από τις καταστροφές αλλά η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση «αδιαφορεί» ή καλύτερα έχει προγραμματίσει την εξαφάνιση του πρωτογενή τομέα.

Σε όλες αυτές τις βασικές αιτίες για τη βαθιά κρίση του ελληνικού πρωτογενή τομέα θα πρέπει να προσθέσουμε και τα χρέη της συντριπτική πλειοψηφίας των αγροτών.

Μπροστά σε αυτή την βαθιά κρίση, τον προγραμματισμένο θάνατο των αγροτών και κτηνοτρόφων, η λύση δεν βρίσκεται στην προστασία από τον διεθνή ανταγωνισμό. Αυτός ο δρόμος είναι αναποτελεσματικός και απλά καταλήγει στον λυσοαλέο ανταγωνισμό μεταξύ των φτωχών αγροτών των διαφόρων χωρών προς όφελος των καπιταλιστών βιομηχάνων. Η λύση βρίσκεται στη συγκεντροποίηση των αγροτικών εκμεταλλεύσεων που δεν ταυτίζεται με τον αφανισμό των μικρών και μεσαίων αγροτών/κτηνοτρόφων αλλά με τη δημιουργία μεγάλων εθελοντικών παραγωγικών, προμηθευτικών και εμπορικών συνεταιρισμών αλλά και της σημαντικής δημόσιας χρηματικής ενίσχυσης. Αυτός είναι ο μοναδικός δρόμος σωτηρίας των αγροτών και κτηνοτρόφων κι αυτό σημαίνει ότι το επόμενο αγροτικό κίνημα: α) θα πρέπει επιπρόσθετα στα χαρακτηριστικά που είχε το τελευταίο κίνημα να ζητά ανοικτά την πτώση αυτής της κυβέρνησης και της πολιτικής της και να ενεργοποιήσει τη συμμαχία με τους εργαζόμενους, β) να δημιουργήσει μόνιμες συνδικαλιστικές οργανώσεις όπως αγροτικούς συλλόγους που να προετοιμάζουν το κίνημα, και γ) να δημιουργήσει μια νέα επαναστατική ηγεσία απέναντι στις ανίκανες ηγεσίες (είτε του ΚΚΕ και της Δεξιάς, είτε άλλων κοινοβουλευτικών) χωρίς την οποία η νίκη θα είναι ένα άπιαστο όνειρο.

VODAFONE: Κορυφαίος εργοδότης σε εντατικοποίηση – απολύσεις

Η Vodafone, για 8η συνεχόμενη χρονιά, αυτοπροβάλλεται ως «κορυφαίος εργοδότης». Πίσω από τις διαφημιστικές κορώνες και τα πιστοποιητικά «αριστείας» κρύβεται η πραγματική εικόνα της σύγχρονης καπιταλιστικής επιχείρησης: εντατικοποίηση της εργασίας, ελαστικοποίηση, συγχωνεύσεις τμημάτων, απολύσεις και διαρκής επίθεση στα εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα.

Η πολιτική της εταιρείας είναι πλήρως ευθυγραμμισμένη με τη στρατηγική του κεφαλαίου και της κυβέρνησης του Μητσοτάκη που υπηρετούν την ανταγωνιστικότητα και τα υπερκέρδη των επιχειρηματικών ομίλων. Λιγότεροι εργαζόμενοι, περισσότερη δουλειά, μισθοί που δεν καλύπτουν ούτε τις βασικές ανάγκες και ένα καθεστώς μόνιμης πίεσης και φόβου. Αυτή είναι η «ανάπτυξη» που μας υπόσχονται οι νεοφιλελεύθεροι της ελεύθερης

αγοράς.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα της εργοδοτικής αυθαιρεσίας αποτέλεσε η παράνομη παρακράτηση πέντε ημερομισθίων και η κατάτμηση της καλοκαιρινής άδειας μέλους του ΔΣ του σωματείου το προηγούμενο καλοκαίρι. Μια συνειδητή πράξη ταπείνωσης, που στοχεύει τη συνδικαλιστική δράση, και συνολικά τις διεκδικήσεις των εργαζομένων. Η εργοδοσία απέδειξε για άλλη μια φορά ότι δεν διστάζει να καταπατήσει ακόμα και τα όποια εργασιακά δικαιώματα μας έχουν απομείνει – για να μας δείξει ότι δεν έχει διάθεση να δώσει την παραμικρή χρηματική αύξηση – πόσο μάλλον για συλλογικές διεκδικήσεις.

Για εμάς τους εργαζόμενους δεν πρέπει να υπάρχει καμία αυταπάτη: λύση δεν μπορεί να δοθεί ούτε από την αστική δικαιοσύνη, τα δικαστήρια ακόμα και την επιθεώρηση εργασίας που στα μνημονιακά

χρόνια έχει αποδυναμωθεί. Μόνο ο συλλογικός, οργανωμένος αγώνας μπορεί να επιβάλει την επιστροφή των κλεμμένων στον συνάδελφο – συνδικαλιστή και να βάλει φραγμό σε παρόμοιες επιθέσεις στο μέλλον.

Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσεται και η διεκδίκηση για αύξηση της αποζημίωσης stand-by από τα εξευτελιστικά 50€ στα 200€ την εβδομάδα. Πρόκειται για αίτημα που αποκαθιστά εν μέρει μια αδικία δεκαετίας όπου η αποζημίωση μειώθηκε από 180€ σε 50€, στο όνομα της «κρίσης» – μιας κρίσης που πληρώσαμε αποκλειστικά οι εργαζόμενοι, ενώ τα κέρδη των ομίλων διασώθηκαν και αυξήθηκαν.

Το stand-by αποτελεί στην πράξη διαρκή δέσμευση του εργαζόμενου. 24 ώρες το 24ωρο, 7 μέρες την εβδομάδα, με την προσωπική και οικογενειακή ζωή σε δεύτερη μοίρα. Εργασία σε αργίες, υπερωρίες, εξοντωτικά ωράρια, με αντάλλαγμα ψίχουλα. Αυτό είναι

το πραγματικό περιεχόμενο της «ευελιξίας».

Απέναντι στο δίκαιο αίτημα των εργαζομένων, η διοίκηση απάντησε με υποτίμηση, καθυστέρηση και προσπάθεια αποπροσανατολισμού. Στη συνέχεια, επικαλέστηκε επιλεκτικά την εργατική νομοθεσία, την οποία παραβιάζει καθημερινά, για να προωθήσει νέα αντεργατικά σχήματα, όπως οι βάρδιες (οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ που «δραστηριοποιούνται» στην εταιρεία προσέφεραν αυτήν την «ιδέα»), που επιδεινώνουν ακόμα περισσότερο τις συνθήκες εργασίας. Οι κυβερνητικοί νόμοι που ξηλώνουν το 8ωρο, επιβάλλουν «ευελιξία» αποτελούν το θεσμικό οπλοστάσιο της εργοδοσίας.

Απέναντι σε αυτή την στάση της διοίκησης, το ΠΑΣΕ Vodafone και οι εργαζόμενοι απαντάμε με παραστάσεις διαμαρτυρίας, συλλογική δράση και ζωντανή παρουσία στους χώρους δουλειάς. Δηλώνουμε καθαρά ότι δεν θα αποδεχτούμε τη μόνιμη υποβάθμιση της ζωής μας για τα κέρδη της εταιρείας. Με όπλο τις γενικές μας συνελύσεις, θα αποφασίσουμε συλλογικά την κλιμάκωση του αγώνα.

Ο αγώνας για το stand-by δεν

είναι αποσπασματικός αλλά αποτελεί μέρος της συνολικής πάλης για αξιοπρεπείς όρους δουλειάς, αυξήσεις στους μισθούς και υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας. Ο αγώνας αυτός, και κάθε μελλοντικός είναι σίγουρο ότι θα είναι νικηφόρος εφόσον οι εργαζόμενοι αποφασίσουμε συλλογικά πως θα τον πάμε μέχρι τέλους και με την ενότητά μας δείξουμε στην διοίκηση ότι ήρθε η ώρα να μας δώσει πίσω όσα μας δικαιούμαστε. Η δικαίωση αυτού του αγώνα θα μας δώσει το απαραίτητο οξυγόνο για να διεκδικήσουμε αξιοπρεπείς όρους δουλειάς, αυξήσεις στους μισθούς και υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας. Μια ΣΣΕ που θα καλύπτει τις σύγχρονες ανάγκες μας και θα αναπληρώνει τις απώλειες της τελευταίας δεκαετίας, όπου οι μισθοί μας έχουν καταρρακωθεί σε επίπεδα που δεν εξασφαλίζουν ούτε τα στοιχειώδη. Καλούμε, λοιπόν, όλους τους συναδέλφους να στηρίξουν τη συλλογική μας δράση, να ενισχύσουν το Σωματείο και την συνδικαλιστική δράση. Μόνο με οργανωμένο αγώνα μπορούμε να διεκδικήσουμε τα αυτονόητα.

■ *Πάργος Τσερεγκούνης, μέλος ΔΣ ΠαΣΕ Vodafone*

ΔΙΗΜΕΡΟ ΣΣΠ, 14-15/3 ΓΕΩΠΟΝΙΚΟ ΑΘΗΝΑΣ Ο «πόλεμος» στη Δημόσια Παιδεία απαιτεί Ενότητα, Αγώνα, ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Η έναρξη εφαρμογής των διαγραφών δεν αποτελεί ένα ακόμη επεισόδιο της κυβερνητικής επίθεσης στην εκπαίδευση. Συνιστά ποιοτική τομή για το ελληνικό πανεπιστήμιο και το φοιτητικό κίνημα, ανοίγοντας μια νέα φάση διάλυσης της Δημόσιας Δωρεάν Παιδείας. Τις τελευταίες μέρες του Δεκέμβρη, ανακοινώθηκαν λίστες με συνολικά 308.605 φοιτητές προς διαγραφή, επιβεβαιώνοντας ότι η κυβέρνηση της ΝΔ περνά πλέον από τις απειλές και τις εξαγγελίες στην πλήρη και ωμή εφαρμογή της πολιτικής της. Οι κινήσεις αυτές αποτελούν μια προσπάθεια φυγής προς τα εμπρός μιας κυβέρνησης βαθιά απονομιμοποιημένης, πολιτικά στριμωγμένης και κοινωνικά απομονωμένης. Για την κλίκα Μητσοτάκη, η επιβολή των διαγραφών και το τσάκισμα της Δημόσιας Δωρεάν Παιδείας δεν είναι απλώς ένας διακαής ιδεολογικός πόθος. Είναι αναγκαίοτητα. Η παιδεία μετατρέπεται σε πεδίο λεηλασίας, ώστε να συνεχίσει να ταΐζεται μια στενή οικονομική ελίτ, την ώρα που το κόστος φορτώνεται στη νεολαία και τις εργαζόμενες-λαϊκές οικογένειες.

Πρόκειται επίσης για μια ορισμένη ήττα σε βάρος του φοιτητικού κινήματος. Όχι απλώς για μια αποτυχία αποτροπής ενός μέτρου, αλλά για μια καμπί, που αποτυπώνει τα σημερινά όρια και συσχετισμούς. Η κυβέρνηση επέβαλε -έστω «πilotικά»- μια επίθεση που δεν είχε ποτέ περάσει για χρόνια, κυρίως επειδή χειροτέρευσε σοβαρά η κατάσταση του ίδιου του φοιτητικού κινήματος. Ταυτόχρονα, οι διαγραφές συνιστούν μια μεγάλης κλίμακας ιδεολογική επίθεση. Η κυβέρνηση προσπαθεί να εδραιώσει τη λογική και την προπαγάνδα της «αξιοκρατίας»: όποιος δεν τελειώνει «στην ώρα του»,

όποιος δουλεύει, καθυστερεί, αρρωσταίνει ή δεν αντέχει οικονομικά, εμφανίζεται ως ατομικά υπεύθυνος για την αποτυχία του. Έτσι, η κοινωνική πραγματικότητα εξαφανίζεται ως πλαίσιο και αντικαθίσταται από την ατομική ενοχή. Το κράτος αποσύρεται από κάθε ευθύνη για τις συνθήκες σπουδών και την υποχρηματοδότηση των ΑΕΙ, παρουσιάζεται ως «ουδέτερος κριτής» που απλώς εφαρμόζει κανόνες. Με αυτόν τον τρόπο, το δικαίωμα στη μόρφωση απονευρώνεται και μετατρέπεται σε ατομικό επίτευγμα, διαθέσιμο μόνο για όσους αντέχουν και έχουν να πληρώσουν.

Η εικόνα της φετινής χρονιάς επιβεβαιώνει με τον πιο καθαρό τρόπο την παραλυτική κρίση του φοιτητικού κινήματος. Συνελεύσεις που δεν πραγματοποιούνται ούτε σε ημερομηνίες όπως το Πολυτεχνείο και η 6η Δεκέμβρη, χαμηλή και άτονη συμμετοχή στις κινητοποιήσεις, ανησυχητική απουσία των πρωτοετών από τις συλλογικές διαδικασίες. Πάνω απ' όλα, **καμία ενιαία, μαζική, αποφασιστική απάντηση** στις διαγραφές, παρά το μέγεθος και τη σφοδρότητα της επίθεσης. Που σημαίνει και ότι οι φοιτητικοί σύλλογοι βρίσκονται σε πορεία παρακμής, οργανωτικά αλλά και πολιτικά.

Καθοριστικό ρόλο γι' αυτό παίζουν οι πολιτικές δυνάμεις. Όργανα και δομές του κινήματος έχουν απενεργοποιηθεί κυρίως από την ΠΚΣ/ΚΝΕ, που λειτουργεί ανασταλτικά σε κάθε προοπτική αγώνα, αλλά και από την κρίση, διάσπαση και πολιτική ατομία του «χώρου» των άλλοτε ενιαίων ΕΑΑΚ. Το κενό καλύπτεται π.χ. από «αυτόνομους» και «ατομικές» που, στο όνομα του δικαιωματισμού και του συνθήματος «έξω τα κόμματα», εχθρεύονται κάθε μορφή συλλογικής οργάνωσης και δέσμευσης, συμβάλλοντας αντι-

κειμενικά στην αποσύνθεση του κινήματος, στην αδυναμία ενότητας και συγκρότησης μαζικού αγώνα.

Ωστόσο, παρά τη σοβαρότητα και το βάθος του χτυπήματος, **απέχουμε** από μια αποφασιστική ήττα του φοιτητικού κινήματος και της νεολαίας. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη βρίσκεται σε κατάσταση πολιτικής φθοράς και κοινωνικής απονομιμοποίησης. Πρόκειται για μια κυβέρνηση χωρίς κάποια μαζική αποδοχή της πολιτικής της, που κυβερνά στο έδαφος ενός ταξικού πολέμου, με οριακούς συσχετισμούς και με τη στήριξη ενός αυταρχικού κρατικού μηχανισμού. Η εικόνα «σταθερότητας» και «κανονικότητας» που επιχειρεί να επιβάλει είναι εύθραυστη και αντιφατική. Πίσω από αυτήν κρύβεται μια κοινωνία σε ένταση, με βαθιές αντιθέσεις και συσσωρευμένη οργή, ιδιαίτερα σε νεολαία και εργαζόμενους. Αυτή η ρωγμή δεν έχει κλείσει: συνεχίζει να παράγει υπόγειες διεργασίες. Οι αγώνες των εκπαιδευτικών, ναυτεργατών, αγροτών κ.ά. είναι ένδειξη ότι η κοινωνική δυσάρεσκεια δεν έχει εκτονωθεί, ενώ καταγράφουν προχωρήματα στην απόρριψη της κυρίαρχης πολιτικών και των αστικών δυνάμεων. Το πρόβλημα, λοιπόν, δεν είναι μια γενικόλογη «αδιαφορία των μαζών» (συνήθως άλλοθι για κάθε συμβιβαστική και ηττοπαθή πολιτική), αλλά η απουσία ενός αγωνιστικού σχεδίου, που να συνδέει τους επιμέρους αγώνες σε μια ενιαία στόχευση, την ανατροπή της κυβέρνησης.

Σε αυτό το πλαίσιο, υπάρχουν αντικειμενικά δυνατότητες για το φοιτητικό κίνημα - αλλά δε θα αξιοποιηθούν αυτόματα. Ούτε αρκεί μόνη η κοινωνική δυσάρεσκεια και η κυβερνητική φθορά της κυβέρνησης. Απαιτείται πολιτική **αφύπνιση**, υπέρβαση του κλί-

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟ
ΔΙΗΜΕΡΟ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ
14-15 ΜΑΡΤΙΟΥ
ΑΘΗΝΑ, ΓΕΩΠΟΝΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΙΔΙΩΤΙΚΑ-ΔΙΑΓΡΑΦΕΣ-ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΑ
ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΘΑ ΤΑ ΑΝΑΤΡΕΨΟΥΜΕ

ΣΑΒΒΑΤΟ 14/3

10:00 Πολιτική και οικονομική κατάσταση η επίθεση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση

17:00 Φοιτητικό κίνημα και η κατάσταση στην φοιτητική αριστερά

ΚΥΡΙΑΚΗ 15/3

10:00 Απολογισμός και σχεδιασμός παρέμβασης η οικοδόμηση της ΣΣΠ

ματος αδράνειας, ατομίας και διάλυσης που χαρακτήρισαν την προηγούμενη περίοδο. Τίποτα δεν έχει κριθεί οριστικά.

Η απάντησή μας προϋποθέτει έναν πανελλαδικό, ενωτικό Αγώνα Διαρκείας, που θα συνδέει τα πανεπιστήμια με την κοινωνία και τη νεολαία με τους εργαζόμενους και όσους που πλήττονται από την κυβερνητική πολιτική. Κάθε διαγραφή, πειθαρχικό μέτρο, ιδιωτικοποίηση ή επιβολή διδάκτρων, ποινικοποίηση της συλλογικής δράσης συνιστά ευθεία απειλή όχι μόνο για επιμέρους δικαιώματα, αλλά για την ίδια την ύπαρξη του φοιτητικού κινήματος. Η απάντηση μπορεί να ξεκινάει από «μικρά» πράγματα, αλλά δεν μπορεί παρά να συνδέεται συνολικά και πολιτικά, στην προοπτική συγκρούσης και ανατροπής. Αυτό προϋποθέτει πάνω από όλα την αλλαγή των συσχετισμών, την ενίσχυση μιας επαναστατικής πολιτικής/αριστεράς στις σχολές, την **οργάνωση αγωνιστών φοιτητών**: με ένα μαζικό, ενωτικό, αποφασιστικό σχέδιο πάλης, ικανό να ενοποιήσει τις διάσπαρτες αντιστάσεις, να δώσει βάθος στον αγώνα. **Το 2μερο της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης στις 14-15 Μαρτίου, στο Γεωπονικό Αθήνας είναι ένας τέτοιος σταθμός για να συζητήσουμε, να οργανωθούμε, να αγωνιστούμε!**

Στη Λακωνία και παντού, να σταματήσουν οι διώξεις εκπαιδευτικών

Στις 30 Ιανουαρίου, μετά από δύο αναβολές (16/1, 22/1) εκδικάστηκε η παραπομπή των τριών νεοδιόριστων δασκάλων-μελών του Συλλόγου Εκπαιδευτικών Π.Ε. Λακωνίας «Ο Πλήθων», στο Πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο της Περιφερειακής Διεύθυνσης Π.Ε. και Δ.Ε. Πελοποννήσου, στην Τρίπολη. Πρόκειται για την ενεργοποίηση του πρώτου από τα 2.500 πειθαρχικά που λάβει εκπαιδευτικοί πανελλαδικά που συμμετέχουν στην απεργία-αποχή από την ατομική αξιολόγηση.

Οι συναδέλφισσές μας παραπέμφθηκαν στο πειθαρχικό γιατί συμμετέχουν σε μια νόμιμα προκηρυγμένη απεργία, που βρίσκεται σε ισχύ. Συμμετέχουν σε απεργία-αποχή, υλοποιώντας συλλογικές αποφάσεις της ΔΟΕ και της Γενικής Συνέλευσης του Συλλόγου τους. Επομένως δεν παραβιάζουν κανένα άρθρο του δημοσιο-υπαλληλικού κώδικα, δεν έχουν υποπέσει σε κανένα πειθαρχικό παράπτωμα και δεν νοείται να τους επιβληθεί κανενός είδους ποινή. Αλληλεγγύη στους απεργούς

Στις 21/1 πραγματοποιήθηκαν μαζικές συγκεντρώσεις στην Τρίπολη, τη Θεσσαλονίκη και άλλες πόλεις παρά τις αντίξοες καιρικές συνθήκες και παρά την άρνηση των ΔΟΕ - ΟΛΜΕ να κηρύξουν 24ωρη απεργία. Ειδικά η ΟΛΜΕ περιορίστηκε σε διευκολυντική στάση εργασίας για όσες ΕΛΜΕ «δύναται να παραστούν στην Τρί-

πολη» και κινητοποίηση μόνο στην Τρίπολη. Το υπουργείο πιέστηκε και προχώρησε σε δεύτερη αναβολή ελπίζοντας στην απομαζικοποίηση των διαμαρτυριών του εκπαιδευτικού κινήματος. Είναι μακρά νυχτωμένοι!

Στις 30/1 και πάλι οι ΔΟΕ - ΟΛΜΕ δεν κήρυξαν απεργία. Αυτή τη φορά μάλιστα οι ΔΑΚΕ - ΠΕΚ - ΣΥΝΕΚ βρήκαν αρωγό και την ΑΣΕ-ΠΑΜΕ που διέδιδε ότι τάχα είχαν πληροφορίες ότι θα αναβληθεί ξανά και δεν ψήφισαν στα ΔΣ των ΕΛΜΕ τις τοπικές κινητοποιήσεις και τις στάσεις εργασίας. Μόνο μία μέρα πριν τις κινητοποιήσεις δέχθηκαν να τις «στηρίξουν», υποσκάπτοντας έτσι τον αγώνα αλληλεγγύης στις διωκόμενες αλλά και τον αγώνα κατά της αξιολόγησης. Η έμπρακτη, για άλλη μια φορά, μαζική αλληλεγγύη των εκπαιδευτικών στις διωκόμενες δασκάλες αλλά και η ανυποχώρητη στάση τους, ανάγκασε το πειθαρχικό συμβούλιο να μην ανακοινώσει την απόφασή του και να παραπέμψει σε απροσδιόριστο χρόνο την γνωστοποίησή της. Δίνοντας έτσι χρόνο στο υπουργείο να εκφοβίζει τους υπόλοιπους εκπαιδευτικούς προκειμένου να υποκύψουν στην μέγγενη της αξιολόγησης.

Αυτό που διακυβεύεται στην περίπτωση των τριών δασκάλων καθώς και των χιλιάδων εκπαιδευτικών που έχουν παραπεμφθεί ή θα παραπεμφθούν σε πειθαρχική δίωξη σε όλη τη χώρα είναι η συνέχιση

του αγώνα της απεργίας-αποχής από την αξιολόγηση, συνολικά το συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα της συμμετοχής σε απεργία, οι κατακτήσεις και τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών καθώς και η ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης.

Στο ιδιωτικοποιημένο σχολείο δεν χωρούν δικαιώματα

Η κυνική ομολογία της βουλευτού της ΝΔ Χρ. Αλεξοπούλου ότι «το τσάμπα πέθανε» δείχνει τις προθέσεις της κυβέρνησης να τελειώνει με τον δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης. Η αξιολόγηση σχολείων και εκπαιδευτικών αλλά και μια σειρά άλλα μέτρα (Γνώσια, αυτονομία σχολείων, εθνικό απολυτήριο) στοχεύουν στην πλήρη ιδιωτικοποίηση των σχολείων, την ένταση των ταξικών φραγμών για τους μαθητές και την ανατροπή των εργασιακών μας σχέσεων (άρση μονιμότητας και απολύσεις).

Πέντε χρόνια τώρα, λόγω του αγώνα μας με βασικό όπλο την απεργία-αποχή, η απομονωμένη και απονομιμοποιημένη κυβέρνηση των Τεμπών και του ΟΠΕ-ΚΕΠΕ δεν κατάφερε να εφαρμόσει την αξιολόγηση. Δεν κατάφερε να πείσει τον κλάδο για την ορθότητα της πολιτικής της στην εκπαίδευση και, για να την επιβάλει, απειλεί, τρομοκρατεί και επιτίθεται με τον πιο σκληρό τρόπο στους μαχόμενους

εκπαιδευτικούς, με πειθαρχικές διώξεις, αργίες αλλά και με το νέο πειθαρχικό «δικαίο». Επιχειρεί να διαχύσει τον φόβο, να καταργήσει στοιχειώδη δημοκρατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα και να επιβάλει ιδεολογικό και πολιτικό έλεγχο στους εκπαιδευτικούς.

Μόνο με τη συνέχιση του αγώνα μας μπορούμε να φέρουμε νίκες!

Να δείξουμε την αλληλεγγύη μας στους διωκόμενους με τη συνέχιση της απεργίας-αποχής από την αξιολόγηση, αλλά και με έναν αγώνα διαρκείας με κινητοποιήσεις και απεργίες, καλά οργανωμένες από τη βάση των εκπαιδευτικών. Με μαζικές γενικές συνελεύσεις, με επιτροπές αγώνα και απεργιακές επιτροπές. Με προσπάθεια απεύθυνσης σε γονείς και μαθητές για κοινή αγωνιστική δράση για να αποτρέψουμε την ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης (όπως έγινε με τον νικηφόρο αγώνα ενάντια στα Γνώσια σε Εύοσμο κ.ά. όπου τα σχολεία σώθηκαν από τις κινητοποιήσεις). Αγώνα μέχρι να καταργήσουμε τους νόμους για την αξιολόγηση, να ανατρέψουμε την κυβέρνηση καθώς και όποια άλλη επιχειρήσει να εφαρμόσει τα ίδια μέτρα που διαλύουν τον δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα του σχολείου, τα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών και τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών.

■ **Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών**

Απαγωγή Μαδούρο

Απειλή για τους λαούς της Βενεζουέλας και της Λατινικής Αμερικής

Η απαγωγή του εκλεγμένου προέδρου της Βενεζουέλας, Νικολάς Μαδούρο, στις 3 Γενάρη ήταν μια ακραία, πειρατική κίνηση από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Οι φασιστο-παραστρατιωτικές ομάδες του Τραμπ εισέβαλαν στη στρατιωτική βάση στο Καράκας και απήγαγαν τον Μαδούρο μαζί με τη σύζυγό του, Σίλια Φλόρες. Βομβάρδισαν συνοικίες του Καράκας, στρατιωτικές βάσεις και το μουσείο της Μπολιβαριανής Επανάστασης, με εκατοντάδες άμαχους νεκρούς. 32 κουβανοί και 23 βενεζουελάνοι στρατιώτες σκοτώθηκαν στην επιχείρηση απαγωγής. Ο ναυτικός και εναέριος αποκλεισμός της χώρας, εκβιάζει τον βενεζουελάνικο λαό να υποταχθεί σαν σκλάβος των ιμπεριαλιστών.

Καμία αυταπάτη δεν μπορεί να καλλιεργηθεί ότι μπορεί να υπάρξει «σεβασμός» και «ισορροπία» με τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές

Ένας παρηκμασμένος και επικίνδυνος ιμπεριαλισμός τρίζει τα δόντια του

Οι κατηγορίες περί «ναρκωτρομοκρατίας» έναντι του Μαδούρο είναι τόσο φαιδρές σαν αυτές που βρίσκουν οι αμερικάνοι τρομοκράτες «από το ράφι»: από τον «μολυσμένο κορμοράνο» του Σαντάμ Χουσεΐν στο Ιράκ μέχρι τα «χημικά όπλα» του Άσαντ στη Συρία και τον «εγκληματία πολέμου» Καντάφι στη Λιβύη, οι Δυτικοί φλομώνουν στην προπαγάνδα για να εκθρονίσουν μη αρεστά σε αυτούς καθεστώτα. Άλλωστε, γρήγορα εγκαταλείφθηκε αυτό το ψέμα, με τα αμερικάνικα «γεράκια» να αποκαλύπτουν την πραγματικότητα: 1. Αρπαγή του βενεζουελάνικου πετρελαίου. 2. Κόψιμο κάθε συνδιαλλαγής με τους BRICS 3. Αλλαγή καθεστώτος. 4. Επιβολή συντριπτικής ήττας στη Μπολιβαριανή Επανάσταση και ιδεολογικό χτύπημα ενάντια στην εναλλακτική του σοσιαλισμού ή ενάντια στο αντι-ιμπεριαλιστικό μέτωπο των χωρών της Λ. Αμερικής. Οι ραδιοургίες των ΗΠΑ ξεπέρασαν κάθε όριο: χωρίς κανένα πρόσχημα (ούτε ακόμα αυτού του θολού και χειραγωγούμενου «διεθνούς δικαίου») και χωρίς κανένα «εσωτερικό μέτωπο» ενάντια στον Μα-

δούρο, δηλαδή χωρίς κανένα ίχνος «πορτοκαλί επανάστασης» που να έδινε αφορμή για επέμβαση, τα τάγματα εφόδου του αμερικάνικου στρατού εισβάλουν και απαγάγουν τον πρόεδρο μιας χώρας. Με αυτό τρόπο στέλνει ένα μήνυμα στον πλανήτη ότι έτσι θα επιλύονται οι διαφορές των ΗΠΑ με άλλες χώρες, σε περίπτωση που δε δεχθούν την υποταγή τους. Μετά τη Βενεζουέλα, άνοιξε ο «ασκός του Αιόλου»: ευθεία απειλή για εισβολή στο Ιράν, απαίτηση για προσάρτηση της Γροιλανδίας, Μέσα στο πλάνο ανακατάληψης της «πίσω αυλής» της Λ. Αμερικής εντάσσεται και η Κούβα: μετά από 60 χρόνια εμπάργκο, οι Αμερικάνοι στραγγαλίζουν ενεργειακά το επαναστατικό νησί της Καραϊβικής, κόβουν την πολύτιμη ανάσα που είχαν πάρει τις τελευταίες δεκαετίες από το πετρέλαιο της Βενεζουέλας και απειλούν πάλι με κυρώσεις όποια χώρα εμπορεύεται με την Κούβα (π.χ. Μεξικό).

Η απάντηση της λεγόμενης «διεθνούς κοινότητας» ήταν ντροπιαστική, αφού υποκλήθηκαν στα νταηλίκια του Τραμπ. Όλη η Δύση έκανε το «άσπρο-μαύρο», παρουσιάζοντας την απαγωγή Μαδούρο σαν «λύτρωση του λαού της Βενεζουέλας», χρησιμοποιώντας αοριστίες περί «ειρήνης» και «αυτοσυγκράτησης». Ο Μητσοτάκης διέσυρε την Ελλάδα για άλλη μια φορά λέγοντας ότι «δεν είναι η στιγμή να μιλήσουμε για το συμβάν»(!) και πως «το καθεστώς Μαδούρο ήταν μια σκληρή δικτατορία», σκύβοντας εθελόδουλικά το κεφάλι μπροστά στους Αμερικάνους. Η συμπεριφορά του Μητσοτάκη είναι σαν τοποτηρητής προτεκτοράτου που προσέχει μη τυχόν κάνει κριτική στις ΗΠΑ και «θυμώσει» ο Τραμπ. Από την άλλη, Κίνα και Ρωσία καταδίκασαν χλιαρά την επέμβαση, δείχνοντας απρόθυμες να παρέμβουν, παρότι έχουν ισχυρά συμφέροντα στη Λ. Αμερική (ιδίως η Κίνα). Ένας ακόμα λόγος που αποδεικνύει ότι οι αναδυόμενοι ιμπεριαλιστές δεν είναι «απελευθερωτές», έχουν αντιδραστικό χαρακτήρα και δε διστάζουν να συναινέσουν σε τέτοιες πειρατικές ενέργειες.

Για όλους αυτούς τους λόγους, οι επαναστάτες μαρξιστές στέκονται αλληλέγγυοι και χωρίς όρους στον λαό της Βενεζουέλας και στην απαγωγή του προέδρου της, γιατί είναι συνώνυμο του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης των λαών, αλλά και της μάχης που δίνουν οι επαναστατημένοι λαοί απέναντι στον πιο αιμοδιψή ιμπεριαλισμό στην ιστορία της ανθρωπότητας.

Το πετρέλαιο και οι πολιτικές αντιφάσεις

Έχουμε πει σε προηγούμενα φύλλα της ΕΠ για τα

μεγάλα αποθέματα πετρελαίου που υπάρχουν στη Βενεζουέλα. Ωστόσο, εξορύσσονται πολύ λίγα από αυτά, καθώς το είδος αυτού του πετρελαίου απαιτεί σοβαρές υποδομές και επεξεργασία, τα οποία εκλείπουν από τη Βενεζουέλα, καθώς οι κυρώσεις έχουν γονατίσει την παραγωγή της κρατικής πετρελαιοπαραγωγικής εταιρείας PDVSA. Παράλληλα η οικονομία αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα, κυρίως από τις κυρώσεις και σε έναν βαθμό, από την κρατική κακοδιαχείριση. Η οικονομία της Βενεζουέλας είναι κολλημένη στη «μονοκαλλιέργεια» του πετρελαίου: μεγάλο κομμάτι των πόρων κατευθύνεται αποκλειστικά στην εξόρυξη και διύλιση του πετρελαίου με την υπόλοιπη παραγωγή (βιομηχανία, αγροτική παραγωγή κ.ά.) να βρίσκεται σε πολύ απαρχαιωμένο επίπεδο. Παρόλο που ο κρατικός τομέας στην οικονομία είναι ισχυρός (κυρίως λόγω του κρατικού ελέγχου στο πετρέλαιο) ο ιδιωτικός τομέας ελέγχει το μεγαλύτερο κομμάτι της οικονομικής δραστηριότητας στη Βενεζουέλα. Όλα αυτά έχουν ως αποτέλεσμα να καταστρατηγείται ή να εγκαταλείπεται ο σχεδιασμός της οικονομικής ζωής, να εξαρτάται η χώρα από τις μπλοκαρισμένες εισαγωγές και οι καπιταλιστές να έχουν τα οικονομικά μέσα να σαμποτάρουν τη Μπολιβαριανή Επανάσταση. Αποτέλεσμα αυτών ήταν η σοβαρή οικονομική κρίση και η νομισματική κατάρρευση την περίοδο 2016-19.

Με τα παραπάνω, η Βενεζουέλα είναι τόσο κοντά αλλά και τόσο μακριά από το να χαρακτηριστεί εργατικό κράτος. Από τη μία, στην εποχή του Τσάβες κατοχυρώθηκε συνταγματικά (και) η συλλογική ιδιοκτησία, όπως και η μαζική συμμετοχή των μαζών στη λήψη αποφάσεων μέσω επιτροπών, πολιτοφυλακών, δημοψηφισμάτων κ.ά. Από την άλλη, δεν ελέγχεται, ούτε σχεδιάζεται η παραγωγή μέσω συμβούλιων και επιτροπών, αλλά από τους καπιταλιστές και από ένα γραφειοκρατικό στρώμα που είναι επωφελημένο. Ωστόσο, τέτοιες μεσοβέζικες καταστάσεις δεν μπορούν να προχωρήσουν επ' άπειρον.

Ανησυχητικές εξελίξεις στο εσωτερικό

Κάπως έτσι έχουμε καταλήξει σε μια «περίεργη» και καθόλα επικίνδυνη κατάσταση στο εσωτερικό της Βενεζουέλας μετά την απαγωγή του Μαδούρο. Έπειτα από την προσωρινή ανάληψη της προεδρίας από την αντιπρόεδρο, Ντέλσι Ροδρίγκες φαίνεται ότι επιχειρείται από τους Τσαβιστές μια «στροφή» προς την συνθηκολόγηση με τους Αμερικάνους, παρά την βίαιη απαγωγή του ηγέτη τους. Παρόλες τις καταγγελίες της Ροδρίγκες για τη σύλληψη του Μαδούρο, αυτές μάλλον γίνονται σε διακηρυκτικό ή τυπικό επίπεδο (άλλωστε, οι αναφορές για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και τον σοσιαλισμό, έχουν εξαφανιστεί). Οι συναντήσεις με το επικεφαλής της CIA, η αποκατάσταση των διπλωματικών σχέσεων ΗΠΑ-Βενεζουέλας αλλά και η αποφυλάκιση κρατουμένων από την αντιπολίτευση, είναι κινήσεις υποχώρησης μπροστά στον Τραμπ. Και πιθανά, στρώνουν τον δρόμο για την προδοσία της Μπολιβαριανής Επανάστασης.

Βενεζουέλας

Το «φιλμ» ενός Γ' Παγκόσμιου Πολέμου τρέχει... Στιγμιότυπα των διεθνών εξελίξεων

Η «μεταρρύθμιση» της Ροδρίγκες για τους υδρογονάνθρακες

Μεταξύ άλλων, η αντιπρόεδρος πέρασε πριν λίγες μέρες στην Εθνοσυνέλευση τη «μεταρρύθμιση» στον νόμο για τους υδρογονάνθρακες. Με νόμο του 2006, οι υδρογονάνθρακες αποτελούν δημόσια περιουσία της Βενεζουέλας, με το κράτος να έχει τον απόλυτο έλεγχο παραγωγής και εξόρυξης του πετρελαίου. Η συμμετοχή ιδιωτικών πετρελαιοπαραγωγών γινόταν μόνο με μεικτά σχήματα δημοσίου-ιδιωτικού τομέα, όπου το κράτος είχε το 60% των μετοχών. Απαγορευόταν η απευθείας αγοραπωλησία του βενεζουελάνικου πετρελαίου από ιδιώτες. Με τη «μεταρρύθμιση» της Ροδρίγκες επιχειρείται το μερικό «άνοιγμα»-ιδιωτικοποίηση του πετρελαίου. Οι πετρελαϊκές πολυεθνικές θα μπορούν να πωλούν πλέον το πετρέλαιο στην αγορά, μειώνεται η φορολογία και το κράτος γίνεται πιο ελαστικό στη νομοθεσία, καθώς προβλέπεται η «διεθνής διαιτησία» αν οι πολυεθνικές θέλουν να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους έναντι του δημοσίου.

Οι «ισορροπίες» της Ροδρίγκες και των υπουργών του Μαδούρο είναι επικίνδυνες και εύφορες για μια αντεπανάσταση, ανεξάρτητα αν την προχωρήσει η τσαβική ηγεσία ή η αντιπολίτευση μαζί με τις ΗΠΑ. Ωστόσο, είναι σίγουρο πως αυτά που προθυμοποιείται να πραγματοποιήσει η Ροδρίγκες δεν είναι αρκετά για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές θέλουν να περάσουν πάνω από το πτώμα της Μπολιβαριανής Επανάστασης: το πετρέλαιο θα πρέπει να χαριστεί στις ΗΠΑ με αποικιακούς όρους. Το τσαβικό Σύνταγμα θα πρέπει να καταργηθεί και να διαλυθούν τα συμβούλια των μαζών. Επιπλέον, οι Αμερικάνοι πιέζουν για παύση κάθε σχέσης με Κίνα και Ρωσία. Αυτά, αν τα δεχθεί η Ροδρίγκες και το περιβάλλον της, θα ήταν ξεκάθαρα μια τομή, μια προδοσία του τσαβισμού. Αλλά η μεταβατική κατάσταση δεν μπορεί να κρατήσει για πολύ: το πολύ σε έξι μήνες θα πρέπει (κανονικά) να προκηρυχθούν εκλογές βάσει του Συντάγματος. Εκεί θα φανεί αν η αντιπολίτευση «αναστηθεί» από τους Αμερικάνους, καταφέρει να κάνει αυτό που δεν μπορούσε τόσα χρόνια, να της δοθεί η εξουσία με τη συνεισφορά της Ροδρίγκες.

Καμία αυταπάτη δεν μπορεί να καλλιεργηθεί ότι μπορεί να υπάρξει «σεβασμός» και «ισορροπία» με τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Η απαγωγή του Μαδούρο απέδειξε περίτρανα ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός απαιτεί υποταγή και αποικιοποίηση, χωρίς να λογαριάζει την «εθνική κυριαρχία» των χωρών. Αν η κυβέρνηση των Τσαβιστών δεν προστατευθεί απέναντι στις ορέξεις των Αμερικάνων, θα επιβληθεί μια συντριπτική ήττα για τη Βενεζουέλα. Ευχής έργον για το βενεζουελάνικο εργατικό κίνημα να απορρίψει τον εφησυχασμό, ανατρέποντας τις άσχημες εξελίξεις. Να πάρουν τον αντι-ιμπεριαλιστικό αγώνα από τα δειλά χέρια της Ροδρίγκες και να συγκροτήσουν ένα επαναστατικό πρόγραμμα και ηγεσία, προχωρώντας την ανολοκλήρωτη σοσιαλιστική επανάσταση.

Στον μακρινό Ειρηνικό, εξελίσσεται μεταξύ άλλων ένας «πόλεμος των λιμανιών» – κομμάτι της πολιτικής του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού να περιορίσει και να περικυκλώσει την Κίνα, υποχρεώνοντας τους συμμάχους του να «αποσυνδεθούν» οικονομικά από αυτήν. Η Αυστραλία έχει βρεθεί με την Κίνα ως δεύτερο μεγαλύτερο εμπορικό εταίρο της, αλλά ταυτόχρονα είναι βασικός σύμμαχος των ΗΠΑ και συμμετέχει μαζί τους (και με τη Βρετανία) στην αντικινέζικη συμμαχία AUKUS στην περιοχή. Έτσι, θέλει να πάρει πίσω το σημαντικό Λιμάνι του Δαρβίνου, που είχε παραχωρηθεί για 99 χρόνια σε μεγάλη κινέζικη εταιρία. Η μάχη του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για να εκδιώξει την Κίνα από τις πιο κρίσιμες ναυτιλιακές υποδομές εξελίσσεται σε παγκόσμια κλίμακα. Όπως βλέπουμε και στην Ελλάδα, με τα σχέδια των ΗΠΑ για το λιμάνι της Ελευσίνας ενάντια στην κινέζικη Cosco στον Πειραιά.

Προς το βόρειο άκρο του μετώπου του Ειρηνικού, τον Ιανουάριο, ιαπωνική εταιρία κοινής οφέλειας επανεκκίνησε έναν από τους αντιδραστήρες του πυρηνικού σταθμού παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας Κασιβαζάκι-Καρίβα, του μεγαλύτερου στον κόσμο. Η επανεκκίνηση είναι η πρώτη έπειτα από 15 χρόνια, όταν είχαμε την πυρηνική καταστροφή της Φουκοσίμα. Η Ιαπωνία, η χώρα της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι, επιστρέφει σταθερά στην πυρηνική ενέργεια, σχεδιάζοντας μέχρι το 2030 να έχει σε λειτουργία τριάντα τέτοιους αντιδραστήρες. Από τους βασικούς λόγους γι' αυτήν την πυρηνική στροφή είναι η αντιμετώπιση της εκτόξευσης του ενεργειακού κόστους, που επιβαρύνει αφόρητα τις γιαπωνέζικες επιχειρήσεις. Αυτό με τη σειρά του οφείλεται στην ισχυρή υποτίμηση του γεν έναντι του δολαρίου (από το 2011 η σχετική αξία του έχει πέσει στο μισό), γεγονός που έχει εκτινάξει το κόστος εισαγωγής φυσικού αερίου και πετρελαίου. Ωστόσο, η Ιαπωνία έχει η ίδια κλείσει την πόρτα σε μια εναλλακτική διαχείριση αυτών των οικονομικών προβλημάτων μέσα από μια συνεργασία με Κίνα-Ρωσία. Στην υποτίμηση του γεν συμβάλλει το γεγονός ότι συνεχίζει να χρηματοδοτεί τις ΗΠΑ, αγοράζοντας αμερικάνικα ομόλογα, γεγονός που συντηρεί ακόμα την ισχύ του δολαρίου – με άλλα λόγια, πληρώνει «χαράτσι» υπέρ του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Προσπαθεί να επανεμφανιστεί ως ιμπεριαλιστική δύναμη πάνω στο άρμα των ΗΠΑ ενάντια στην Κίνα, αντλώντας από το πλούσιο ιστορικό παρελθόν της κτηνωδίας του γιαπωνέζικου μιλιταρισμού ενάντια στους λαούς της περιοχής – και έχοντας ένα μεγάλο πρόγραμμα επανεξοπλισμού.

Ταυτόχρονα, ολοκληρώθηκε πρόσφατα η υλοποίηση της εντολής Τραμπ για αποχώρηση των ΗΠΑ από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας, αφήνοντας και ένα ανεξόφλητο χρέος περίπου 260 εκ. δολαρίων. Όλη η αμερικανική χρηματοδότηση προς τον οργανισμό έχει τερματιστεί και έχει ανακληθεί το προσωπικό των ΗΠΑ από όλα τα γραφεία και από την έδρα του. Η μείωση της χρηματοδότησης λόγω της εξόδου των ΗΠΑ θέτει σε κίνδυνο ακόμα και τα περιορισμένα προγράμματα εμβολιασμού, φροντίδας της υγείας των πληθυσμών κ.λπ. ειδικά στις πιο φτωχές χώρες. Ένα ακόμα κομμάτι στο παζλ της πολιτικής Τραμπ «Η Αμερική πρώτα». Όπως και η επικίνδυνη φαρσοκωμωδία του «Συμβουλίου Ειρήνης», που επιχειρεί να παρακάμψει ή να ενταφιάσει τον ΟΗΕ ως απομεινάρια μιας μεταπολεμικής τάξης πραγμάτων, την οποία θέλει να ανατρέψει οριστικά ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός. Το Συμβούλιο έχει πρόεδρο τον ίδιο τον Τραμπ, προσκαλώντας επιλεκτικά να συμμετάσχουν χώρες σύμμαχοι ή «πελάτες» των ΗΠΑ.

Όπως δήλωσε και πρόσφατα ο Τραμπ, αυτός δε χρειάζεται το διεθνές δίκαιο, ούτε καν ως πρόσχημα, γιατί έχει τη δική του ηθική. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός διακηρύσσει έτσι ότι δεν σκοπεύει να διαφυλάσσει τα συλλογικά συμφέροντα των Δυτικών ιμπεριαλιστών και άλλων εξαρτημένων χωρών-συμμάχων, αλλά όλοι αυτοί μόνο θα πληρώνουν «προστασία» σε αυτόν, στο όνομα της αντιμετώπισης των μεγάλων, ισχυρών αντιπάλων της Κίνας και της Ρωσίας.

Ένα ακόμα μέτωπο αφορά το πόσο εξασφαλισμένη είναι η συνέχιση της χρηματοδότησης του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού από τους παραδοσιακούς συμμάχους του, τους οποίους με την πολιτική Τραμπ (σε αυτό το σημείο αποτελεί και μια ορισμένη συνέχεια των πολιτικών Ομπάμα και Μπάιντεν) διαρκώς υποβαθμίζει ή και ταπεινώνει. Έτσι π.χ. πυκνώνουν οι φωνές επιφανών οικονομολόγων στη Γερμανία, που καλούν την κυβέρνηση να επαναπατρίσει τα αποθέματα χρυσού της, αξίας 164 δισ. δολαρίων (1, 236 τόνοι, τα δεύτερα μεγαλύτερα εθνικά αποθέματα στον κόσμο), που είναι σήμερα «σταθμευμένα» στη Νέα Υόρκη, στη Fed (ομοσπονδιακή κεντρική τράπεζα των ΗΠΑ). Είναι υπερβολικά «ρισκοκίνδυνο» να παραμένουν εκεί υπό τη σημερινή αμερικανική κυβέρνηση...

Ακόμα μεγαλύτερο είναι το πρόβλημα της ανατροφοδότησης του αστρονομικού χρέους των ΗΠΑ, που είναι σχεδόν 28 τρισ. δολάρια. Χωρίς διαρκή ροή κεφαλαίων από άλλες μεγάλες οικονομίες –η οποία ούτως ή άλλως είναι δύσκολο να διαιωνίζεται αδιατάρακτα–, η χρεοκοπία της αμερικανικής οικονομίας θα ξεσπάσει ανοιχτά. Σήμερα, η Κίνα, άλλοτε ο μεγαλύτερος αιμοδότης των αμερικανικών ομολόγων, έχει μειώσει πολύ το ποσό που κατέχει (2013: 1,2 τρισ. δολάρια, 2024: 780 δισ. δολάρια). Η δεύτερη Ιαπωνία πιέζεται να κάνει το ίδιο, λόγω της οικονομικής αποδυναμώσής της. Το κενό καλούνται από τις ΗΠΑ να συνεχίσουν να καλύπτουν οι ευρωπαϊκές χώρες, που σήμερα κατέχουν συνολικά 8 τρισ. Αλλά και οι «επενδύσεις» των ευρωπαϊκών ασφαλιστικών ταμείων (τζογάρισμα των χρημάτων των εργαζόμενων/ασφαλισμένων), τα οποία έχουν επίσης ήδη αρχίσει να ξεφορτώνονται μέρος των αμερικάνικων ομολόγων τους.

Όλοι εναντίον όλων, λοιπόν. Με τις ΗΠΑ του Τραμπ να έχουν ανοίξει πόρτα του φρενοκομείου, του παροξυσμού των ανταγωνισμών, του καλπασμού προς έναν Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο, της απειλής του πυρηνικού ολέθρου. Την ίδια στιγμή, όλος ο πλανήτης είναι υποχρεωμένος να παρακολουθεί τις εμετικές διαστροφές της παγκόσμιας ελίτ, των «κολλητών» και πελατών του παιδόφιλου Έπσταϊν. Όμορφος κόσμος ηθικός, αγγελικά πλασμένος... Εργαζόμενοι και νεολαία, με αγώνες και διεθνισμό, συγκεντρώνοντας το ταξικό μας μίσος σε μια νέα επαναστατική ορμή, χτίζοντας παντού μια Ισχυρή Επαναστατική Αριστερά, μπορούμε και πρέπει να συντρίψουμε αυτόν τον σάπιο, γερασμένο κόσμο. Το οφείλουμε στους εαυτούς μας, στα παιδιά μας, στην ανθρωπότητα, για να ζήσουμε εμείς και οι επόμενες γενιές με αξιοπρέπεια.

Οι ΗΠΑ σημαδεύουν το Ιράν

Οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, υπό την ηγεσία του Τράμπ, έχουν ξεκινήσει την βίαιη επιβολή των συμφερόντων τους σε κομβικά σημεία του πλανήτη, προετοιμάζοντας το έδαφος για την απευθείας αναμέτρησή τους με τον βασικό τους αντίπαλο, την Κίνα και τους συμμάχους της. Η αδυναμία των ΗΠΑ να ανακόψουν την οικονομική γιγάντωση της Κίνας σε βάρος των δυτικών ιμπεριαλιστών, με οικονομικά/πολιτικά μέσα και περιφερειακές συγκρούσεις/πολέμους/πορτοκαλί επαναστάσεις, τους οδηγεί στην καταφυγή στο στρατιωτικό τους πλεονέκτημα ως το μόνο μέσο για να διατηρήσουν την πρωτοκαθεδρία στο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό σύστημα.

Επιχειρούν την επαναποικιοποίηση της αμερικάνικης ηπείρου βλ. επίθεση στην Βενεζουέλα, στραγγαλισμό Κούβας, απειλές και εκβιασμούς σε Κολομβία, Παναμά, Μεξικό, Καναδά κ.ά. Απαιτούν την παραχώρηση/προσάρτηση της Γροιλανδίας απειλώντας με επέμβαση την κυβέρνηση της ίδιας και της Δανίας και συνολικά την Ευρώπη, ώστε να κόψουν τους νέους θαλάσσιους εμπορικούς δρόμους σε Κίνα, Ρωσία. Έχουν επιβάλει στην ΕΕ να πληρώνει τη συνέχιση του πολέμου στην Ουκρανία και να αγοράζει αμερικάνικα όπλα και ενέργεια (1,5 τρισ. δολάρια θα πληρώσει ως το 2030 με την εμπορική συμφωνία ΗΠΑ - ΕΕ που έγινε υπό τον τραμπικό εκβιασμό για επιβολή υψηλών δασμών στα ευρωπαϊκά εμπορεύματα). Στη Μέση Ανατολή μαζί με το σιωνιστικό κράτος - δολοφόνο του Ισραήλ προσπαθούν να επιβάλουν μια αναδιάρθρωση χωρών και δυνάμεων ενάντια σε κάθε αντιιμπεριαλιστική φωνή και ενάντια στην επιρροή Κίνας/Ρωσίας που, μαζί με το Ιράν, αποτελούν βασικό ανταγωνιστή τους στην περιοχή. Υποστηρίζουν τη συνεχιζόμενη γενοκτονία των Παλαιστινίων και τη συστηματική εξόντωση των παλαιστινιακών οργανώσεων της αντίστασης, τον βομβαρδισμό του Λιβάνου με σκοπό την εξολόθρευση της

Χεζμπολάχ, χτυπάνε τους αντάρτες Χούθι που κυριαρχούν στην Υεμένη και επιτέθηκαν στον βασικό αντίπαλο το Ιράν με τον λεγόμενο πόλεμο των «12 ημερών» τον Ιούνιο του 2025. Ένα ολιγοήμερο πόλεμο όπου το Ισραήλ, παρά την αεροπορική του υπεροπλία και την βοήθεια των ΗΠΑ στην άμυνά του, αναγκάστηκε να υποχωρήσει σύντομα μιας και δέχτηκε καίρια χτυπήματα στο εσωτερικό του από τους ιρανικούς πυραύλους, απομυθοποιώντας τον - υποτίθεται - αδιαπέραστο αντιαεροπορικό του θόλο. Ακόμα και οι αμερικάνικοι βομβαρδισμοί με στόχο τις πυρηνικές εγκαταστάσεις του Ιράν που ο Τράμπ τους παρουσίασε ως συντριπτικούς, αποδείχτηκαν ανεπαρκείς κινήσεις εντυπωσιασμού. Πιο αποδοτικές είναι οι χρόνιες οικονομικές κυρώσεις των δυτικών ιμπεριαλιστών, που ειδικά τον τελευταίο χρόνο συμπύκνωσαν αφόρητα την ιρανική οικονομία οδηγώντας σε βαθιά οικονομική κρίση και στην λαϊκή εξέγερση που ξέσπασε στις 28/12/2025 με πυροδότητους εμπόρους της κεντρικής αγοράς της Τεχεράνης.

Ένας λαός στην μέγγενη των ιμπεριαλιστικών κυρώσεων και του θεοκρατικού κατασταλτικού καθεστώτος

Το Ιράν των 92 εκ. κατοίκων το 2012 είχε ΑΕΠ 700 δισ. δολάρια, ενώ ανήκει στις 5 πρώτες χώρες του πλανήτη σε αποθέματα πετρελαίου και αερίου και με σημαντικά κοιτάσματα πολύτιμων ορυκτών. Η ακύρωση από τις ΗΠΑ της συμφωνίας για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, οδήγησε σε νέο γύρο σκληρών κυρώσεων από ΗΠΑ και ΕΕ που οδήγησε το ΑΕΠ του Ιράν στα 356 δισ. δολάρια το 2025. Ειδικά τον τελευταίο χρόνο το νόμισμά του (ριάλ) υποτιμήθηκε κατά 80% και ο πληθωρισμός τρέχει με 40% και στα τρόφιμα ακόμα περισσότερο. Η άθλια οικονομική κατάσταση έθρεψε την εξέγερση του Δεκεμβρη μαζί με όλα τα αιτήματα για δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες που το θεοκρατικό

καθεστώς τούς στερεί για δεκαετίες. Φυσικά οι πράκτορες και τα ΜΜΕ των ιμπεριαλιστών έδρασαν μέσα και έξω από την χώρα ελπίζοντας στην ανατροπή του Χαμενεΐ. Το καθεστώς, με βίαιη καταστολή και κατηγορίες για αντεθνική δράση, έπνιξε τις διαδηλώσεις στο αίμα, χρησιμοποιώντας κυρίως τους πραιτοριανούς των «Φρουρών της Επανάστασης» και εξαρτώμενες από αυτούς παραστρατιωτικές πολιτοφυλακές. Οι φρουροί της επανάστασης δεν είναι μόνο στρατιωτική αλλά και οικονομική δύναμη στο Ιράν, ενώ υπολογίζετε σε 1 εκ. ο αριθμός των εξοπλισμένων δυνάμεών τους. Εκτός όμως από την καταστολή, το καθεστώς έχει και την κοινωνική στήριξη σημαντικών λαϊκών στρωμάτων στη βάση θρησκευτικών/οικονομικών συμφερόντων αλλά και αντιιμπεριαλιστικών/αντιαμερικάνικων αισθημάτων. Η αποτυχία ανατροπής του Χαμενεΐ και η έλλειψη εναλλακτικής πρότασης για την αντικατάστασή του (ο εκλεκτός του Ισραήλ Παχλαβί, γιός του ανατραπέντος Σάχη, είναι περιγέλαστος στις λαϊκές μάζες του Ιράν) οδήγησαν τον Τραμπ, με την πίεση του Ισραήλ σε νέα επίθεση στο Ιράν (μεταφορά αμερικάνικου στόλου στον Περσικό κόλπο και ενίσχυση με αεροπλάνα των βάσεων στις γύρω χώρες).

Να σημειώσουμε εδώ πως η λαϊκή επανάσταση που ανέτρεψε τον Σάχη (Βασιλιά) το 1979 (δικτάτορας από το 1953 με την στήριξη Αμερικανών/Βρετανών στους οποίους παρέδωσε τα πετρέλαια της χώρας) ήταν μια γνήσια λαϊκή και προλεταριακή επανάσταση που κατέλαβε εργοστάσια, κολεκτιβοποίησε αγροτικές περιοχές, λειτούργησε ένοπλες πολιτοφυλακές στη θέση της αστυνομίας. Η λαοφιλία του εξοριστού Χομεϊνί, σε συνδυασμό με την στήριξή του από το μεγάλο κομμουνιστικό κόμμα του Ιράν (Τουντέχ) λόγω της πολιτικής συνεργασιών με την «προοδευτική» αστική τάξη που προώθησε η γραφειοκρατία της Σοβιετικής Ένωσης, οδήγησαν στη σταθεροποίηση του θεοκρατικού καθεστώτος που

μετέπειτα εξόντωσε όλους τους κομμουνιστές και διαφωνούντες για να εδραιωθεί πλήρως.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός μαζί με τους σιωνιστές ζητούν ουσιαστικά τον αφοπλισμό του Ιράν. Την ακύρωση του πυρηνικού του προγράμματος και την μεταφορά όσου απεμπλουτισμένου ουρανίου έχουν σε «τρίτη» χώρα. Τον περιορισμό σε αριθμό και εμβέλεια του πυραυλικού προγράμματος ώστε να μην απειλεί το Ισραήλ. Την αναστολή κάθε βοήθειας προς Χαμάς, Χεζμπολάχ, Χούθι. Στην ουσία ζητούν την παράδοση του Ιράν και μέσω αυτής τον ξεριζωμό της κινέζικης και ρώσικης επιρροής στην περιοχή. Το Ιράν είναι σημαντικός κόμβος για τους εμπορικούς δρόμους της Κίνας, εταίρος των BRICS, ενώ συμμετέχει στον Οργανισμό Συνεργασίας της Σαγκάης τον οποίο επίσης παρακολουθούν ως συνομιλητές Αίγυπτος, Σαουδική Αραβία, Κατάρ, ΗΑΕ, Κουβέιτ, Τουρκία. Χαρακτηριστικά, με τη διαμεσολάβηση της Κίνας εξομαλύνθηκαν οι σχέσεις Ιράν/Σαουδικής Αραβίας. Αυτές τις εξελίξεις επιχείρησαν να διακόψουν οι ΗΠΑ/Ισραήλ με τις λεγόμενες συμφωνίες του Αβραάμ και την στρατιωτική επιβολή τους σε Γάζα, Λίβανο, Συρία, Υεμένη, Ιράν. Ωστόσο μια ολοκληρωτική επίθεση στο Ιράν απειλεί με απρόβλεπτη γενίκευση του Πολέμου. Αυτό το καταλαβαίνουν όλες οι γείτονες χώρες που προσπαθούν να ωθήσουν σε διπλωματική λύση, πιέζοντας όμως το Ιράν να κάνει υποχωρήσεις. Μια γενίκευση του πολέμου θα απειλήσει σημαντικά την παγκόσμια οικονομία και το παγκόσμιο εμπόριο. Οι γείτονες χώρες (Αραβες και Τούρκοι) διαμηνύουν στο Ιράν πως δεν θα επιτρέψουν τη χρήση του χώρου τους για εναντίον του επιθέσεις ώστε να αποφύγουν ιρανικά αντίποινα. Οι διαπραγματεύσεις κυρίως χρησιμοποιούνται ως κέρδιμα χρόνου για την καλύτερη προετοιμασία και των δύο στρατοπέδων και της εκτίμησης των κινδύνων. Το Ιράν είναι πολύ σημαντικό για Κίνα/Ρωσία, ώστε πέρα από τον εξοπλισμό του με αντιαεροπορικά συστήματα και άλλα όπλα, να μοιάζει αναγκαστική η σταδιακή εμπλοκή τους σε μια πιο μακροχρόνια σύγκρουση. Έτσι, αργά ή γρήγορα, η γενίκευση του ιδιότυπου Γ' Παγκοσμίου Πολέμου που σηματοδοτήθηκε από την σύγκρουση στην Ουκρανία, θα απειλεί συνολικά τη Μέση Ανατολή και τον κόσμο όλο.

Οι δυνάμεις του εργατικού κινήματος οφείλουν να σηκώσουν ψηλά την σημαία του αντι-ιμπεριαλισμού και αντικαπιταλισμού ενάντια στους δυτικούς φονιάδες των λαών και ενάντια στα αστικά καθεστώτα που μας στέλνουν κρέας για τα κανόνια ώστε να υπερασπιστούν τα κέρδη τους και τα συμφέροντα των αστικών τάξεων. Αγώνας παντού για να σταματήσουμε τον πόλεμο, να διώξουμε τους ιμπεριαλιστές, να ανατρέψουμε τις πολεμοκάπηλες/καταπιεστικές αστικές κυβερνήσεις.

■ Άγγελος Φουρντοζής

Η ΝΕΑ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ Τα αδιέξοδα και το χάος του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού

Τον Δεκέμβριο του 2025 η κυβέρνηση του Ντόναλντ Τραμπ δημοσίευσε σε ένα 33σέλιδο έγγραφο την αναθεωρημένη «Εθνική Στρατηγική Ασφάλειας» (ΕΣΑ), η οποία φαινομενικά δείχνει μια αναθεωρημένη προσέγγιση στον κόσμο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού – ταυτόχρονα όμως ψελλίζει και την χρεοκοπία της σαν παγκόσμια ηγέτιδα δύναμη στον κόσμο.

Το κείμενο αρχίζει με έναν πρόλογο του Τραμπ που στην ουσία «ευλογεί τα γένια του» πρώτα για την επιχείρησή-φιάσκο που έκανε στο Ιράν (το επονομαζόμενο «σφυρί του Μεσονυχτίου») κατά την οποία, ενώ όλα πήγαν λάθος, ο ίδιος σημειώνει ότι εξάλειψε το πυρηνικό πρόγραμμα ουρανού του Ιράν. Με περίσσιο ναρκισσισμό (στοιχείο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού) σημειώνει ότι μέσα σε οκτώ μήνες κατάφερε να επιλύσει οκτώ σημαντικές διενέξεις ανά τον πλανήτη: Καμπότζη – Ταϊλάνδη, Κόσσοβο – Σερβία, Κονγκό – Ρουάντα, Πακιστάν – Ινδία, Ισραήλ – Ιράν, Αίγυπτο – Αιθιοπία, Αρμενία – Αζερμπαϊτζάν και Γάζα. Φυσικά, δεν έχει επιλύσει καμία διένεξη, αντιθέτως δυσκολεύεται να τις διαχειριστεί. Φαντάζεται βέβαια ότι η Αμερική είναι πιο ισχυρή από ποτέ, ότι τους σέβεται όλος ο πλανήτης, ότι φέρνει την ειρήνη...

Μετά τον πρόλογο και προχωρώντας στα εσωτερικά των ΗΠΑ, οι συγγραφείς επιδιώκουν να δώσουν τέλος στη μαζική μετανάστευση και την ιδεολογία της woke κουλτούρας, την επιδίωξη του «πλουραλισμού των ταυτοτήτων» και του δικαιωτισμού, τη λεγόμενη συμπεριληπτικότητα. Πράγματα τα οποία φαντάζουν αδύνατα, καθώς είναι ανέφικτο να έχει η Αμερική εργατικά χέρια χωρίς μαζική μετανάστευση ή να δώσει τέλος ο Τραμπ στην woke κουλτούρα που είναι βουτηγμένος στο σκάνδαλο Έπστιν ή τα επιτελεία του, όπως η Γκιλφόντ που μας έφερε στην Ελλάδα, η οποία όσο ήταν παρουσιάστρια στο Fox News είχε δεχτεί καταγγελίες από εργαζόμε-

νες για σεξουαλική παρενόχληση.

Κατά τα άλλα σημειώνουν την αναγκαιότητα της «οικονομικής ελευθερίας» για τους πολίτες των ΗΠΑ, μόνο που αυτή συνδέεται με την μείωση της φορολογίας για το κεφάλαιο, με την απορρύθμιση της αγοράς και της κοινωνίας στο πνεύμα ενός ακραία επιθετικού νεοφιλελευθερισμού, με την επιβολή δασμών στις εισαγωγές για τους «ανυπάκουους». Σημειώνει επίσης την αναγκαιότητα της επανεκβιομηχάνησης της χώρας, η οποία όμως συναρτάται με την πολεμική βιομηχανία, καθώς η στρατιωτική της υπεροχή θα επιβάλει την αποκατάσταση της αμερικανικής ηγεμονίας στον ενεργειακό τομέα. Τώρα ο στόχος της επανεκβιομηχάνησης των ΗΠΑ φαντάζει δύσκολος ή και ανέφικτος. Μετά την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης και των χωρών του υπαρκτού σοσιαλισμού, ανήλθε ραγδαία το χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο στις ΗΠΑ και επήλθε επίσης ραγδαία η αποβιομηχάνισή τους, σε βαθμό ευθέως ανάλογο της ραγδαίας εκβιομηχάνησης της Κίνας. Σήμερα το 38% παγκόσμιας βιομηχανικής παραγωγής βρίσκεται στην Κίνα.

Στο έγγραφο επισημαίνεται η επέκταση της ισχύος του Δόγματος Μονρόε, ώστε αυτό να καταλάβει το δυτικό ημισφαίριο. Σε ό,τι αφορά στην αμερικάνικη ήπειρο, διακηρύσσεται κυνικά και δικαιωματικά η απειλή εισβολών και επεμβάσεων των ΗΠΑ για την «εκδίωξη των ανταγωνιστών», κυρίως της Κίνας – όπως προσπαθεί να κάνει στην διώρυγα του Παναμά. Είναι φυσικό και επόμενο ότι η εκδίωξη αυτή θα εφαρμοστεί με όλα τα μέσα: οικονομικά, διπλωματικά, πολιτικά και στρατιωτικά. Επιπλέον, η επιδίωξη επιβολής αποκλειστικής κυριαρχίας στο δυτικό ημισφαίριο, λόγω ακριβώς της απροσδιοριστίας αυτού του γεωγραφικού όρου, μπορεί χαλαρά και επιλεκτικά να επεκτείνεται στην πράξη σε όλη την υδρόγειο — είδαμε τι λέει και η απεσταλμένη τους για το λιμάνι του Πειραιά και την COSCO.

Ενδιαφέρον έχει η άποψή τους για

την Ευρώπη και το NATO, για τους οποίους επιφυλάσσουν μεν έναν ρόλο συνεργασίας, αλλά πλέον ως «υποτακτικών» των ΗΠΑ. Παραθέτουν στοιχεία για το ΑΕΠ της ΕΕ: ενώ το 1990 αποτελούσε το 25% του παγκοσμίου ΑΕΠ, σήμερα αποτελεί μόλις το 14% και προτάσσουν την ενίσχυση του ρόλου των εθνικών κρατών (λογικά εννοούν και την διάλυσή της) και των «πατριωτικών δυνάμεων» της Ευρώπης δηλαδή των κομμάτων τύπου Τραμπ. Ιδιαίτερα κατηγορούν την ΕΕ για την υπονόμευση της εθνικής κυριαρχίας των κρατών και για αντιαμερικανισμό! Την επικρίνουν για «αδυναμία προστασίας των συνόρων» της και «μαζική μετανάστευση», την οποία χαρακτηρίζουν ως βασική απειλή για την κυριαρχία και την ασφάλεια (ακόμα και με τον κίνδυνο εμφύλιων πολέμων), προειδοποιώντας την ΕΕ για «πολιτισμική εξαφάνιση». Για να γλιτώσει από αυτόν τον κίνδυνο, θα πρέπει «να αποκαταστήσει μια σχέση στρατηγικής σταθερότητας με τη Ρωσία», «να πάρει η ίδια την κυρία ευθύνη της δικής της άμυνας», «να παγώσει κάθε πλάνο επέκτασης του NATO» και «να αγοράζει μόνο αμερικάνικα προϊόντα».

Το κείμενο μισό-αποδέχεται τα αδιέξοδα και της αποτυχίας του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού όπως την ίδια την παγκοσμιοποίηση, τον πόλεμο στην Ουκρανία, τους δασμούς ενάντια στην Κίνα κ.λπ. και για αυτό προσπαθεί να επαναπροσδιορίσει την τακτική του για τους βασικούς αντιπάλους του. α) Για την Κίνα που αντιμετωπίζεται ως οικονομικός ανταγωνιστής, επιδιώκει μια «αμοιβαία επωφελή οικονομική σχέση», αφήνοντας να εννοηθεί σκόπιμα ή όχι και το χάρισμα της Ταϊβάν. β) Τη Ρωσία χαρακτηρίζει ως «επίμονη αλλά διαχειρίσιμη απειλή» δίνοντας προτεραιότητα στο τερματισμό του πολέμου στην Ουκρανία. Στην Εθνική Στρατηγική Ασφάλειας του 2017 επί Τραμπ η Ρωσία αντιμετωπιζόταν ως «πρόκληση» και «απειλή» για την αμερικανική ευημερία και ασφάλεια – κι έμπαινε στο ίδιο καλάθι με την Κίνα ως «αναθεωρητική δύναμη» που «οραματίζεται έναν κόσμο αντιθετικό προς τα αμερικανικά συμφέροντα και τις αμερικανικές αξίες». Εντυπωσιακή αλλαγή θέσεων του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, μάλιστα μέσω του ίδιου προσώπου. Δύσκολο να ερμηνευτεί — είναι μια παραδοχή της αδυναμίας τους να αντιμετωπίσουν τις Κίνα - Ρωσία, είναι μια τακτική προσέγγισης για να δουν αν μπορούν να γίνουν αποδεκτοί από της αναδυόμενες χώρες, είναι μια προσπάθεια να ρίξουν στάχτη στα μάτια των αντιπάλων τους για να σχεδιάσουν την επόμενη μέρα; Είναι όλα αυτά μαζί και κάτι παραπάνω στον σχεδιασμό χάους του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού που απαγάγει τον εκλεγμένο πρόεδρο της Βενεζουέλας,

ζητάει να πάρει με τον τσαμπούκα και μόνο την Γροιλανδία και τον Καναδά, φτιάχνει το «Συμβούλιο Ειρήνης» μαζί με τον χασάπη Νετανιάχου, τον πολεμοχαρή Μπλερ, σταλινικά απολειφάδια από το Καζακστάν και αλλού, απειλεί το Ιράν και αφήνει ανοιχτό τον κίνδυνο γενίκευσης τους πολέμου με πυρηνικά (μέσα σε όλα θέλει και το Νόμπελ Ειρήνης); Κανείς δεν ξέρει με βεβαιότητα, το σίγουρό είναι ότι το διεθνές προλεταριάτο πρέπει να αφυπνιστεί για να αντιμετωπίσει τους κινδύνους που εγκυμονούν.

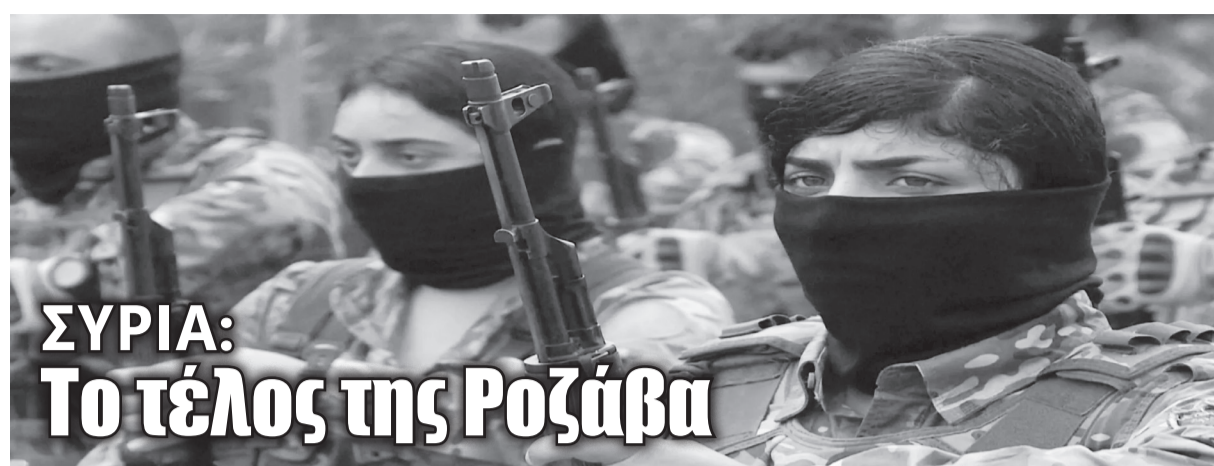
Όπως αποκαλύπτεται, το κείμενο που δόθηκε στη δημοσιότητα δεν είναι πλήρες αλλά αποσπασματικό, αφού υπάρχει παράλληλα και μια άλλη εκτενέστερη εκδοχή του, σημεία της οποίας παραμένουν όμως διαβαθμισμένα και ως εκ τούτου αδημοσίευτα. Ο αμερικανικός ιστότοπος Defense One παρουσιάζει κάποια από αυτά τα στοιχεία τα οποία δεν εμπεριέχονται στην επισήμως δημοσιευθείσα εθνική στρατηγική. Σύμφωνα με κάποια από αυτά, η αμερικανική διοίκηση παρουσιάζεται να θέλει να δώσει προτεραιότητα και ειδικό βάρος στις σχέσεις της με συγκεκριμένες ευρωπαϊκές χώρες, όπως είναι η Αυστρία, η Ουγγαρία, η Ιταλία και η Πολωνία, με τις οποίες θα επιδιώξει να συνεργαστεί στενότερα και τις οποίες θα επιχειρήσει μάλιστα να απομακρύνει από την ΕΕ. Παράλληλα, η διοίκηση Τραμπ διαμηνύει ότι πρόκειται να υποστηρίξει κόμματα, κινήματα και προσωπικότητες που προωθούν την αποκατάσταση των παραδοσιακών ευρωπαϊκών τρόπων ζωής... χωρίς όμως να χάνουν τον φιλοαμερικανισμό τους.

Η Ουάσιγκτον παρουσιάζεται να προκρίνει τη σύσταση μιας νέας διεθνούς ομάδας χωρών που θα ονομάζεται «Core 5» ή C5 και στην οποία θα συμμετέχουν οι ΗΠΑ, η Κίνα, η Ρωσία, η Ινδία και η Ιαπωνία χωρίς τους Ευρωπαίους.

Παράλληλα, παρουσιάζονται να αποκηρύσσουν ως αποτυχημένη, λανθασμένη και ανεπίτευκτη την αμερικανική παγκόσμια ηγεμονία – και να καλωσορίζουν στη θέση της, τη δράση περιφερειακών δυνάμεων («regional champions») που θα συμβάλουν στη διατήρηση της διεθνούς σταθερότητας.

Σύμφωνα πάντως με το δημοσίευθέν κείμενο της νέας αμερικανικής στρατηγικής, η Τουρκία του Ερντογάν αναφέρεται ως μία από τις δυνάμεις που θα μπορούσαν να συμβάλουν στη σταθεροποίηση της Συρίας... και όχι μόνο. Τα ελληνικά αστικά επιτελεία πρέπει να ανησυχούν καθώς για πρώτη φορά δεν εμφανίζονται στο κείμενο πουθενά.

Στο εσωτερικό των ΗΠΑ υπάρχει μια κατάσταση ενός αντίστοιχου χάους (με αυτό της στρατηγικής εθνικής ασφάλειας) με δολοφονικούς στρατούς όπως τον ICE, αλλά στον αντίποδα, οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα αντιμετωπίζουν τη μια μάχη μετά την άλλη.

ΣΥΡΙΑ: Το τέλος της Ροζάβα

Οι Κούρδοι, θυσία στον βωμό των αμερικανικών και τουρκικών επιδιώξεων

Μια ακόμα επιχείρηση εθνοκάθαρσης ξεκίνησε τον Ιανουάριο στα συριακά εδάφη, αυτή τη φορά με την υπογραφή του Ερντογάν, τη συναίνεση του Τραμπ και την αποδοχή ΕΕ και αραβικών καθεστώτων. Μετά τους Αλαουίτες (που σφαγιασθηκαν ή εκδιώχθηκαν, μαζί με πλήθος Χριστιανών, σχεδόν μόλις η ακραία σουνιτική, τζιχαντιστική οργάνωση Χαγιατ αλ Σαμ πήρε την εξουσία) και τους Δρούζους (το περασμένο καλοκαίρι), ήρθε η σειρά των Κούρδων. Άλλωστε, πίσω από τις διακηρύξεις περί ενότητας, ο στόχος της ισλαμο-φασιστικής κυβέρνησης που εδώ και ένα χρόνο βρίσκεται στην εξουσία με τις ευλογίες Δύσης και Ανατολής, παραμένει ο πλήρης έλεγχος της συριακής επικράτειας και η εξάλειψη κάθε μειονότητας.

Σε διάστημα μικρότερο των 3 εβδομάδων οι Συριακές Δημοκρατικές Δυνάμεις (SDF) έχασαν το μεγαλύτερο μέρος των εδαφών που έλεγχαν (το 1/3 της Συρίας) και περιορίστηκαν σε δυο μικρούς θύλακες γης με κουρδικό πληθυσμό, στο βορειοανατολικό τμήμα της χώρας (Χασάκα και Καμίσιλ ανατολικά, Κομπάνι 200 χιλιόμετρα δυτικότερα). Άγνωστος παραμένει ο αριθμός των νεκρών μαχητών και αμάχων, ενώ ο αριθμός των εκτοπισμένων ξεπερνά τους 140.000. Αυτός ο κουρδο-αραβικός στρατός που, υπό την ηγεσία των κουρδικών πολιτοφυλακών (YPG), στήριξε τη δημιουργία της Δημοκρατικής Αυτόνομης Διοίκησης της Βόρειας και Ανατολικής Συρίας (Ροζάβα) και κατατρόπωσε τον ISIS (2012-2019), νικήθηκε. Δεν νικήθηκε, ωστόσο, από τους τζιχαντιστές του νέου σύρου προέδρου Αλ Τζολάνι – κατά κόσμον Αχμέντ αλ Σάρα – αλλά από τους αμερικάνους πρώην συμμάχους του, που δεν τον θεωρούν πλέον χρήσιμο, και από το τουρκικό καθεστώς που, σε αναβαθμισμένο γεωπολιτικό ρόλο, ελέγχει και χρησιμοποιεί το νέο συριακό καθεστώς κατά τα συμφέροντά του, που περιλαμβάνουν τον οριστικό ενταφιασμό των κουρδικών φιλοδοξιών για τη δημιουργία ενός ενιαίου Κουρδιστάν στις κουρδικές περιοχές της Τουρκίας, της Συρίας, του Ιράκ και του Ιράν.

Ο αμερικανός «φίλος»

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός χρησιμοποίησε, εξόπλισε και στήριξε στρατιωτικά τους Κούρδους της Συρίας, επί μία δεκαετία, προκειμένου να αντιμετωπίσουν το καθεστώς του Άσαντ και την επέλαση των τζιχαντιστών (είχαν φτάσει να ελέγχουν το 30% της Συρίας και το 40% του Ιράκ με τη βοήθεια-ενίσχυση της Τουρκίας). Ανέλαβαν τη φύλαξη των συνοριακών περασμάτων και των χιλιάδων φυλακισμένων μαχητών του ISIS, καθώς και τη διαχείριση του 80% των ενεργειακών κοιτασμάτων της Συρίας (στην ελεγχόμενη από τους Κούρδους περιοχή Ντέρ ες Ζορ), υδροηλεκτρικών φραγμάτων, ταμειυτήρων νερού, σημαντικών υποδομών και μεγάλων εκτάσεων καλλιέργειας σιτηρών. Τώρα, όπως κυνικά δήλωσε ο απεσταλμένος του Τραμπ για τη Συρία και πρέσβης των ΗΠΑ στην Τουρκία, Τομ Μπάρακ: Δεν είναι πια οι SDF, αλλά η Δαμασκό, ο κύριος εταίρος των ΗΠΑ στη μάχη κατά του ISIS.

Ήδη από το Μάρτιο του 2025, το νεοσύστατο καθεστώς του αλ Τζολάνι είχε επιχειρήσει να επιβληθεί στη Ροζάβα με μια συμφωνία εκκεντρικής - ενσωμάτωσης της ημιαυτόνομης περιοχής και των SDF, παρόμοια με την τωρινή. Και τότε το επιτελείο του Τραμπ είχε πρωτοστατήσει στη σύνταξη της και είχε πιέσει και επιτύχει την αποδοχή της από τους Κούρδους. Οι συσχετισμοί, όμως, τότε επέτρεψαν να μείνει στα χαρτιά.

Ένα χρόνο μετά, το καθεστώς του αλ Τζολάνι έχει παγώσει την εξουσία του στο μεγαλύτερο μέρος της Συρίας. Επιπλέον, στις νέες γεωπολιτικές ισορροπίες που έχουν

διαμορφωθεί στην περιοχή, οι σχέσεις του Ερντογάν με τον Τραμπ έχουν εξομαλυνθεί, ενώ ο Άξονας της Αντίστασης (Ιράν, Χαμιάς, Χεζμπολάχ) έχει υποστεί σημαντικές ήττες, δίνοντας χώρο στην αναπτέρωση των αμερικανικών βλέψεων για επικράτηση στην περιοχή απέναντι στην Κίνα, μέσω των ελεγχόμενων αραβικών καθεστώτων και της αδρανοποίησης της Ρωσίας. Αν και η κατάσταση είναι εξαιρετικά εύθραυστη εξαιτίας της βαθιάς και μη αναστρέψιμης κρίσης των δυτικών ιμπεριαλισμών και, ακόμη περισσότερο, εξαιτίας της ανεμμάτιστης, επιθετικής πολιτικής του Τραμπ, το σίγουρο είναι ότι ήρθε η σειρά των Κούρδων της Συρίας, μετά τους Παλαιστίνιους, να πληρώσουν το αιματηρό τίμημα των ιμπεριαλιστικών παιχνιδιών.

Η συνθηκολόγηση

Στις διαπραγματεύσεις που πραγματοποιήθηκαν υπό τη «σκέπη» των αμερικανών διαμεσολαβητών, ο διοικητής των SDF Μαζλούμ Αμπντί αναγκάστηκε να υπογράψει μια ταπεινωτική συμφωνία συνθηκολόγησης, που φαίνεται πως έχει πάρει πια την τελική της μορφή, παρά τα πολλά θολά σημεία που περιλαμβάνει και τις διαρκείς παραβιάσεις των εκκεντρικών από τις στρατιωτικές δυνάμεις του συριακού καθεστώτος. Άλλωστε, οι δυνάμεις ασφαλείας της Δαμασκού έχουν ήδη εισέλθει στις κουρδικές περιοχές. Βάση της συμφωνίας, οι SDF οφείλουν να αποσυρθούν από παντού, να αυτοδιαλυθούν και να ενταχθούν ως «μεμονωμένα άτομα» – όχι σε μεραρχίες, όπως προέβλεπε η προηγούμενη συμφωνία – στις συριακές δυνάμεις των υπουργείων Άμυνας και Εσωτερικών. Οι κουρδικές δυνάμεις θα παραμείνουν συγκροτημένες μόνο σε τρεις ταξιαρχίες στις περιοχές των Κούρδων και σε ακόμα μία στο Κομπάνι (ενταγμένη όμως στις κυβερνητικές δυνάμεις). Οι τοπικοί θεσμοί της αυτόνομης κουρδικής κυβέρνησης και οι υπάλληλοί τους θα ενσωματωθούν, κι αυτοί, στους κρατικούς θεσμούς, ενώ οφείλουν να παραδώσουν οτιδήποτε είχαν στη δικαιοδοσία τους, ακόμα και τον έλεγχο των φυλακών με τζιχαντιστές μαχητές του ισλαμικού κράτους, που πλέον θα τις αναλάβουν οι τζιχαντιστές του αλ Τζολάνι (!).

Οι φήμες για παραχώρηση αξιωμαίων και διορισμούς ηγετικών στελεχών των Κούρδων σε υπουργεία δεν φαίνεται να έχουν υπόσταση. Επίσης, παρά τις υποσχέσεις του αλ Τζολάνι (εξέδωσε σχετικό διάταγμα) και του Μπάρακ για συνταγματική κατοχύρωση των πολιτικών δικαιωμάτων της κουρδικής μειονότητας, της γλώσσας και του πολιτισμού της, η συμφωνία δεν περιλαμβάνει καμία τέτοια δέσμευση, όπως δεν περιλαμβάνει και καμία πρόβλεψη για την τύχη των υπόλοιπων πληθυσμών της Ροζάβα.

Μπροστά στα νέα δεινά των Κούρδων και τη διάλυση της Ροζάβα και όσων αντιπροσώπευε (συνδιαχείριση και αυτοοργάνωση όλων των ντόπιων πληθυσμών – Αράβων, Κούρδων, Αλεβιτών, Δρούζων, κ.λπ. –, ισότητα των φύλων, σεβασμό όλων των θρησκειών και γλωσσών, ιστιμία και άμεση δημοκρατία) δεν μπορεί να μην αναρωτηθεί κανείς για την επιλογή (ή την ανάγκη) του συριακού κουρδικού κινήματος να προσδεθεί στο αμερικανικό άρμα για να εξασφαλίσει την επιβίωσή του μέχρι σήμερα. Δεν μπορεί, επίσης, να μην επισημάνει για ακόμα μια φορά και με τον πιο σκληρό τρόπο, ποια είναι η τύχη των λαών που οι κυβερνώντες τους (όπως στη χώρα μας) κάνουν αυτή την επιλογή. Από την άλλη, ο κουρδικός λαός έχει αποδείξει ότι δεν το βάζει εύκολα κάτω. Οι συριακές κουρδικές πολιτοφυλακές διαθέτουν ένα ευρύ δίκτυο υπόγειων στοών και στρατιωτικών υποδομών και 100.000 μαχητές εκπαιδευμένους στον ανταρτοπόλεμο, έτοιμους για αντίσταση την επόμενη μέρα.

■ Μαρία Κτιστάκη

στον κόσμο...

Παλαιστίνη

Το αιματοκύλισμα στη Λωρίδα της Γάζας συνεχίζεται χωρίς διακρίσεις από τον δολοφονικό ισραηλινό στρατό. Ενώ διαφημίζεται από τους ιμπεριαλιστές το άνοιγμα του περάσματος στη Ράφα, ο IDF εξαπέλυσε ξανά μαζικές επιθέσεις σε όλη τη Γάζα στις αρχές Φλεβάρη, σκοτώνοντας 52 Παλαιστίνιους μέσα σε λίγες μέρες.

Η ισραηλινή επιχείρηση εξόντωσης του παλαιστινιακού λαού εντείνεται, παρά την υποτιθέμενη εκκεντρική και πορεία «μετάβασης στην ειρήνη». Στόχοι των «αμυντικών» πυρών τους είναι κατοικημένες περιοχές, σκηνές εκτοπισμένων οικογενειών και μικρά παιδιά, όπως το τρίχρονο παιδί που δολοφόνησαν στην περιοχή αλ-Μαουάσι στις 2/2. Η περιοχή αυτή είχε χαρακτηριστεί ως ασφαλής ζώνη, η πραγματικότητα όμως αποδεικνύει ότι δεν υφίσταται η ασφάλεια ούτε σε μια σπιθαμή της ίδιας της γης. Πάνω από 71.820 Παλαιστίνιοι έχουν σκοτωθεί από τον Οκτώβρη του 2023 μέχρι σήμερα από τις δολοφονικές ισραηλινές επιθέσεις σύμφωνα με το υπουργείο Υγείας της Γάζας — το πραγματικό νούμερο είναι πολύ μεγαλύτερο.

Παράλληλα, περνάει στην επόμενη φάση η συγκρότηση του λεγόμενου «Συμβουλίου Ειρήνης» του Τραμπ για να νομιμοποιήσει με τις ευλογίες των ιμπεριαλιστών το νέο κολαστήριο της Γάζας. Πρόκειται για έναν μηχανισμό που στοχεύει στη μετατροπή της Γάζας σε ένα απέραντο ναζιστικό στρατόπεδο συγκέντρωσης, που θα ξεμπερδέψει με τον έναν ή τον άλλο τρόπο την ηρωική αντίσταση του παλαιστινιακού λαού, παρακάμπτοντας τον ΟΗΕ και το διεθνές δίκαιο — αγαπημένη πλέον συνήθεια των ιμπεριαλιστών. Στο συμβούλιο θα συμμετέχουν μεταξύ άλλων ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ Μάρκο Ρούμπιο, ο γαμπρός του Τραμπ Τζάρεντ Κούσνερ, ο πρώην πρωθυπουργός της Βρετανίας Τόνι Μπλερ, ο επιχειρηματίας Μαρκ Ρόουαν, ο πρόεδρος της Παγκόσμιας Τράπεζας Ατζάι Μπάνγκα. Σε αυτό το Συμβούλιο έχουν λάβει πρόσκληση η Ελλάδα και η Κύπρος, σύμφωνα με δημοσιεύματα. Άλλη μια ευκαιρία για τον Μητσοτάκη να επιδείξει την πλήρη υποταγή στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και να εμπλέξει την ελληνική εργατική τάξη στις θηριωδίες του πολέμου.

Γερμανία

Η συγκυβέρνηση των Σοσιαλδημοκρατών (SPD) και Χριστιανοδημοκρατών (CDU/CSU) προετοιμάζει νέο αντεργατικό νομοσχέδιο που θα ανοίξει τον δρόμο για την κατάργηση του δώρου και την επιβολή ενός μέγιστου εβδομαδιαίου χρόνου εργασίας, αντί για το καθορισμένο ημερήσιο όριο. Συγκεκριμένα, η εργασία γίνεται «ευέλικτη», ώστε οι εργοδότες να αυξάνουν τις ώρες εργασίας ανεμπόδιστα, μια εξέλιξη που έχει προκαλέσει την οργισμένη αντίδραση των συνδικάτων και τις διεργασίες για νέες κινητοποιήσεις.

Αυτή η άγρια νεοφιλελεύθερη επίθεση έχει προκαλέσει την οργή των εργαζομένων, ειδικά σε μαχητικούς κλάδους όπου κινητοποιούνται το τελευταίο διάστημα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι αστικές και δημοτικές συγκοινωνίες, όπου οι εργαζόμενοι κατέγραψαν καθολική συμμετοχή σε απεργία, ανταποκρινόμενοι στην κήρυξη του συνδικάτου τους. Οι εργαζόμενοι διεκδικούν μείωση του εργάσιμου χρόνου στις 35 ώρες, αυξήσεις στους μισθούς και τα επιδόματα, μεγαλύτερη ασφάλεια και προστασία από απολύσεις, μέσα σε μια περίοδο που τα μέτρα λιτότητας προωθούνται για να χρηματοδοτηθούν στρατιωτικοί εξοπλισμοί και πολιτικές «πολεμικής οικονομίας» αντί των κοινωνικών αναγκών.

Αυτές οι εξελίξεις δείχνουν ότι ο αγώνας για τα εργατικά δικαιώματα στην Ευρώπη, μαζί με τις μεγαλειώδεις πανευρωπαϊκές κινητοποιήσεις των αγροτών και την απειλή του πολέμου χαράζουν έναν δρόμο που μπορεί να οδηγήσει σε γενικευμένες εξεγέρσεις παντού στις χώρες της ΕΕ. Η οργανωμένη πάλη σε επαναστατικές οργανώσεις και συνδικάτα είναι πιο επίκαιρη από ποτέ.

ΓΡΟΙΛΑΝΔΙΑ: Ένα ορμητήριο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην Αρκτική

Η Γροιλανδία, από ένα άγονο και αραιοκατοικημένο νησί στο κέντρο της Αρκτικής, σήμερα έχει καταλήξει να αποτελεί το μήλο της έριδος για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Ο Τραμπ είναι τόσο αποφασισμένος να την αποκτήσει που δεν διστάζει να επιτεθεί στους συμμάχους του επιβάλλοντας δασμούς, απειλώντας τους ακόμα και με στρατιωτική επέμβαση αν δεν συμφωνήσουν να την πουλήσουν ή να την παραδώσουν. Η πρόθεσή του να αγοράσει ή να αποκτήσει τον έλεγχο της Γροιλανδίας είχε ήδη διατυπωθεί κατά την διάρκεια της πρώτης του θητείας, το 2019. Η επιτάχυνση όμως της κρίσης και του πολέμου κάνει επιτακτική την απόκτησή της, μίας και αποτελεί έναν ζωτικό χώρο για τα αιμοσταγή σχέδια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Όπως κυνικά δήλωσε: «το ΝΑΤΟ γίνεται πολύ πιο τρομερό και αποτελεσματικό με τη Γροιλανδία στα χέρια των Ηνωμένων Πολιτειών. Οτιδήποτε λιγότερο από αυτό είναι απαράδεκτο».

Ακόμα μία μαύρη σελίδα στην ιστορία του δυτικού «πολιτισμού»

Η Γροιλανδία αποτελεί το μεγαλύτερο νησί της γης με έκταση 2.166.086 στρέμματα. Η πλειοψηφία είναι ακατοίκητη και τα 9/10 του εδάφους είναι σκεπασμένα από παχύ στρώμα πάγου. Ο πληθυσμός εκτιμάται στους 55.600 κατοίκους (απογραφή 2025) καθιστώντας την μία από τις πιο αραιοκατοικημένες περιοχές στον κόσμο.

Από τον 17ο αιώνα η Γροιλανδία αποτελεί αποικία της Δανίας. Εκείνη την περίοδο, οι κοινότητες των Ινουίτ (αυτόχθονες φυλές που κατοικούν στο νησί) βίωσαν μία μακρά περίοδο εθνικής καταπίεσης που έφτασε στα όρια της εθνοκάθαρσης: περιορισμός της χρήσης της γροιλανδικής γλώσσας στην εκπαίδευση και την διοίκηση, μαζικοί εκτοπισμοί, επιβολή του δανικού εκπαιδευτικού συστήματος - γλώσσας, μονοπώλιο στο εμπόριο από τους Δανούς κ.ά. Η αποικιοκρατία, τυπικά, τερματίστηκε το 1953 με την πλήρη ενσωμάτωσή της στο δανικό κράτος ως κομητεία, αποκτώντας πολιτικά δικαιώματα, όμως η καταπίεση συνεχίστηκε αμείωτη. Οι Γροιλανδοί εξακολούθησαν να βιώνουν περιορισμένο έλεγχο στις δικές τους υποθέσεις και η χρήση της δανικής γλώσσας και δομών παρέμεινε κυρίαρχη. Μάλιστα, εκείνη την περίοδο γράφτηκαν μερικές ακόμα μαύρες σελίδες στην ιστορία της δανικής κατοχής με την απαγωγή παιδιών και την προσπάθεια ελέγχου των γεννήσεων με εξαναγκαστική αντισύλληψη. Παρόλο που αναγνωρίστηκαν οι θηριωδίες και δόθηκε μεγαλύτερη αυτονομία στους Ινουίτ το 1979 και ιδιαίτερα το 2009, τα αισθήματα του γροιλανδικού λαού παρέμειναν εχθρικά προς την Δανία. Ο Τράμπ προσπαθεί να αξιοποιήσει την εχθρότητα των Γροιλανδών, για να πετύχει τον πολυπόθητο προσεταιρισμό.

Πάντοτε συγκέντρωνε το ενδιαφέρον των μεγάλων δυνάμεων και των ιμπεριαλιστών: α) είναι πλούσια σε σπάνιες γαίες κρίσιμες για όπλα και ηλεκτρονικά, β) έχει μία σημαντική γεωστρατηγική θέση. Είναι ο πιο σύντομος δρόμος ανάμεσα σε Ευρώπη και Βόρεια Αμερική. Από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ξεκίνησε να αποτελεί μία σημαντική στρατηγική περιοχή για τις ΗΠΑ. Το 1941 υπογράφηκε συνθήκη με την Δανία που επέτρεπε την ανάπτυξη αμερικανικών στρατιωτικών υποδομών για τον πόλεμο με την ναζιστική Γερμανία. Κατά την διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου οι βάσεις αναβαθμίστηκαν και αυξήθηκαν. Η Γροιλανδία έγινε κόμβος των ΗΠΑ για τη σύγκρουση με τη Ρωσία (στο νησί είχαν εγκατασταθεί περίπου 10.000 Αμερικανοί στρατιώτες).

Νέο επεισόδιο στην εξάπλωση των συγκρούσεων

Η μανία του Τραμπ να την αποκτήσει, ακόμα και με στρατιωτική επέμβαση σε συμμαχικό έδαφος, αποτελεί ένα ακόμα επεισόδιο στην όξυνση και γενίκευση των ιμπεριαλιστικών συγκρούσεων. Οι συσσωρευμένες αντιφάσεις και τα δομικά προβλήματα της οικονομίας των ΗΠΑ που βρίσκεται σε οριακή κατάσταση, η χειροτέρευση της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, η όλο και μεγαλύτερη υποβάθμιση των δυτικών ιμπεριαλιστών έναντι των BRICS, καθιστούν αναγκαστική την εξάπλωση του πολέμου. Οι ΗΠΑ έχουν ξεκινήσει μία φρενήρη προσπάθεια να διατηρήσουν την κυριαρχία τους χρησιμοποιώντας, πλέον όλο και πιο ανοιχτά και συστηματικά, την τερατώδη πολεμική τους μηχανή, τόσο απέναντι στους BRICS όσο και στους συμμάχους τους.

Η απόκτηση της Γροιλανδίας, δεν αποτελεί ένα καπρίτσιο του Τράμπ, ενός παράφρονα, όπως παρουσιάζουν τα ευρωπαϊκά ΜΜΕ, αλλά είναι κομβικής σημασίας κίνηση για τα στρατηγικά συμφέροντα των ΗΠΑ.

α) Είναι ο πιο γρήγορος - σύντομος δρόμος προς τη Ρω-

σία. Με αυτό τον τρόπο εντείνει την περικύκλωση και τον αποκλεισμό της με σκοπό να αυξήσει τις πιέσεις και να την αναγκάσει να «ξεκόψει» με την Κίνα.

β) Αποτελεί ένα τμήμα της «αντιπυραυλικής» ασπίδας, με την ονομασία «Χρυσός Θόλος», που θέλει να δημιουργήσει ο Τράμπ για την αναχαίτιση υπερηχητικών πυραύλων. Επιτρέπει την παρακολούθηση και τον έλεγχο δορυφόρων καθιστώντας την κομβική για τις διαστημικές επιχειρήσεις και τους πολεμικούς σχεδιασμούς.

γ) Οι σπάνιες γαίες που διαθέτει το υπέδαφος της Γροιλανδίας, παρά το γεγονός ότι είναι δύσκολο να εξορυχθούν, έχουν αποκτήσει μεγάλη σημασία λόγω του οικονομικού πολέμου τεχνολογίας, πρώτων υλών που έχει ξεκινήσει με την Κίνα.

δ) Το πιο σημαντικό: Το λιώσιμο των πάγων της Αρκτικής αναβαθμίζει την γεωστρατηγική θέση της Γροιλανδίας. Πλέον δημιουργούνται νέοι θαλάσσιοι εμπορικοί δρόμοι που μειώνουν κατά πολύ τον χρόνο και το κόστος μεταφορών εμπορευμάτων από την Ασία στην Ευρώπη (απαιτείται ο μισός χρόνος σε σχέση με τον παραδοσιακό θαλάσσιο, κινέζικο δρόμο του Μεταξιού, από την Διώρυγα του Σουέζ). Μία τέτοια εξέλιξη θα έδινε ακόμα μεγαλύτερα πλεονεκτήματα και έδαφος στην Κίνα. Δεν είναι τυχαίο ότι στην περιοχή της Αρκτικής έχουν αυξηθεί οι πολεμικές προετοιμασίες και από τα δύο στρατόπεδα (ΗΠΑ, ΕΕ - Ρωσία, Κίνα). Η Γροιλανδία συνεχώς θα λειτουργεί ως αεροπλανοφόρο της Αμερικής στον Αρκτικό Ωκεανό για να ελέγχει - άρα και να αποκλείει - τους εμπορικούς δρόμους και να μπορεί να επέμβει ανά πάσα στιγμή σε έναν πόλεμο στο έδαφος της Ευρώπης.

ε) Ένας επιπλέον στόχος είναι το ξεδόντιασμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και η πλήρης υποταγή της στα σχέδιά του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Αυτός είναι ο λόγος που θέλει να μετατρέψει την Γροιλανδία σε πολιτεία των ΗΠΑ και δεν αρκείται σε «παραδοσιακές» ιμπεριαλιστικές συμφωνίες που θα του έδιναν μία άνευ όρων πρόσβαση στην επικράτεια του νησιού. Αποτελεί επί της ουσίας μία ακόμα ηχηρή υπενθύμιση προς τους Ευρωπαίους ότι πρέπει να πληρώσουν για την ασφάλειά τους και να χρηματοδοτήσουν τις ΗΠΑ.

Παρά τις προθέσεις του γιάνκη Τραμπ, το σχέδιό του βρίθεται από αντιφάσεις και είναι καταδικασμένο να αποτύχει. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός δεν μπορεί να επιβάλει την κυριαρχία του με αντάλλαγμα μόνο απειλές και τραμπουκισμούς. Αργά ή γρήγορα όλο και περισσότερες χώρες θα στρέφονται προς τους BRICS. Η στρατηγική των ΗΠΑ μοιάζει όλο και περισσότερο με παραλογοισμό παρά με ένα συνεκτικό σχέδιο που μπορεί να οδηγήσει σε διέξοδο από την κρίση. Όλα αυτά βέβαια θα τον κάνουν πολύ πιο απρόβλεπτο και επικίνδυνο.

Η τραγελαφική στάση της ΕΕ απέναντι στην ανοιχτή επίθεση του Τράμπ αναδεικνύει με τον πιο καθαρό τρόπο το σημαντικό στρατηγικό της κενό και την μη αναστρέψιμη υποβάθμισή της σε μια περιφερειακή δύναμη. Οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, βυθισμένοι στην πολιτική και οικονομική κρίση, δεν μπόρεσαν να δείξουν την παραμικρή πυγμή απέναντι στις ΗΠΑ και να υπερασπίσουν μέρος της επικράτειάς τους. Μάλιστα η Γροιλανδία είναι το μόνο ευρωπαϊκό «πάτημα» στην Αρκτική με πραγματική γεωστρατηγική αξία και η μόνη διόδος της ΕΕ σε αρκτικές θαλάσσιες οδούς.

Ο ελληνικός καπιταλισμός ανάμεσα σε δύο βάρκες

Οι εξελίξεις στη Γροιλανδία δημιουργούν πονοκέφαλο στην κυβέρνηση Μητσοτάκη που φορτώνεται ένα ακόμα άλτο πρόβλημα. Ο ελληνικός καπιταλισμός αφενός έχει ποντάρει τα πάντα στην πλήρη στήριξη των ΗΠΑ, αναλαμβάνοντας τον ρόλο του πιο δεδομένου συμμαχού. Αφετέρου ο ευρωπαϊκός προσανατολισμός της χώρας αποτελεί ένα στρατηγικό δόγμα του ελληνικού αστισμού, έναν βασικό ιδεολογικό πυλώνα της κυριαρχίας του. Η σύγκρουση μεταξύ ΕΕ - ΗΠΑ αντικειμενικά α) αναγκάζει την ελληνική αστική τάξη να πάρει θέση - να επιλέξει κάτι που θα δημιουργήσει σημαντικούς εσωτερικούς τριγμούς και ρήγματα, β) αδυνατίζει περαιτέρω την αστική ιδεολογία και την επιρροή της πάνω στους εργαζομένους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Σε κάθε περίπτωση, οι εξελίξεις στην Γροιλανδία, σε συνδυασμό με τις επεμβάσεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού σε όλα τα μήκη και τα πλάτη επιβεβαιώνουν ότι η ανθρωπότητα έχει εισέλθει σε μία μαύρη περίοδο. Ο μόνος τρόπος για να μη ζήσουμε την βαρβαρότητα του πολέμου είναι η ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και η εγκαθίδρυση μίας σοσιαλιστικής κοινωνίας.

■ Αλέξης Μπρέντας

Έφυγε από κοντά μας η συντρόφισσα Πόπη Γανιάρη

Το Σάββατο 7 Φεβρουαρίου, έφυγε από κοντά μας η αγαπητή σε όλους αγωνίστρια του εργατικού και επαναστατικού κινήμα-

τος Πόπη Γανιάρη, αφού ταλαιπωρήθηκε αρκετά χρόνια από σοβαρά προβλήματα υγείας. Η συντρόφισσα Πόπη θα είναι πάντα κάτι το ξεχωριστό στην ιστορία του εργατικού κινήματος και της άκρας και επαναστατικής αριστεράς. Δυστυχώς έφυγε πολύ νωρίς από κοντά μας αφήνοντας ένα δυσαναπλήρωτο κενό στην πάλη για μια καλύτερη κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, για μια σοσιαλιστική κοινωνία.

Η συντρόφισσα Πόπη γεννήθηκε στη Χίο και ήρθε στην Αθήνα για να σπουδάσει στη σχολή Μεταλλειολόγων-Μεταλλουργών Μηχανικών του ΕΜΠ. Από τα πρώτα φοιτητικά της χρόνια ασχολήθηκε ενεργά με το φοιτητικό κίνημα και μετά από λίγο εντάχθηκε στην επαναστατική αριστερά και συγκεκριμένα στην ΟΚΔΕ. Μετά την αποχώρησή της στις αρχές της δεκαετίας του '80 θα συνεχίσει την πάλη της μέσα από διάφορα ακροαριστερά σχήματα («Ομάδα Συντρόφων της Άκρας Αριστεράς, Ελένη», «Σε φόντο κόκκινο» κ.ά.), με την «Επιτροπή για το Στρατό» και με το Σωματείο Μισθωτών Μηχανικών, του οποίου υπήρξε ιδρυτικό μέλος.

Θα συμμετάσχει στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ από την ίδρυσή της το 2009 και στο κεντρικό όργανό της, για τους στόχους της οποίας θα δώσει όλες της τις δυνάμεις.

Σίγουρα, σε κάθε εποχή υπάρχει μια μικρή ομάδα Ανθρώπων, που ξεχωρίζει με την ευγένειά της, την καλοσύνη της, την αγωνιστικότητά της, την αυταπάρνησή της, τον διεθνισμό της. Κάποιοι άλλοι είναι πολύ τυχεροί, γιατί τους γνώρισαν, γιατί πάλεψαν μαζί τους. Η Πόπη Γανιάρη ήταν μία από αυτή την ξεχωριστή ομάδα Ανθρώπων, και σίγουρα εμείς, όπως και χιλιάδες άλλοι, είμαστε από τους τυχερούς που τη γνωρίσαμε. Η συντρόφισσα Πόπη με την παρουσία της δημιούργησε σχέσεις, που θα υπάρχουν πέρα από το κενό του θανάτου. Θα είναι πάντα μαζί μας, πάντα συντρόφισσα στην πάλη για μια καλύτερη ζωή, για την πλήρη απελευθέρωση του ανθρώπου.

Αντίο, συντρόφισσα Πόπη, έδωσες τόσα σε όλους εμάς, στο κίνημα στην άκρα και επαναστατική αριστερά. Σε ευχαριστούμε για όσα ζήσαμε.

Η ΟΚΔΕ εκφράζει τα βαθιά της συλλυπητήρια στην αγαπημένη αδελφή της Έφη, στο σύντροφό της Οδυσσέα, στον κουνιάδο της Μήτσο και στην ανιψιά της, στους συγγενείς, στους συντρόφους και φίλους της και στη μεγάλη οικογένειά της, τους εκμεταλλευόμενους, τους καταπιεσμένους και όλους τους αδικοκλήτους.

Η ημερομηνία της πολιτικής κηδείας της αγαπημένης συντρόφισσας Πόπης θα ανακοινωθεί τη Δευτέρα 9 Φεβρουαρίου. Στη συνέχεια θα μεταφερθεί στη Ριτσώνα, όπως ήταν η επιθυμία της.

ΟΚΔΕ, 8/2/2026

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΚΙΖΑΣ

Η ταφόπλακα της Ελληνικής Επανάστασης

Η Συμφωνία της Βάρκιζας, που υπογράφηκε στις 12 Φεβρουαρίου 1945 ανάμεσα στο ΕΑΜ-ΚΚΕ και την κυβέρνηση Πλαστήρα και τους Άγγλους ιμπεριαλιστές, αποτέλεσε την ταφόπλακα της Ελληνικής Επανάστασης, που είχε ξεκινήσει το 1943 και είχε κορυφωθεί στα Δεκεμβριανά του 1944. Προβλεπόταν ο αφοπλισμός του ΕΛΑΣ (ένοπλο σκέλος του ΕΑΜ), ενώ σε αντάλλαγμα η ηγεσία του ΚΚΕ διασφάλισε αμνηστία για τα στελέχη της.

Η τριπλή κατοχή από Γερμανία-Ιταλία-Βουλγαρία το 1941 είχε οδηγήσει τις εργατικές και λαϊκές μάζες σε ένα μόνιμο καθεστώς ακραίας πείνας, εξαθλίωσης και τρομοκρατίας. Ταυτόχρονα, τα αστικά κόμματα και οι παλιές κυβερνήσεις (μαζί και η δικτατορία Μεταξά) δεν είχαν καμία ουσιαστική διάθεση αντίστασης, είχαν αυτοεξοριστεί, διαλυθεί ή ακόμα έγιναν δωσίλογοι, συνεργάτες των Ναζί. Σε αυτές τις συνθήκες αναπτύχθηκε ταχύτατα η ριζοσπαστικοποίηση των μαζών και το αντιστασιακό κίνημα (συμμετείχε περίπου το 80% του ελληνικού λαού). Από τις οργανώσεις που ιδρύθηκαν (ΕΑΜ, ΕΔΕΣ, ΕΚΚΑ), το ΕΑΜ, στην ηγεσία του οποίου βρισκόταν το ΚΚΕ, ήταν μακράν το μεγαλύτερο. Η ραγδαία ανάπτυξη του ΕΑΜ (έφτασε τα 1,6 εκ. μέλη) και του ΕΛΑΣ (125.000 τακτικού και εφεδρικού στρατού), καθώς και η ντε φάκτο απελευθέρωση περιοχών στην ύπαιθρο, δημιουργούσε μια κατάσταση επαναστατική, δυαδικής εξουσίας – η οποία αποκορυφώθηκε τις μέρες της απελευθέρωσης της Αθήνας (12 Οκτωβρίου 1944).

Παρότι οι συνθήκες δε θα μπορούσαν να είναι πιο ευνοϊκές για την κατάληψη της εξουσίας από τις ένοπλες λαϊκές μάζες, το ΚΚΕ όχι μόνο δε διέθετε κάποιο αντίστοιχο σχέδιο, αλλά ακολουθούσε μια γραμμή «εθνικής ενότητας», δηλαδή ταξικής συνεργασίας, επιδιώκοντας συμβιβασμό τόσο με την ελληνική αστική τάξη όσο και με τον βρετανικό ιμπεριαλισμό. Η πολιτική αυτή είχε οδηγήσει, πριν από τη Βάρκιζα, στην υπογραφή των συμφωνιών:

α) Του Λιβάνου (Μάιος 1944), όπου το ΕΑΜ αποδέχεται την αυτοδιάλυση της Προσωρινής Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσης («κυβέρνηση του βουνού») και τη

συμμετοχή του στην κυβέρνηση «εθνικής ενότητας», μαζί με τους αυτοεξόριστους αστούς (όταν θα γυρνούσαν από το Κάιρο). Στην ουσία, έδωσε πλήρη νομιμοποίηση στην αστική εξουσία, πριν καν αυτή πατήσει τα πόδια της στην Ελλάδα. Αποδεικνύοντας πως η «κυβέρνηση του βουνού» για την ηγεσία του ΚΚΕ δεν ποτέ μια δομή για την κατάληψη της εξουσίας, αλλά αντίθετα ένα διαπραγματευτικό χαρτί απέναντι στους Άγγλους ιμπεριαλιστές και την αστική τάξη.

β) Της Καζέρτας (Σεπτέμβριος 1944), που προέβλεπε υπαγωγή του ΕΛΑΣ στην κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» υπό την ηγεσία του Άγγλου αξιωματικού Σκόμπι. Ταυτόχρονα, του απαγόρευε να μπει στην Αθήνα (αυτό θα ισοδυναμούσε με κατάληψη της εξουσίας). Σαν αντάλλαγμα, το ΚΚΕ-ΕΑΜ έλαβε τα υπουργεία Εργασίας και Οικονομίας.

Με αυτές τις συμφωνίες, ο αγγλικός ιμπεριαλισμός και η ελληνική αστική τάξη, εκμεταλλευόμενοι την πολιτική του ΕΑΜ-ΚΚΕ, που παρουσίαζε τις βρετανικές δυνάμεις ως «συμμάχους» και «ελευθερωτές», βρήκαν την ευκαιρία να χτυπήσουν την ελληνική επανάσταση – πράγμα για το οποίο άλλωστε προετοιμάζονταν τουλάχιστον από το 1943 (συγκρότηση Ταγμάτων Ασφαλείας από τη δωσίλογο κυβέρνηση Ράλλη κ.ά.). Η σύγκρουση ξέσπασε τον Δεκέμβριο του 1944: μετά από τις πιέσεις αφοπλισμού του ΕΛΑΣ, στο συλλαλητήριο του ΕΑΜ/ΚΚΕ στο Σύνταγμα η κυβέρνηση Παπανδρέου χτυπάει τον άοπλο λαό και αρχίζουν οι μάχες με τις «εθνικές» αστικές δυνάμεις (ανάμεσά τους και κάθε λογής χίτες και ταγματασφαλίτες) και τους Βρετανούς ιμπεριαλιστές-προστάτες τους. Το ΚΚΕ επιμένοντας στη γραμμή της «δημοκρατικής εξέλιξης», δεν επιδίωξε πραγματική τη νίκη, δίνοντας εντολή στις κύριες δυνάμεις του ΕΛΑΣ να παραμείνουν εκτός της Αθήνας.

Μετά την ήττα του Δεκέμβρη, η Βάρκιζα ολοκλήρωσε την προδοσία. Από εκείνη τη στιγμή ξεκινάει μια περίοδος τρομερής αντεπανάστασης. Κόντρα στις αυταπάτες και υποσχέσεις των σταλινικών για περιφρούρηση της «ομαλής δημοκρατικής εξέλιξης», δεκάδες χιλιάδες αγωνιστές θα παραδοθούν στα χέρια της «λευκής τρο-

μοκρατίας»: διώξεις και δολοφονίες των άοπλων πια ανταρτών, φυλακίσεις, εξορίες και βασανιστήρια, αρχή εγκαθίδρυσης του μετεμφυλιακού κράτους των «εθνοκρόνων», των πιστοποιητικών κοινωνικών φρονιμάτων, της απαγόρευσης των κομμουνιστικών οργανώσεων.

Πολλοί μύθοι χρησιμοποιούνται έκτοτε από σταλινικούς για να ξεπλύνουν την προδοσία του ΚΚΕ. Η συμμετοχή σε μια «δημοκρατική-αντιφασιστική» αστική κυβέρνηση, η στάση του ΕΑΜ τον Δεκέμβρη και η Συμφωνία της Βάρκιζας δεν ήταν μια στιγμιαία «λανθασμένη απόφαση», ούτε οφειλόταν στη «δειλή ηγεσία» ή στους «δυσμενείς συσχετισμούς», όπως κατά καιρούς έχουν επιχειρήσει να ισχυριστούν ή όπως αναπαράγουν οι σταλινικοί. Προκύπτει σαν αναγκαία συνέπεια της στρατηγικής της αστικοδημοκρατικής επανάστασης του ΚΚΕ. Μάλιστα, μετά τη Βάρκιζα, η 11^η ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ (Απρίλιος 1945) επικύρωσε πολιτικά τόσο τη Συμφωνία της Βάρκιζας όσο και τη γραμμή της «ομαλής δημοκρατικής εξέλιξης» και τις αυταπάτες για την επιδίωξη συμμετοχής σε κάποια κυβέρνηση «εθνικής ενότητας». Ενώ ακόμη και μετά την επιστροφή του «μεγάλου ηγέτη» Ζαχαριάδη, η συμφωνία τηρήθηκε κατά γράμμα, με αποτέλεσμα και την απομόνωση και εξόντωση του Βελουχιώτη.

Οι ρίζες αυτής της πολιτικής βρίσκονται στην 6η Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ το 1934: με τη «θεωρία των σταδίων» και μια στρεβλή οικονομική ανάλυση για τον «αστικο-τσιφλικαδικό» χαρακτήρα του ελληνικού κοινωνικού σχηματισμού και για τα «φεουδαρχικά κατάλοιπα», το ΚΚΕ εγκα-

ταλεί τον στόχο της σοσιαλιστικής επανάστασης και υιοθετεί τη στρατηγική της «αστικοδημοκρατικής επανάστασης».

Οι τροτσκιστές / επαναστάτες μαρξιστές είχαν προειδοποιήσει για τις ολέθριες συνέπειες αυτής της πολιτικής. Ο Π. Πουλιόπουλος χαρακτηριστικά είχε γράψει: «αν τυχόν ποτέ έρθει στα χέρια σας η εξουσία, είστε καταδικασμένοι να την παραδώσετε». Οι δολοφονίες τους από τους μηχανισμούς των σταλινικών (ΟΠΛΑ), οι οποίες αυξάνονταν όσο πλησίαζε ο Δεκέμβρης, αποδεικνύουν ότι η ηγεσία του ΚΚΕ έθετε ως προτεραιότητα, πάνω από την επανάσταση τη σίγαση κάθε φωνής κριτικής και τη διασφάλιση της δικής της πολιτικής επιβίωσης. Όμως η ιστορία δικαιώνει τους τροτσκιστές, τις αναλύσεις, την πάλη τους: Για τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα του πολέμου, τον πραγματικό ρόλο των Άγγλων ιμπεριαλιστών «απελευθερωτών», το ότι η έκβαση του αγώνα θα κριθεί με κορμό την εργατική τάξη και μέσα στις πόλεις. Το βάρος της ιστορικής ευθύνης, που φέρει η σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ, δεν πρόκειται να σβήσει – παρά τις σημερινές δικαιολογίες, την καταδίκη των «σταδίων» και της ίδιας της Βάρκιζας, εξαιρετικά καθυστερημένες κατά σχεδόν 70-80 χρόνια, στα πλαίσια της «αποκατάστασης του επαναστατικού χαρακτήρα του ΚΚΕ». Ενώ βρέθηκε στην ηγεσία ενός μαζικού λαϊκού στρατού και σε συνθήκες επαναστατικής κατάστασης, επέλεξε να αφοπλίσει πολιτικά και πρακτικά τις εργατικές και αγροτικές μάζες, παραδίδοντάς τις στην αστική τάξη και στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις.

ΣΥΜΦΩΝΟ ΣΚΛΑΒΑΙΝΑ-ΣΟΦΟΥΛΗ

Τα προδοτικά Λαϊκά Μέτωπα σε εφαρμογή

90 χρόνια συμπληρώνονται από το Σύμφωνο Σκλάβαινα-Σοφούλη (Φεβρουάριος 1936). Ένα σύμφωνο ύψιστης σημασίας για την προδοσία του ελληνικού εργατικού κινήματος από τον σταλινικό ρεφορμισμό του ΚΚΕ, με απαραίτητα, σπουδαία διδάγματα για τους αγωνιστές και επαναστάτες σήμερα, παρά τις σχετικά μικρές αναφορές που γίνονται σε αυτό από τις σταλινικές δυνάμεις.

Μετά το τέλος του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, η δομική κρίση του Μεσοπολέμου οδήγησε ειδικά από τα μέσα της δεκαετίας του 1930 σε όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, που θα καταλήξει στον Β΄ΠΠ. Ωστόσο, ιμπεριαλιστές και αστικές τάξεις δε θα μπορούσαν να φτάσουν εκεί, χωρίς πρώτα να έχουν εξουδετερώσει τον

«εσωτερικό εχθρό», το εργατικό κίνημα. Το παγκόσμιο εργατικό κίνημα, παρά μια σειρά ηττών (άνοδος φασισμού στην Ιταλία και ναζισμού στη Γερμανία, ήττες σε Βρετανία και Κίνα, εδραίωση σταλινισμού στην ΕΣΣΔ), εμφανίζει μια νέα άνοδο των αγώνων. Παρά τις ήττες ή αδυναμίες που είχαν επιφέρει ο σταλινισμός και η σοσιαλδημοκρατία, η αγωνιστική-εργατική πρωτοπορία διατηρούσε την αναφορά της στην εναλλακτική στον καπιταλισμό (και λόγω της ύπαρξης της ΕΣΣΔ, παρά την αντιφατική φύση της), στον σοσιαλισμό, ενώ υπάρχουν μαζικά εργατικά ρεφορμιστικά κόμματα (σοσιαλδημοκρατία, ΚΚ). Επομένως, η αστική τάξη δεν μπορούσε να επιβάλλει αποφασιστικές ήττες μόνο με τις δικές της δυνάμεις, τα αστικά κόμματα και τον κρατικό μηχανισμό. Αναγκά-

στηκε να στηριχτεί στους ρεφορμιστές, για να λειτουργήσουν ως «κυματοθραύστης» των αγώνων και της επαναστατικής ανόδου. Ειδικά τα σταλινικά ΚΚ, με το 7^ο Συνέδριο της Κομμουντέρν (Τρίτη Διεθνής) το 1935, ευθυγραμμίζονται πλήρως με τη θεωρία των «Λαϊκών Μετώπων». Δηλαδή μια συμμαχία μεταξύ των τάξεων, των «δημοκρατικών» κομμάτων της αστικής τάξης με τα κόμματα της εργατικής τάξης – υποτίθεται μπροστά στον «μεγαλύτερο εχθρό», τον φασισμό. Αυτή η πολιτική χτύπησε την εργατική τάξη, καθώς σήμαινε εγκατάλειψη της ταξικής ανεξαρτησίας. Με αυτήν, μέσω κυβερνήσεων Λαϊκού Μετώπου, οδηγήθηκαν σε αδιέξοδο και ήττα η επαναστατική δυνατότητα/έκρηξη στη Γαλλία το 1936 και η Ισπανική Επανάσταση 1936-1939, οδηγώντας σε μια βίαιη

αντεπανάσταση.

Ο ελληνικός καπιταλισμός, μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή του 1922 και ως και τη δεκαετία του 1930, γνωρίζει μια σημαντική ανάπτυξη, παρά μάλιστα το χτύπημα της παγκόσμιας κρίσης του 1929. Αυτό αποτελεί βάση για μια σημαντική ανάπτυξη της βιομηχανίας, για την αριθμητική αύξηση του προλεταριάτου, καθώς και της συνδικαλιστικής και πολιτικής οργάνωσής του. Αυτή η ανάπτυξη στηρίχθηκε σε συνθήκες μεγάλης φτώχειας και αθλιότητας και σε μια σκληρή καταστολή. Επειδή η αστική τάξη εξ αρχής βασιζόταν στην υπερεκμετάλλευση της εργατικής τάξης, δεν έδινε περιθώρια για σημαντικές συνδικαλιστικές, δημοκρατικές και πολιτικές ελευθερίες, αντιμετωπίζοντας το εργατικό κίνημα με κρατικές επεμβάσεις,

1910 Η Εξέγερση του Κιλελέρ

Τον Μάρτη του 1910, στο Κιλελέρ και σε άλλα χωριά της Θεσσαλίας η σύγκρουση ανάμεσα στους κολίγους και το κράτος πήρε ανοιχτό και αιματηρό χαρακτήρα. Οι πυροβολισμοί του στρατού και της χωροφυλακής ενάντια σε άοπλους αγρότες δεν αποτέλεσαν «υπέρβαση καθήκοντος» ή ένα μεμονωμένο επεισόδιο, αλλά αποκάλυψαν τον πραγματικό ρόλο του αστικού κράτους στην υπεράσπιση της ιδιοκτησίας και της εξουσίας των τσιφλικιάδων. Το Κιλελέρ δεν ήταν απλώς ένα αγροτικό ξέσπασμα, ήταν στιγμή όξυνσης της ταξικής πάλης στο εσωτερικό του ελληνικού καπιταλισμού.

Για να κατανοηθεί το Κιλελέρ, πρέπει να δούμε τις οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες που το προετοίμασαν. Η ενσωμάτωση της Θεσσαλίας στο ελληνικό κράτος το 1881 δε σήμανε καμία ουσιαστική αλλαγή για τους αγρότες. Τα μεγάλα τσιφλίκια στην περιοχή, κληρονομιά της οθωμανικής περιόδου, διατηρήθηκαν ακέραια. Οι κολίγοι παρέμειναν χωρίς γη, υποχρεωμένοι σε αγγαρείες και στην απόδοση σημαντικού μέρους της παραγωγής στους γαιοκτήμονες. Η ζωή και η εργασία τους ρυθμιζόνταν από σχέσεις καταναγκασμού και εξάρτησης, που δεν είχαν καμία σχέση με την «ελευθερία» της μισθωτής εργασίας.

Το αστικό κράτος όχι μόνο δεν αμφισβήτησε αυτές τις σχέσεις, αλλά τις θωράκισε

νομικά και κατασταλτικά. Γενικά, ο αναχρονιστικός χαρακτήρα αυτών των μισοφουδαρχικών σχέσεων αποτελεί εμπόδιο για την καπιταλιστική ανάπτυξη: οι κολίγοι, «δεμένοι με τη γη», δεν μπορούν να μετατραπούν σε μισθωτούς εργάτες, η φτώχεια τους καθλώνει την εσωτερική αγορά, ενώ η πρόσδοδος των γαιοκτημόνων «συμπιέζει» τα κέρδη των βιομηχάνων. Ωστόσο, η ελληνική αστική τάξη, σε μια χώρα εξαρτημένη και σχετικά καθυστερημένη όπως η Ελλάδα, παρότι είχε αρχίσει να προετοιμάζεται για μια σημαντική ανάπτυξη της, ήταν πολύ συντηρητική για να κλονίσει το θέμα της τσιφλικιάδικης ιδιοκτησίας, για να λύσει ριζοσπαστικά το αγροτικό ζήτημα.

Πριν το ξέσπασμα του 1910, πολλές συνθήκες είχαν ωριμάσει. Το αγροτικό ζήτημα άρχισε να πολιτικοποιείται μέσα από τη διάδοση της λεγόμενης «αγροτικής ιδέας», δηλαδή της ανάγκης απαλλοτρίωσης των τσιφλικιών και απόδοσης της γης στους καλλιεργητές. Στη ζύμωση συνέβαλαν πρώιμοι σοσιαλιστές και ριζοσπάστες δημοκράτες, αγωνιστές όπως ο Μαρίνος Αντύπας. Αυτός ανέδειξε τη σύνδεση της αγροτικής εκμετάλλευσης με τη γενικότερη κοινωνική αδικία και πλήρωσε τη στάση του με τη ζωή του. Η δολοφονία του από όργανα των τσιφλικιάδων έδειξε τον φόβο κράτους-τσιφλικιάδων για μια ριζοσπαστικοποίηση των αγροτών και προκάλεσε

έντονη αναταραχή στη Θεσσαλία.

Ταυτόχρονα, η άνοδος του εργατικού κινήματος στα αστικά κέντρα, και ιδιαίτερα στον Βόλο, με τη δράση του Εργατικού Κέντρου και τις σημαντικές απεργιακές κινητοποιήσεις της περιόδου, άσκησε επιρροή και στην ύπαιθρο, μεταφέροντας πολύτιμες εμπειρίες συλλογικής οργάνωσης και αγώνα.

Στις 17 Φλεβάρη 1910, συγκροτήθηκε η Πανθεσσαλική Επιτροπή, με στόχο τον συντονισμό και την οργάνωση μαζικών αγροτικών συλλαλητηρίων σε όλες τις θεσσαλικές πόλεις. Λίγες μέρες αργότερα, το πρώτο μεγάλο συλλαλητήριο στη Λάρισα χτυπήθηκε από τις δυνάμεις καταστολής, οξύνοντας την κατάσταση και επιβεβαιώνοντας την αδιαλλαξία του κράτους απέναντι στα αγροτικά αιτήματα.

Οι εξελίξεις έγιναν γρήγορα γνωστές σε όλη τη χώρα και άρχισε να γίνεται λόγος για «θεσσαλική εξέγερση». Η κυβέρνηση αντέδρασε με πανικό: προχώρησε σε συλλήψεις αγροτών και αγωνιστών, έστειλε τρεις μεραρχίες στρατού στη Θεσσαλία και έδωσε εντολές να επιβληθεί «τάξη πάση θυσία». Μέσα σε αυτό το κλίμα, καλέστηκε νέα παναγροτική κινητοποίηση στη Λάρισα για τις 6 Μάρτη 1910.

Η εξέγερση ξέσπασε το πρωί της ίδιας μέρας, όταν εκατοντάδες αγρότες από χωριά της Θεσσαλίας επιχείρησαν να μεταβούν με τρένο στη Λάρισα για να συμμετάσχουν στο συλλαλητήριο, αρνούμενοι να πληρώσουν εισιτήριο. Η άρνηση των αρχών οδήγησε σε σύγκρουση στον σταθμό του Κιλελέρ, όπου η χωροφυλακή άνοιξε πυρ εναντίον άοπλων αγροτών, σκοτώνοντας δύο και τραυματίζοντας πολλούς. Το τρένο συνέχισε την πορεία του χωρίς να παραλάβει τους τραυματίες και νεκρούς, ενώ οι ειδήσεις προκάλεσαν γενικευμένες συγκρούσεις στη Λάρισα και σε άλλα σημεία της Θεσσαλίας.

Ο χαρακτήρας του Κιλελέρ δεν μπορεί να περιοριστεί σε ένα «αγροτικό αίτημα για γη». Ήταν σύγκρουση ανάμεσα σε εκμεταλλευόμενους και εκμεταλλευτές. Το αίτημα για γη δε σήμαινε απλώς μια διαφορετική κατανομή ιδιοκτησίας, αλλά αμφισβήτηση των ιδίων των σχέσεων καταπίεσης, που στηρίζαν την εξουσία των τσιφλικιάδων και του κράτους.

Οι συνέπειες που ακολούθησαν ήταν αποκαλυπτικές. Οι απαλλοτριώσεις προχώρησαν αργά, περιορισμένα και με βασικό στόχο την εκτόνωση της κοινωνικής έντα-

σης. Το αγροτικό ζήτημα δε λύθηκε άμεσα. Ωστόσο, το Κιλελέρ είχε ανοίξει έναν δρόμο, που δεν μπορούσε πια να κλείσει. Μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή (1922), η ανάγκη εγκατάστασης των προσφύγων επιτάχυνε την ολοκλήρωση, κατά βάση, της αγροτικής μεταρρύθμισης – μια πραγματική, σημαντική κατάκτηση των αγροτικών αγώνων, όχι κάποιας «φωτισμένης» αστικής πολιτικής. Η κατάργηση της κολιγιάς και των μεγάλων τσιφλικιών ήταν ιστορικά αναγκαίο και προοδευτικό βήμα. Σήμανε το τέλος των σχέσεων προσωπικής εξάρτησης και καταναγκασμού, επέτρεψε στους αγρότες να αποκτήσουν γη, βελτίωσε ουσιαστικά τις συνθήκες ζωής στην ύπαιθρο. Για πρώτη φορά, ευρύτερα στρώματα αγροτών απέκτησαν μια σταθερή βάση επιβίωσης – παρά το γεγονός, βέβαια, ότι η ανάπτυξη του ελληνικού καπιταλισμού θα έφερνε και νέες σχέσεις εκμετάλλευσης των ανεξάρτητων μικροϊδιοκτητών γης (μέσω του κατακερματισμού των κλήρων, της εμπορευματικής κυκλοφορίας του αγροτικού προϊόντος στην αγορά, των κρατικών φόρων, των δανείων από τράπεζες και τοκογλύφους, της εξάρτησης από το ιδιωτικό και κρατικό εμπορικό κεφάλαιο κ.ά.).

Το Κιλελέρ ανέδειξε επίσης τα όρια της αυθόρμητης εξέγερσης. Η απουσία ακόμα εκείνη την εποχή ισχυρού οργανωμένου εργατικού κινήματος και ενός επαναστατικού κόμματος, δεν μπορούσε να δώσει ευρύτερη πολιτική προοπτική στον αγώνα. Έτσι, το Κιλελέρ επιβεβαίωσε την ανάγκη ισχυρής ανεξάρτητης πολιτικής και οργάνωσης των εργατών, που θα φέρει μαζί της σε συμμαχία τους αγρότες.

Πάνω από έναν αιώνα μετά, η επικαιρότητα του Κιλελέρ παραμένει. Η συγκέντρωση γης και παραγωγής, η κυριαρχία των μεγάλων αγροτοδιατροφικών επιχειρήσεων, η πολιτική ΚΑΠ/ΕΕ, η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού οδηγούν στο ξεκλήρισμα των μικρών αγροτών. Οι σύγχρονοι αγροτικοί αγώνες, όπως τα πρόσφατα μπλόκα, δείχνουν ότι αυτή η ταξική σύγκρουση συνεχίζεται, ενάντια στους σύγχρονους «τσιφλικιάδες» της κυβέρνησης, της ΕΕ, των ΟΠΕΚΕΠΕδων. Το Κιλελέρ είναι μια ιστορική εμπειρία, που δείχνει πόσο επίκαιρη είναι σήμερα η κοινή πάλη των αγροτών στο πλευρό των εργαζόμενων – αλλά και την ανάγκη το εργατικό κίνημα να ανασυνταχθεί ώστε να δώσει αποτελεσματική κατεύθυνση πάλης σε ευρύτερα λαϊκά στρώματα.

διώξεις, διορισμένες διοικήσεις (δικτατορία Πάγκαλου, Ιδιώνυμο Βενιζέλου το 1929 κ.ά.). Έτσι, η ανάπτυξη του ελληνικού καπιταλισμού δεν οδήγησε σε άμβλυση αλλά σε όξυνση των ταξικών συγκρούσεων, με το ελληνικό εργατικό κίνημα να εμφανίζεται δυναμικά στο προσκήνιο. Ειδικά από τις αρχές της δεκαετίας του 1930, εμφανίζεται μια ριζοσπαστικοποίηση ευρύτερων στρωμάτων, με επίκεντρο το προλεταριάτο. Μικροαστικά και λαϊκά στρώματα (πρόσφυγες) αποκολλώνται από την επιρροή των «σωτήρων» της αστικής τάξης, από τα κατάλοιπα της «Μεγάλης Ιδέας», απομυθοποιούν κεντρικά πρόσωπα της αστικής τάξης όπως τον Βενιζέλο και στρέφονται προς τα αριστερά. Σημειώνεται σημαντική επιρροή στο ΚΚΕ (παρά την επικράτηση του σταλινισμού) με αύξηση ποσοστών στις εθνικές εκλογές, σε δήμους και κοινότητες.

Το πρόβλημα για την αστική τάξη ήταν η αντιμετώπιση του εργατικού κινήματος, για τη σταθεροποίηση του καθεστώτος.

Αυτό το «καθήκον» θα πέσει στα χέρια του ΚΚΕ (τότε ως εκλογικός συνδυασμός «Παλλαϊκό Μέτωπο»), που θα της προσφέρει καθοριστική βοήθεια. Το ΚΚΕ, από την 6η Ολομέλεια του 1934, είχε σταλινοποιηθεί οριστικά, εγκαταλείποντας τη σοσιαλιστική επανάσταση για μια «αστικοδημοκρατική», δηλαδή για τη μεταρρύθμιση του ελληνικού καπιταλισμού από τα λεγόμενα «φουδαρχικά κατάλοιπα». Ευθυγραμμίστηκε πλήρως με το 7ο Συνέδριο της Κομιντέρν, γεγονός που οδήγησε στην υπογραφή του Συμφώνου Σκλάβινα-Σοφούλη. Αυτό προέβλεπε ψήφο του ΚΚΕ (είχε εκλέξει 15 βουλευτές τον Ιανουάριο του 1936) για την εκλογή Σοφούλη, του κόμματος των Φιλελεύθερων (η δήθεν «δημοκρατική» μερίδα της αστικής τάξης) ως Προέδρου της Βουλής, ενώ οι Φιλελεύθεροι σε «αντάλλαγμα» αναλάμβαναν τα εξής: α) Κατάργηση του Ιδιώνυμου, χορήγηση γενικής αμνηστίας σε πολιτικούς κρατούμενους. β) Καθιέρωση απλής αναλογικής. γ) Μείωση της τιμής του ψωμιού.

Το σύμφωνο αποτελεί απόδειξη της αυταπάτης των σταλινικών του ΚΚΕ ότι μπορούσαν να γίνουν αποδεκτοί από την αστική τάξη ως μια «κανονική» πολιτική δύναμη ή ακόμα και να παίξουν ρόλο «ρυθμιστή». Από την αρχή διατηρήθηκε μυστικό ακόμα και από την πλειοψηφία των ιδίων των Φιλελεύθερων – πράμα που επιβεβαιώνει τις αυταπάτες των σταλινικών για παρασκηνιακές συνεννοήσεις με την αστική τάξη. Όμως, οι δύο μερίδες/κόμματα της αστικής τάξης (Λαϊκοί, Φιλελεύθεροι) είχαν ξεπεράσει τις ιστορικές συγκρούσεις τους ή αυτές είχαν γίνει δευτερεύουσες, συγκλίνοντας στον κύριο στόχο: στην αντιδημοκρατική αναδίπλωση, τον αντικομμουνισμό, το χτύπημα του εργατικού κινήματος.

Το Σύμφωνο είχε ως κύρια αποτελέσματα: α) την πολιτική αποδιοργάνωση του εργατικού κινήματος και την προδοσία της ανεξάρτητης πολιτικής της εργατικής τάξης, β) την προδοσία της προλεταριακής Εξέγερσης του Μάη του 1936

στην Θεσσαλονίκη, που η ήττα της άνοιξε τον δρόμο για την επιβολή της δικτατορίας του Μεταξά λίγο αργότερα. Ίδια ήταν η κατάληξη των Λαϊκών Μετώπων σε Ισπανία και Γαλλία: η προδοσία της επανάστασης, η διάλυση των επαναστατικών δυνατοτήτων, οι οδυνηρές ήττες για το εργατικό κίνημα άνοιξαν τον δρόμο στους ιμπεριαλιστές ώστε να προχωρήσουν στο μεγάλο σφαγείο του Β' ΠΠ.

Τα γεγονότα και τα συμπεράσματα του 1936 διατηρούν τεράστια σημασία. Όπως ο φασισμός και ο πόλεμος αποτελούν πολιτικές και προϊόντα ενός παρηκμασμένου καπιταλισμού, σήμερα ο νεοφιλελευθερισμός και ο όλεθρος ενός Γ' ΠΠ είναι η τελική κατάληξη της κρίσης και σήψης του συστήματος. Οποιαδήποτε άλλη πολιτική πέρα από την ανεξάρτητη επαναστατική πολιτική της εργατικής τάξης, δε θα καταφέρει να ανατρέψει το καπιταλιστικό σύστημα, οδηγώντας το προλεταριάτο στη νίκη της αντεπανάστασης και στο σφαγείο του πολέμου, όπως και αποδείχθηκε.

30 χρόνια μετά τα γεγονότα των Ιμίων ο κίνδυνος πολέμου παραμένει και εντείνεται

Στα τέλη Ιανουαρίου έκλεισαν 30 χρόνια από την κρίση στα Ίμια που έφερε πολύ κοντά σε μία στρατιωτική σύγκρουση τον ελληνικό και τον τουρκικό καπιταλισμό. Αν και έχει περάσει τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα, η αποτίμηση αυτών των γεγονότων διατηρεί τη σημασία της ώστε να μπορούν αυτά να ερμηνευθούν με αντικειμενικό τρόπο και να πάρουν τη θέση τους στην εξέλιξη του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Όχι για την ενίσχυση της ακροδεξιάς ρητορικής του μίσους ή την επιβεβαίωση της επιπόλαιας προσέγγισης περί μονόπλευρης τουρκικής επιθετικότητας που υποστηρίζουν αστοί και σταλινικοί, αλλά σαν συμβολή στη διαμόρφωση από τους εργαζόμενους μίας ανεξάρτητης ταξικής απάντησης στην απειλή του πολέμου την εποχή του ιμπεριαλισμού. Ιδιαίτερα σήμερα που ο τυχοδιωκτισμός της ελληνικής αστικής τάξης μάς εμπλέκει όλο και βαθύτερα στα φιλοπόλεμα σχέδια των ιμπεριαλιστών που απειλούν να βάλουν φωτιά στη Μέση Ανατολή και την Ανατολική Μεσόγειο.

Τα γεγονότα...

Στο τέλος Δεκεμβρίου 1995 ένα τουρκικό φορτηγό πλοίο προσάραξε σε μία από τις δύο ακατοίκητες βραχονησίδες του συμπλέγματος των Ιμίων που βρίσκονται ανατολικά της Καλύμνου, κοντά στα τουρκικά παράλια. Παρότι το πλοίο απομακρύνθηκε τελικά με τη συνδρομή ελληνικών ρυμουλκών, το γεγονός αυτό χρησιμοποιήθηκε από την Τουρκία για να επαναφέρει, μετά από δεκαετίες, τον ισχυρισμό ότι η περιοχή αυτή είναι τουρκικό έδαφος. Σύμφωνα με τη Συνθήκη Ειρήνης των Παρισίων του 1947 τα Δωδεκάνησα, που περιλαμβάνουν και αυτές τις βραχονησίδες, μεταβιβάστηκαν από την Ιταλία στην Ελλάδα. Η κρίση κλιμακώθηκε στο τέλος Ιανουαρίου 1996 όταν σε διαδοχικές προσεγγίσεις ελλήνων και τούρκων (δημάρχων, παπάδων, δημοσιογράφων) στα νησάκια αυτά τοποθετούνταν τότε η ελληνική και τότε η τουρκική σημαία σαν «απόδειξη» της κυριαρχίας τους σε αυτά. Η κορύφωση ήρθε γρήγορα, με την κινητοποίηση του στρατού, την αποβίβαση σε Ανατολικά και Δυτικά Ίμια στρατιωτών από τις δύο χώρες και την πτώση ενός ελικοπτερού του ελληνικού Πολεμικού Ναυτικού που

είχε ως αποτέλεσμα το θάνατο τριών αξιωματικών. Και ενώ βρισκόμασταν ένα βήμα πριν την στρατιωτική σύγκρουση, οι ΗΠΑ μέσω του υπουργού εξωτερικών Χόλμπρουκ παρενέβησαν και με το τρίπτυχο «όχι πλοία, όχι στρατιώτες, όχι σημαίες» επέβαλαν σε Ελλάδα και Τουρκία να αποσύρουν τα στρατεύματά τους και να αποχωρήσουν. Την ίδια στιγμή η Ευρωπαϊκή Ένωση, παρά τις εκκλήσεις της ελληνικής κυβέρνησης, αδιαφορούσε. Η σύγκρουση τελικά αποφεύχθηκε. Ακολούθησε την 1η Φεβρουαρίου 1996 το ταπεινωτικό «Θέλω να ευχαριστήσω την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών για την πρωτοβουλία και τη βοήθειά τους» από τον πρωθυπουργό Σημίτη κατά την ομιλία του στη Βουλή και το κλείσιμο του επεισοδίου με μία ξεκάθαρη υποχώρηση του ελληνικού καπιταλισμού έναντι του τουρκικού που επέβαλε με την ανοχή των ιμπεριαλιστών την πολιτική των «γκρίζων ζωνών» στο Αιγαίο. Και ταυτόχρονα, ενισχύθηκε η πολιτική επιρροή των Αμερικάνων στην περιοχή.

...και η ερμηνεία τους

Πολλά έχουν γραφτεί, ιδιαίτερα στα αστικά ΜΜΕ, για την εξέλιξη των γεγονότων δίνοντας έμφαση στους χειρισμούς της ελληνικής πλευράς που, εάν ήταν διαφορετικοί, υποτίθεται πως θα αποσοβούσαν την κρίση. Γραφικές περιγραφές για την ασυνεννοησία των ελληνικών δυνάμεων και την ανυπαρξία σχεδίου απάντησης, τον Σημίτη που έχασε την «παροιμώδη» ψυχραιμία του όταν πληροφορήθηκε την κατάληψη των Δυτικών Ιμίων από τους Τούρκους ή τον Αρχηγό ΓΕΕΘΑ Λυμπέρη που πρότεινε τον βομβαρδισμό τους...

Όμως, οι πιθανότητες μιας άλλης έκβασης της κρίσης ήταν μάλλον ανύπαρκτες. Όλες οι παραπάνω λεπτομέρειες αποκτούν το πραγματικό τους νόημα όχι σαν δείγματα προσωπικών συμπεριφορών αλλά εντασσόμενες στο πλαίσιο του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού και των επιλογών της ελληνικής μπουρζουαζίας μέσα σε ένα διεθνές περιβάλλον που άλλαξε ραγδαία ιδίως μετά το 1990 και την κατάρρευση του «Υπαρκτού Σοσιαλισμού». Οι αντικειμενικές εξελίξεις και η επιδίωξη των ιμπεριαλιστών να απομονώσουν και να κομματιάσουν τη Ρωσία τότε, ενίσχυσαν τη γεωστρατηγική

σημασία της Τουρκίας και υποβάθμισαν την αντίστοιχη της Ελλάδας. Η τουρκική αστική τάξη ανταποκρίθηκε στις νέες ανάγκες και σταδιακά ισχυροποίησε τη θέση της παγκόσμια. Αντίθετα, η ελληνική αστική τάξη χωρίς στρατηγικό προσανατολισμό και σχέδιο σύρθηκε πίσω από τις εξελίξεις. Το καλύτερο που μπόρεσε να κάνει ήταν στο εξωτερικό να προσαρμοστεί σε μια πολιτική ακολουθησιμότητας των ιμπεριαλιστών για την εξυπηρέτηση, όσο γινόταν, των συμφερόντων της στο πλαίσιο της Νέας Τάξης Πραγμάτων και στο εσωτερικό να επιτεθεί με βάρβαρο τρόπο στους εργαζόμενους υιοθετώντας τα νεοφιλελεύθερα δόγματα και ενισχύοντας τον παρασιτισμό και την κερδοσκοπία του κεφαλαίου.

Τα αποτελέσματα σε βάθος χρόνου φάνηκαν στην οικονομία και την κοινωνία με τη χρεοκοπία, τα μνημόνια, τη διαρκή φτωχοποίηση των εργαζομένων και την αντιδημοκρατική αναδίπλωση. Τελευταία αλλά που δεν υπολείπεται σε σπουδαιότητα, η κρίση αναπαραγωγής της εργατικής τάξης αλλά της κοινωνίας γενικά που βρίσκεται σε φθίνουσα πορεία και συρρικνώνεται λόγω της υπογεννητικότητας. Η σύγκριση με τις επιδόσεις του τουρκικού καπιταλισμού είναι καταθλιπτική: από το 2000 έως το 2016 υπερτριπλασίασε το ΑΕΠ του και μπήκε στις 20 πλουσιότερες χώρες του κόσμου καταλαμβάνοντας την 18η θέση, ενώ η Ελλάδα εν μέσω κρίσης απώλεσε το 25% του ΑΕΠ της και καταλαμβάνει την 48η θέση. Το 1980, η Τουρκία είχε ΑΕΠ περί τα 68,7 δισ. δολάρια και η Ελλάδα περί τα 56,8 δισ. Το 2018, η Τουρκία είχε περί τα 800 δισ. και η Ελλάδα 200 δισ. Το 1960, η Τουρκία είχε πληθυσμό 27 εκατ. έναντι 8,3 εκατ. της Ελλάδας, ενώ το 2020 έχει 83 εκατ. έναντι μόλις 10 της Ελλάδας.

Αναγκαστικά, η πολιτική της ελληνικής αστικής τάξης στον ανταγωνισμό της με την τουρκική προσαρμόστηκε στα νέα δεδομένα της κρίσης και της σύμπλευσης με τους ιμπεριαλιστές. Η παλιά επεκτατική πολιτική σε βάρος της Τουρκίας ήταν πια μακρινό παρελθόν τη δεκαετία του 1990. Τότε αναδύθηκε η πολιτική της «βήμα προς βήμα» προσέγγισης με την Τουρκία από τους «εκσυγχρονιστές» του Σημίτη που επιδίωκε να προσαρμοστεί στο σχεδιασμό των ιμπεριαλιστών για την περιοχή, δηλαδή την υποβάθμιση του ελληνικού καπιταλισμού και την υπαγωγή του στον τουρκικό. Σε αυτό το πλαίσιο δεν νοούνταν ο έλεγχος του Αιγαίου να ασκείται αποκλειστικά από τον ελληνικό καπιταλισμό αλλά έπρεπε να μοιραστεί ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία. Αυτός ο σχεδιασμός σήμαινε, είτε μια ιστορική υποβάθμιση του ελληνικού καπιταλισμού και τη δορυφοροποίησή γύρω από τον τουρκικό, είτε στρατιωτική σύγκρουση που πιθανόν να κατέληγε σε ήττα.

Αν και ο σχεδιασμός των ιμπεριαλιστών δεν ολοκληρώθηκε, δεν εγκαταλείφθηκε πλήρως. Η ελληνική μπουρζουαζία συνεχίζει και σήμερα να αμφιταλαντεύεται ανάμεσα στις δύο επιλογές. Η πολιτική των «ήρεμων νερών

στο Αιγαίο» του Μητσοτάκη είναι κατά κάποιο τρόπο η συνέχιση της «βήμα το βήμα προσέγγισης» του Σημίτη που σημαίνει την προσπάθεια η υποχώρηση του ελληνικού καπιταλισμού στις απαιτήσεις του τουρκικού (συνεκμετάλλευση του Αιγαίου, υφαλοκρηπίδα, ΑΟΖ) να είναι όσο πιο ομαλή γίνεται. Που συνδυάζεται όμως με τη συμμετοχή στον αντιδραστικό άξονα Ελλάδας - Κύπρου - Ισραήλ με τη συνδρομή των ΗΠΑ που στοχοποιεί και απειλεί την Τουρκία, το βάθεμα της επίθεσης στους εργαζόμενους παράλληλα με θηριώδεις εξοπλισμούς και την εμπλοκή στα πολεμικά μέτωπα στην Ουκρανία και τη Μέση Ανατολή. Σε κάθε περίπτωση όμως, ο ελληνικός καπιταλισμός βρίσκεται σε πολύ πιο μειονεκτική θέση στον ανταγωνισμό του με τον τουρκικό απ' ό,τι το 1996. Πρώτα απ' όλα, έχει γνωρίσει μία σημαντική οικονομική υποβάθμιση, έως περιθωριοποίηση, στον διεθνή καταμερισμό εργασίας λόγω της οικονομικής κρίσης και των διαλυτικών επιπτώσεων των νεοφιλελεύθερων πολιτικών στην οικονομία. Πολιτικά, η σύμπλευση με τους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ - ΕΕ και τους σιωνιστές τού στέρησε παραδοσιακές συμμαχίες και τον υποβίβασε σε χώρο στρατηγικού βάθους του Ισραήλ και το πολιτικό προσωπικό του σε «πρόθυμους» του Τραμπ και του Νετανιάχου. Αντιθέτως, ο τουρκικός καπιταλισμός έχει αναβαθμιστεί σε ισχυρή περιφερειακή δύναμη με επιρροή από την Αφρική έως την Κεντρική Ασία, έναν υποϊμπεριαλισμό με ισχυρή ανάπτυξη, με τον δεύτερο μεγαλύτερο στρατό στο ΝΑΤΟ μετά τις ΗΠΑ, εγχώρια εξοπλιστική βιομηχανία και στρατιωτικές βάσεις σε κρίσιμα σημεία του πλανήτη, που διεκδικεί τον ζωτικό του χώρο απέναντι σε δυνάμεις που παρακμάζουν και τον δικό του, ανεξάρτητο ρόλο παγκόσμια.

Τα χρονικά περιθώρια για μια σημαντική υποχώρηση από την πλευρά της ελληνικής μπουρζουαζίας στενεύουν ενόψει και της προγραμματισμένης συνάντησης Ερντογάν - Μητσοτάκη και των απαιτήσεων που ήδη προβάλλει η Τουρκία. Οι εξελίξεις δεν μπορούν να προβλεφθούν επακριβώς, μπορούν όμως να προβλεφθούν οι πολεμικοί κίνδυνοι για τους λαούς της Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής, από την Ελλάδα μέχρι το Ιράν. Αυτοί οι κίνδυνοι θα μεγαλώνουν όσο μεγαλώνει η ιμπεριαλιστική και σιωνιστική επιθετικότητα και όσο οι «πρόθυμοι» του ελληνικού καπιταλισμού συντάσσονται μαζί τους και εντείνουν τις πολεμικές δαπάνες.

Τα όπλα δεν μπορούν να αγοράζονται και να συσσωρεύονται εσασεί, πρέπει κάποια στιγμή να χρησιμοποιηθούν. Όσο η τυχοδιωκτική και πολεμοκάπηλη κλίκα του Μητσοτάκη μένει στη θέση της, οι έλληνες εργαζόμενοι και η νεολαία κινδυνεύουν θανάσιμα. Πρέπει να φύγουν, πρέπει να τους διώξουμε. Το αντιπολεμικό κίνημα πρέπει να αναπτυχθεί μέσα στα σωματεία, μαζί με τους αγώνες των εργαζομένων ενάντια στη φτώχεια και τις αντεργατικές νεοφιλελεύθερες πολιτικές.